

ДАНИЕЛ СТИЙЛ НЕВИННИ ЛЪЖИ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2011

chitanka.info

Някои от най-големите престъпления срещу човечеството са извършени в името на любовта.

Социопатът е безсърдечен, човек без съвест, който ще те унищожи и дори не би се обърнал назад. Отначало се представя като съвършен, невероятен, след това ти взема сърцето, изрязва го със скалпел, а после и всичко друго, което пожелае. Извършва изключително прецизна операция, но често пъти се оказва, че съвсем не е безупречна. След като получи онова, за което е дошъл, той те зарязва травмизирана, потресена, обляна в кръв край пътя и поема по-нататък, за да причини същото на друг.

Тази книга е много специална и е посветена на децата ми Биатрикс, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара, които бяха до мен във всяка секунда от съзнателния ми живот, през цялата ми писателска кариера и са най-голямата ми радост.

Тази книга е специална, защото когато преброих всичките си публикувани романи от ранните дни, непубликуваните от младостта и творбите по действителни случаи (както публикувани, така и непубликувани), стихосбирката ми, детските книжки — абсолютно всичко написано — това е стотната ми книга и представлява невероятен момент в живота ми и до голяма степен се дължи на непрекъснатата сляпа вяра и търпение на децата ми. Никога нямаше да постигна онова, което съм, без обичта и подкрепата им. Затова посвещавам тази книга с цялото си сърце, душа, любов и благодарност на тях.

Нямаше да стигна до това важно събитие без подкрепата на хората, които допринесоха за постиженията ми — невероятния ми агент и приятел Март Джанклоу, любимата ми редакторка и дългогодишна приятелка Карол Барън, очарователната Нанси Айзенбарт, която прави всичките ми проучвания и ми осигурява материалите, благодарение на които създавам книгите, и е моя приятелка още от детските години. Благодаря и на издателите, редакторите и на вас, мои верни читатели, без които нямаше да постигна нищо.

На всички вас благодаря искрено и ви изпращам много обич в този специален момент в живота ми. Най-много благодаря на децата си, за които пиша книгите, за които живея и дишам, които превръщат всеки миг от живота ми в безценен дар.

С много обич:

Д.С.

1.

*„Понякога любовта е най-опасното нещо,
което може да ти се случи.“*

Хоуп Дън вървеше бавно по Принс Стрийт в Сохо, Ню Йорк, под тихо сипещия се сняг. Беше седем часът и магазините тъкмо затваряха, а оживената търговия прекъсваше за през нощта. Живееше тук от две години и тази модерна част от Ню Йорк ѝ харесваше повече от центъра. Сохо беше пълен с млади хора, винаги имаше какво да се види, с кого да си побъбри, когато и да излезеше от мансардата си, наоколо цареше оживление, от витрините струеше светлина.

Не обичаше много декември, още по-малко седмицата преди Коледа. През последните няколко години не обръщаше внимание на предпразничното настроение и търпеливо изчакваше да премине. През последните две Коледи работи в приют за бездомни, а година преди това замина за Индия. Беше ѝ много трудно, когато се върна в Щатите след времето, прекарано там, защото всичко тук ѝ се стори комерсиално и изкуствено.

Престоят в Индия промени живота ѝ и вероятно го спаси. Замина спонтанно за цели шест месеца, а връщането към американския начин на живот ѝ се стори непосилно трудно. Всичките ѝ вещи бяха оставени на склад, когато се премести от Бостън в Ню Йорк. Работеше като фотограф и нямаше особено значение къде живее, тъй като носеше със себе си всичко необходимо за работата. Снимките от Индия и Тибет бяха изложени в престижна галерия в центъра. Някои от творбите ѝ бяха в музеи. Хората сравняваха творчеството ѝ с това на Даян Арбъс^[1]. Привличаха я мизерниците и нещастниците, а пък агонията в очите на някои от хората, които бе снимала, разкъсваше сърцата на другите също толкова мъчително, колкото и нейното. Постепенно ценителите започнаха да проявяват уважение към работата ѝ, ала тя не

се промени и нищо в държанието ѝ не издаваше, че е важна или известна личност.

През целия си живот Хоуп беше наблюдателка, хроникьор на човешкото общество. За да може да върши тази работа, тя все повтаряше, че човек трябва да знае как да изчезне, за да не влияе на настроението на модела. Творбите от Индия и Тибет, посветени на вълшебното време, което бе прекарала там, бяха доказателство. Хоуп Дън бе невидим човек в много отношения, докато в други бе забележителна, излъчваше вътрешна сила и светлина, която сякаш изпълваше стаята.

Усмихна се на жената, с която се разминаха на снежната Принс Стрийт. Изкушаваше се да тръгне на дълга разходка в снега и си обеща да излезе по-късно вечерта. Не се съобразяваше с определен график, не се отчиташе пред никого. Може би най-хубавото в самотния ѝ живот беше свободата да прави онова, което пожелае. Беше съвършената независима жена, изключително дисциплинирана в работата си. Понякога се качваше на метрото, за да отиде в Харлем, обикаляше улиците по тениска и дънки и снимаше деца. Беше прекарала известно време в Южна Америка и там също бе снимала деца и старци. Заминаваше, накъдето я поведеше настроението, напоследък почти нямаше творби, правени специално за продажба. От време навреме снимаше за „Вог“, стига предложението да беше необичайно и различно. По-голямата част от поръчките за списанието бяха портрети на известни хора, които ѝ се струваха стойностни и интересни. Беше публикувала изключителна книга с портрети, друга само с деца и се канеше в най-скоро време да издаде трета, с фотографиите от Индия.

Наистина беше късметлийка, че имаше възможност да прави онова, което иска. Можеше да избира кое предложение да приеме и кое не. Макар да обичаше портретната фотография, тя правеше официални портрети не повече от веднъж или два пъти в годината. Напоследък все по-често снимаше, докато пътуваше или се разхождаше по улиците.

Хоуп беше дребна жена, с порцелановобяла кожа и гарвановочерна коса. Когато беше дете, майка ѝ се шегуваше, че приличала на Снежанка, и това поне донякъде беше истина. Приличаше на героиня от вълшебна приказка. Мъничка като елф, необикновено гъвкава и подвижна, тя успяваше да се вмъкне дори в най-сбутаните, невидими за околните кътчета и да остане

незабелязана. Единственото у нея, което стряскаше, бяха дълбоките виолетови очи, наситено сини, с леко пурпурния оттенък на редки сапфири от Бирма или Цейлон и пълни със състрадание, станали свидетели на много от мъката по света. Онези, които бяха виждали очи като нейните и преди, веднага разбираха, че тя е изстрадала, въпреки това се държи и носи товара от миналото с достойнство, без да се оплаква. Вместо да потъне в депресия, болката я беше извисила на по-красиво място. Не беше будистка, но харесваше философията им и не се противопоставяше на онова, което ѝ се случваше, просто се понасяше с него и позволяваше на живота да я отнесе от едно преживяване към следващото. Тъкмо тази задълбоченост и мъдрост прозираха в творбите ѝ. Приемаше живота такъв, какъвто беше, вместо да се опитва да го превърне в такъв, какъвто би искала да е, защото знаеше, че това е непосилна задача. Беше готова да се откаже от онова, което обичаше, а това се оказа най-трудната задача. Колкото повече опознаваше живота, толкова по-смирена ставаше. Монах, с когото се запозна в Тибет, я нарече свята жена и тя наистина беше такава, макар никога да не бе проявявала интерес към някое църковно учение. Вярваше във всичко, вярваше в живота и го беше прегърнала крепко. Приличаше на жилава тръстика, която се огъваше под поривите на вятъра, красива и устойчива.

Снегът се сипеше на гъста пелена, когато стигна пред входа на дома си. Носеше на рамо калъфа с камерата, а ключовете и портфейлът ѝ бяха вътре. Не носеше нищо друго, не се гримираше, много рядко, когато излизаше, си слагаше яркочервено червило и тогава още повече приличаше на Снежанка. Синьо-черната си коса носеше опъната назад или вързана на опашка, понякога сплетена, понякога прибрана на кок, а когато я пуснеше, тя стигаше до кръста ѝ. Грациозните движения ѝ придаваха вид на младо момиче, а по лицето нямаше почти никакви бръчки. В биографията ѝ пишеше, че е на четирийсет и четири, но човек трудно би отгатнал възрастта ѝ, защото изглеждаше значително по-млада. Също като снимките и моделите си тя бе неподвластна на времето. Когато някой я погледнеше, имаше желание да спре и да остане загледан в нея още дълго. Рядко се спираше на ярки цветове, почти винаги бе облечена в черно, за да не разсейва моделите, а в топлите страни предпочиташе бяло.

Отключи входната врата и се втурна към третия етаж с бързи крачки. Беше ѝ студено и с радост влезе в апартамента си, значително по-топъл, отколкото навън, въпреки че таваните бяха високи и понякога от френските прозорци ставаше течение.

Запали лампите и както обикновено спартанското обзавеждане ѝ достави огромно удоволствие. Циментовият под беше боядисан в черно, канапетата и удобните, меки кресла бяха тапицирани с мек вълнен плат с цвят слонова кост. Нищо в жилището ѝ не беше натрапчиво, напротив, изглеждаше семпло, почти дзен. На стените бяха закачени огромни черно-бели фотографии в рамки — любимите ѝ творби. На най-дългата стена се виждаше впечатляваща поредица, посветена на млада балерина, изпълняваща сложни стъпки и пози. Момичето притежаваше емоционална красота, беше изящна, млада, русокоса. Серията фотоси беше забележителна, част от личната колекция на Хоуп. На другите стени се виждаха множество снимки на деца, няколко на индийски монаси от ашрама^[2], където беше живяла, и два огромни портрета на държавни глави.

Мансардата ѝ приличаше на галерия с нейни творби и на една дълга бяла, лакирана маса, подредени с хирургическа прецизност върху поднос с меки гъби, бяха поставени всичките ѝ фотоапарати. Когато поемаше поръчки, наемаше за кратко асистенти, но през повечето време предпочиташе да си върши работата сама. Асистентите ѝ помагаша, но също така я разсейваха. Любимият ѝ фотоапарат беше една стара „Лайка“, която имаше от години. Използваше „Хаселблад“ и „Мамия“ и в студиото, но най-много обичаше стария си фотоапарат. Започна да снима, когато беше на девет. На седемнайсет се записа в специална програма по фотография към „Браун“, на дваисет и една завърши с отличие, след като изготви впечатляващ проект в Близкия изток. Омъжи се скоро след завършването на колежа и цяла година работи като комерсиален фотограф, после се оттегли за дванайсет години и много рядко приемаше по някоя поръчка. Започна отново работа през последните десет години и тъкмо през това десетилетие остави своя отпечатък върху света и стана известна. Оpozна славата на трийсет и осем, когато нюйоркският Музей за съвременно изкуство направи нейна изложба — едно от най-вълнуващите събития в живота ѝ.

Хоуп запали свещите в стаята и намали лампите. Завладяваше я спокойствие винаги когато се върнеше в тази стая. Спеше на малка платформа, до която се изкачваше по стълба. Обичаше да отпусне умореното си тяло на тясното легло и да оглежда помещението, обзета от чувството, че лети, докато заспива. Мансардата беше коренно различна от досегашните ѝ жилища и това също ѝ харесваше. Преди се бе страхувала от промени, но бе решила, че е настъпил моментът да направи нещо различно. Имаше нещо могъщо, когато приемаше онова, което я плашеше най-много. Досега я притискаше ужасът от загуба и промяна и вместо да избяга от тях, тя се научи да приема превратностите с достойнство и сила.

В задната част на мансардата имаше малка кухня с черен гранит. От време навреме влизаше и тук, за да си затопли консерва супа. През повечето време я мързеше да готви, затова живееше на супи, салати и яйца. В редките случаи, когато ѝ се прияждаше истинско ястие, тя се отбиваше в някой непретенциозен ресторант, хапваше сама набързо, колкото да задоволи глада. Не умееше да готви и не се и опитваше. За нея това бе истинска загуба на време; имаше твърде много други неща, които я интересуваха повече — преди семейството ѝ, а сега работата. През последните три години тя се превърна в неин живот. Вложи в нея душата и сърцето си и това личеше.

Хоуп похапваше супа и наблюдаваше как се сипе снегът навън, когато мобилният ѝ телефон звънна. Тя остави купичката и посегна да го извади от чантата на фотоапарата. Не очакваше обаждания и се усмихна, щом чу познатия глас на агента си, Марк Уебър. Не се бяха чували от доста време.

— Казвай къде си. В коя часова зона си? Да не би да те събудих?
— В отговор тя се разсмя и се отпусна на канапето.

Марк я представяше през последните десет години, откакто се върна отново на работа. Обикновено се опитваше да я убеди да поеме комерсиални поръчки, но също така проявяваше уважение към по-сериозните ѝ артистични интереси. Все казваше, че някой ден ще бъде една от най-значимите американски фотографки на своето поколение и в много отношения това беше така. Тя си беше извоювала уважение както сред галеристите, така и сред колегите.

— В Ню Йорк съм — отговори тя. — Не си ме събудил.

— Разочарован съм. Реших, че си в Непал, Виетнам или на някое друго страховито място. Учуден съм, че си тук. — Той добре знаеше колко много мрази тя празниците, а също и причината. Наистина имаше основателна причина. Но пък беше забележителна жена — боец и много скъпа приятелка. Харесваше я и ѝ се възхищаваше.

— Реших да поостана известно време. А сега седя вкъщи и гледам снега. Много е красиво. Може по-късно да поизляза, за да направя няколко снимки.

— Навън е кучешки студ — предупреди я той. — Да не настинеш.

Той беше от малцината, които се тревожеха за нея, и тя остана трогната от загрижеността му. През последните години бе пътувала непрекъснато и не поддържаше връзка със старите си приятели. След колежа живя в Бостън, но при завръщането от Индия реши да се премести в Ню Йорк. Хоуп обичаше усамотението открай време, а сега повече от всякога. Това го притесняваше, въпреки че тя изглеждаше доволна от живота си.

— Току-що се прибрах — обясни тя, — и похапвах пилешка супа.

— Баба ми щеше да го одобри — рече шеговито той.

— Какви са ти плановете? — Знаеше, че тя не е поела никакви поръчки, тъй като през него не беше минавало нищо.

— Нищо особено. Мислех по празниците да отскоча до къщата на Кейп Код. Там е много красиво по това време на годината.

— Много весело, няма що. Ти си единствената, която мисли, че е красиво. Всеки друг биха го налегнали самоубийствени мисли по това време на годината. Имам по-добра идея.

Гласът му се промени, сякаш се канеше да каже: „Имам поръчка за теб“ и тя се разсмя. Познаваше го добре и го харесваше.

— Каква? Каква шантава поръчка ще се опиташ да ме накараш да поема, Марк? Да не би да е Лас Вегас навръх Коледа?

И двамата избухнаха в смях при тази мисъл. От време на време той ѝ предлагаше напълно откачени неща, а тя почти винаги ги отказваше. Марк обаче трябваше да пробва, защото бе обещал на потенциалните клиенти.

— Не, въпреки че Вегас по празниците ми звучи интересно. — И двамата знаеха, че обича да залага и от време на време отскачаше до

Лас Вегас и Атлантик Сити. — Говоря за нещо напълно прилично и приятно. Днес ми звъннаха от известно издателство. Водещият им автор иска портрет за корицата на последната си книга. Книгата още не е готова, но щял да я предаде всеки момент и издателят иска снимката за каталога и художественото оформление, за да пусне предварителното копие за реклама. Както ти казах, напълно прилична поръчка, на високо ниво. Единственият проблем е, че не разполагат с почти никакво време. Трябвало е да помислят по-рано.

— Колко време имат? — попита Хоуп незаинтересовано и се опъна на бялото канапе, докато слушаше.

— Фотосесията трябва да стане до следващата седмица, за да се вместят в графика. Това означава да снимаш някъде по Коледа, но той настоя за теб и беше категоричен, че не иска друг фотограф. Поне човекът има добър вкус. А и плащат добре. Предложението не е за изпускане.

— Кой е авторът?

Това щеше да наклони везните и агентът ѝ се поколеба, преди да изрече името. Ставаше въпрос за прочут писател, спечелил „Нашънъл Бук Ауорд“^[3], винаги начело на бестселърите, интересна личност, която будеше много въпроси и името му често се споменаваше в пресата редом с най-различни жени. Марк нямаше представа как Хоуп щеше да се отнесе към предложението, особено ако той не се държеше прилично, а подобна опасност съществуваше. Нямаше абсолютно никаква гаранция, че той ще прояви уважение и търпение. Тя пък предпочиташе да работи със сериозни модели.

— Фин О’Нийл — произнесе той на един дъх и зачака присъдата ѝ. Не искаше да ѝ влияе, нито да настоява. Всичко зависеше от нея и щеше да бъде напълно естествено, ако откажеха поръчката, тъй като заявката беше дошла в последния момент, точно по Коледа.

— Четох последната му книга — отбеляза тя, без да крие интереса си. — Стори ми се страшничка, но пък невероятна. Ти срещал ли си се с него?

— Виждал съм го на две партита, едното тук, другото в Лондон. Стори ми се чаровен, със слабост към красиви жени и млади момичета.

— Значи няма защо да се страхувам от него — отвърна тя през смях. Опитваше се да си спомни как изглежда от снимката на задната

корица на книгата, която беше чела, но така и не успя.

— Не бъди толкова сигурна. Изглеждаш наполовина на годините си. Сигурен съм обаче, че ще успееш да се справиш с него. Това не ме притеснява. Не бях сигурен дали ще се съгласиш да заминеш за Лондон по това време на годината. От друга страна, там няма да е толкова потискащо, колкото на Кейп, така че може да ти дойде добре дошло. Ще пътуваш първа класа, всичките ти разходи ще бъдат покрити, ще отседнеш в „Кларидж“. Той живее в Ирландия, но има къща в Лондон и в момента е там.

— Жалко — въздъхна разочаровано тя. — Предпочитам да го снимам в Ирландия. Там щеше да е много по-необичайно, отколкото в Лондон.

— Малко вероятно е да се съгласи. Иска да се видите в Лондон. Няма да ти отнеме повече от един ден. Можеш да се върнеш бързо и да потънеш в депресия на Кейп. За Нова година ще си там. — При тези негови думи тя се разсмя и се замисли. Идеята ѝ допадна. Фин О'Нийл беше известен писател и със сигурност щеше да бъде интересен модел. Подразни се, че не си спомня как изглежда. — Какво ще кажеш?

Поне не отказа веднага, а според Марк пътуване до Лондон щеше да ѝ се отрази много по-добре, отколкото да остане съвсем сама в къщата си на Кейп Код, където от години прекарваше летата. Много обичаше вилата.

— А ти какво мислиш? — Винаги питаше за мнението му, макар понякога да не го приемаше. Някои от клиентите му никога не се интересуваха.

— Мисля, че трябва да отидеш. Той е интересен и известен, а ти отдавна не си правила официални портрети. Не можеш цял живот да снимаш монаси и просяци — подхвърли небрежно Марк.

— Май си прав. — Тя, изглежда, се замисли. Все още обичаше портретната фотография, особено когато моделът беше интересен, а Фин О'Нийл определено попадеше в тази категория. — Ще ми осигуриш ли асистент в Лондон, за да не водя със себе си? — Хоуп не беше никак претенциозна.

— Ще намеря, няма страшно. — Той притаи дъх в очакване да чуе, че ще приеме поръчката. Според него трябваше да се съгласи и колкото и да беше странно, тя не отказа. Мразеше празниците отдавна и пътуването до Лондон щеше да я разсее тъкмо навреме.

— Добре, ще се заема. Кога да тръгна?

— Възможно най-скоро, за да приключиш преди Коледа. — След това се сети, че това няма никакво значение за нея.

— Мога да замина утре вечер. Трябва да оправя тук няколко неща, обещах да звънна на куратора в Музея за съвременно изкуство. Утре ще мога да се кача на вечерния полет, за да се наспя.

— Супер. Ще им предам. Обещаха да се погрижат за всичко, а аз ще ти осигуря асистент. — Не представляваше проблем да ѝ намери помощник. Младите фотографи горяха от желание да работят с Хоуп Дън, знаеше се, че фотосесиите с нея протичат лесно и безпроблемно. Хоуп беше истинска професионалистка и онова, което студентите и асистентите научаваха от нея беше безценно. Един ден работа с нея беше важен за биографиите им. — Колко време искаш да останеш?

— Не знам — отвърна тя и се замисли. — Няколко дни. Няма защо да бързам. Нямам представа що за модел ще се окаже той. Може да му отнеме ден или два, докато се отпусне. Нека да е за четири дни. Ще видим как ще тръгне. Така, ако се наложи, ще разполагаме с повече време. Ще се върна веднага след като приключа.

— Дадено. Радвам се, че се съгласи — отвърна топло той. — А Лондон е страхотен по това време на годината. Всичко е украсено, светло, цари празнично настроение, не както у нас. Британците все още вярват в Коледа.

— Харесвам „Кларидж“ — заяви весело тя, ала след това стана по-сериозна. — Може да се видя с Пол, ако е там. Дори не знам къде е в момента. От доста време не сме говорили.

Като се замисли, ѝ се стори странно, че двамата бяха женени цели двайсет и една години, а тя дори не знаеше къде се намира. Животът ѝ напоследък ѝ напомняше за китайската поговорка „Тогава си е за тогава, сега е за сега“. Самата истина, още повече, че разликата между тогава и сега беше огромна.

— Той как е? — попита тихо Марк. Знаеше, че темата е болезнена, но след всичко случило се тя се справяше забележително добре. За Марк тя беше невероятен човек. Малцина биха превъзмогнали онова, което беше преживяла, и биха намерили сили да продължат напред.

— Според мен Пол си е същият — обясни тя за бившия си съпруг. — Подложил се е на някакво експериментално лечение в

„Харвард“. Май се справя добре.

— Ще се обадя на издателя, за да съобщя, че ще поемеш поръчката. — Марк реши да смени темата. Не знаеше какво да каже, когато станеше въпрос за Пол. Хоуп се държеше благородно, той знаеше, че тя продължава да обича бившия си съпруг и бе приела, че ръката на съдбата я е поразила. Никога не прояви огорчение или гняв. Марк не разбираше откъде намира сили. — Ще ти звънна утре, за да уточним всичко — обеща той и разговорът приключи.

Хоуп пхна купичката от супата в съдомиялната, пристъпи до прозореца и се загледа в тихо падащия сняг. Вече бе натрупало няколко сантиметра и тя се замисли за Лондон. Последния път, когато беше там, също валеше сняг и бе красиво като коледна картичка. Запита се дали Пол е в Лондон, но реши да не му звъни, преди да пристигне, да не би нещо да се промени, тъкмо щеше да е наясно с какво време разполага. Нямаше желание да се вижда с него на Коледа и да рискува да се натъжат. Сега бяха добри приятели. Той знаеше, че тя ще бъде до него, ако имаше нужда от нея, но също така знаеше, че е твърде горд, за да ѝ позвъни. Ако се видеха, щяха да се държат ведро и да не се връщат към миналото, твърде мъчително и за двамата, за да го обсъждат.

Хоуп застана до прозореца и се загледа в оставащия едри стъпки в снега мъж, след него старица се клатушкаше и подхлъзваше на всяка крачка след кучето, което беше извела на разходка. Докато ги наблюдаваше, така и не устоя. Облече палтото, сложи ботушите и излезе, пхнала старата си, любима „Лайка“ в джоба, не модерния, нов фотоапарат, за който всички мечтаеха. Тя ѝ беше верен приятел и ѝ служеше добре.

Десет минути по-късно вървеше по улицата, а снегът се сипеше около нея, докато търсеше неповторимия кадър. Озова се пред входа на метрото и забърза надолу по стълбите. Беше ѝ хрумнала идея. Реши да направи снимки в нощния Сентръл Парк, а след това щеше да се отпрати към някой от проблемните квартали в Уест Сайд. Тя умееше да смекчава както сърцата, така и израженията на хората. За Хоуп бе още ранна вечер и ако решеше, можеше да остане навън цяла нощ. Това бе едно от предимствата да е сама. Можеше да работи, когато пожелае, колкото време ѝ се искаше и нямаше да се чувства виновна. Никой не я чакаше у дома.

По-късно, в три през нощта, тя се връщаше по Принс Стрийт, усмихната и доволна от свършената работа. Снегът вече беше спрял. Влезе в сградата и се заизкачва по стълбите към мансардата си. Свали мокрото палто, остави го в кухнята и си напомни, че на сутринта трябва да си събере багажа за Лондон. Пет минути по-късно беше облечена в топлата си нощница, сгушена в тясното легло. Заспа на секундата. Вечерта се беше оказала изключително приятна и творческа.

[1] Американска фотографка, след чието самоубийство творбите ѝ станали най-скъпите в света. — Б.пр. ↑

[2] Според древната индийска традиция ашрам означава уединено място за живеене, докато в днешни дни терминът се използва понякога за международни общности, сформирани на базата на духовно търсене или учение, под ръководството на духовен наставник. — Б.пр. ↑

[3] Национална награда за литературна книга, която от 1950 година се присъжда ежегодно. — Б.пр. ↑

2.

Когато Хоуп стигна на летището, се оказа, че полетът за Лондон има два часа закъснение. Фотоапаратите бяха в ръчния ѝ багаж и тя седна да почете в залата за първа класа, докато повикат пътниците. Беше си купила нова книга на Фин О'Нийл и искаше да я прочете по време на полета. Отново валеше сняг и като се качиха, се наложи да обезледят самолета. Излетяха с цели четири часа закъснение, след като чакаха на пистата два часа. Този факт никак не притесни Хоуп, защото винаги спеше по време на дългите полети. Предупреди стюардесата, че не иска вечеря и я помоли да я събуди точно четирийсет минути преди кацането на „Хийтроу“. Така щеше да ѝ остане време, за да изпие чаша кафе и да изяде един кроасан, да си измие зъбите и да се срещне. Това щеше да ѝ бъде достатъчно, за да има приличен вид при паспортната проверка и когато се регистрира в хотела.

Както винаги Хоуп спа дълбоко по време на полета, а когато кацнаха безпроблемно, въздъхна облекчено. Оказа се, че закъснението е било за добро, тъй като зимното небе се беше прояснило, а сутрешната мъгла вече се вдигаше. След митническата проверка нарамила чантата с фотоапаратите, излезе навън, където според уговорката я чакаше автомобил от „Кларидж“. Вече беше поръчала под наем всичко необходимо за предстоящите снимки и то щеше да бъде доставено в хотела същия следобед. Утре сутринта ѝ предстоеше първата среща с Фин О'Нийл в дома му. Беше оставила време, за да го опознае, а следобед щяха да започнат снимките.

Дотук всичко ѝ изглеждаше лесно и безпроблемно, а тъй като се беше наспала в самолета, се чувстваше бодро, когато влязоха в града. Зарадва се много на стаята си в хотела — една от най-красивите в „Кларидж“, стените бяха боядисани в наситено коралово, беше обзаведена с мебели на флорални мотиви, елегантно подредени английски антики и картини по стените, топла и уютна. Тя пусна водата, за да напълни ваната веднага след като влезе. Замисли се дали да не позвъни на Пол, но предпочете първо да се види с Фин, за да

прецени с какво свободно време разполага. Ако беше в града, можеха да се видят през последния ден от престоя ѝ. Наложил си да не мисли за случилото се между тях и се отпуснал във ваната със затворени очи. Решил да се поразходи, след като се облече и похапне, около два следобед. Ала тъкмо се беше обадила на румсървиса, за да поръча омлет и супа, когато пристигнал взетото под наем фотографско оборудване, след това звънна асистентката ѝ и тя успяла да излезе чак в четири.

Пое с бърза крачка по Ню Бонд Стрийт и разгледала пищно украсените за Коледа магазини, до един пълен с клиенти, излезли за подаръци. Тя нямала за кого да купи подарък — вече била изпратила на Пол снимка в рамка от Ню Йорк и каса хубаво френско вино на Марк. Върнала се в хотела към шест. Влизала в стаята, когато ѝ звънна Фин О'Нийл. Имала дълбок, изразителен глас, с дрезгава нотка. Попитала дали разговаря с нея, след което се задавила от раздираща кашлица. Стори ѝ се тежко болен.

— Умирам — изхриптя той, когато пристъпят на кашлица утихна. — Срещата за утре сутринта отпада. Не искам да разболея и теб. — Много мило, че проявяваше загриженост, а и тя също не искаше да се зарази, но пък никак не ѝ се искаше да изгуби още един ден. Нямаше какво да прави в Лондон, освен да се види с Пол.

— Май наистина си зле — отвърнала тя със съчувствие. — Ходи ли на лекар?

— Каза, че щял да мине по-късно, но никакъв го няма. Много се извинявам. Много ти благодаря, че дойде чак до Лондон. Ако остана утре на легло, може пък да се оправя. Ти бързаш ли да се прибереш? — Той ѝ се стори притеснен и тя се усмихнала.

— Няма проблем — отвърнала спокойно Хоуп. — Мога да остана колкото се налага, за да свършим работата.

— Дано да имаш добър ретушор, защото изглеждам като сдъвкан и изплют — измърмори той като нацупено дете, потънало в самосъжаление.

— Обещавам, че ще изглеждаш върховно. Всичко зависи от осветлението — успокои го тя, — освен това ще си поиграем с аерографа. Ти се оправяй. Хапвай пилешка супа — препоръчала тя, а той се разсмя.

— Не ми се иска, когато хората ме видят на задната корица на книгата, да решат, че приличам на дядото на Джорджия О'Кийф^[1].

— Няма такава опасност. — Представи си го. Беше го проверила в интернет и знаеше, че е на четирийсет и шест, и имаше представа как изглежда. Красив мъж. Гласът му звучеше младежки, енергичен, въпреки че беше болен.

— Добре ли се чувстваш в хотела? — поинтересува се загрижено той.

— Всичко е супер — увери го тя.

— Много ти благодаря, че се отзова толкова бързо. Не знам къде му е бил умът на издателя ми. Забравили са, че имат нужда от снимка за книгата, и ми напомни едва миналата седмица. Пълна лудница е покрай коледната дандания. Помолих го да се свърже с теб, макар да се съмнявах, че ще се съ согласиш.

— Нямах други планове. Имах намерение да отскоча до Кейп Код, но тук е по-весело.

— Така си е — съ согласи се той. — Живея в Ирландия, само че по това време на годината там е доста мрачно. Тук имам къща и идвам, когато не пиша. Ти ходила ли си в Ирландия? — попита той, обзет от неочакван интерес, след което отново се задуши от кашлица.

— Отдавна не съм ходила — призна тя. — Много е красиво, но от години не съм имала повод да отида. Повече ми харесва през лятото.

— И на мен, ала потискащите зими се отразяват добре на писането — ухили се той, — освен това в Ирландия ми е по-изгодно заради данъците. Там писателите не плащат данък върху доходите си. От две години имам ирландско гражданство. Отразява ми се добре — заяви доволно той и тя се разсмя.

— Браво. Да не би вашите да са били ирландци? — Може и да бяха, ако съдеше по името. Беше й много приятно да си бърби с него. Това бе чудесна възможност да се опознаят, макар и по телефона. Колкото повече разговаряха, толкова по-спокоен щеше да е той, когато най-сетне се срещнеха и започнеха съвместната си работа.

— Родителите ми са родени в Ирландия, а аз в Ню Йорк, така че беше сравнително лесно да получа гражданство. Отначало бях с двойно, но след това се отказах от американския си паспорт. Стори ми се по-разумно, а и нямам нищо против да живея там. В Ирландия има великолепни къщи, природата е прекрасна, въпреки че времето е

отвратително. Трябва някой път да ми дойдеш на гости. — Хората винаги говореха така, но тя едва ли щеше да приеме поканата, а и като погледна снимката му на задната корица на книгата, реши, че е малко вероятно да се видят отново, освен ако той не пожелаеше нова фотосесия.

Побъбриха още малко и Фин ѝ разказа за книгата си. Ставало въпрос за сериен убиец, а действието се развивало в Шотландия. Стори ѝ се странно, но пък в сюжета бяха вмъкнати интересни обрати, а той обеща да ѝ подари екземпляр, щом излезе. Обясни, че в момента изглаждал някои места. Тя му пожела бързо оздравяване и се съгласи да се видят след два дни, когато е вече здрав. След това Хоуп реши да позвъни на Пол. Нямаше представа дали е в Лондон, но реши да го потърси. Обади се след второто позвъняване, зарадва ѝ се, но остана и изненадан. Тя долови познатия трепет в гласа му, променил се през годините, както и речта му, която на моменти ѝ се стори запалена.

— Каква приятна изненада. Къде си? В Ню Йорк ли си?

— Не — отвърна тя с усмивка. — В Лондон. Дойдох по работа, само за няколко дни. Снимам един автор за корицата.

— Мислех, че вече не се занимаваш с портрети след последната изложба в музея — отбеляза топло той. Открай време се гордееше с работата ѝ.

— От време на време поемам и комерсиални поръчки, за да съм във форма. Не мога непрекъснато да се занимавам с художествена фотография. Забавно е, когато се захванеш с нещо различно. Ще снимам Фин О'Нийл.

— Харесвам книгите му — отвърна Пол, без да крие колко е впечатлен и искрено зарадван, че я чува. Личеше по гласа му.

— И аз. Настинал е, затова отложихме снимките с един ден. Питам се дали си тук и дали искаш утре да обядваме заедно.

— С удоволствие — отзова се с готовност той. — Вдругиден заминавам за Бахамите. Тук е много студено.

Той имаше красива яхта, която през зимата държеше на Карибите, и прекарваше значителна част от времето си на нея. Това беше бягството му от света.

— Радвам се, че те намерих.

— И аз.

Разбраха се на следващия ден да обядват в хотела. Тя не го попита как е. Щеше да прецени сама, когато се видеха, а и той нямаше желание да говори за болестта си.

През есента Пол беше навършил шейсет и вече десет години се бореше с болестта на Паркинсон, която промени целия им живот. Треморът се появи скоро след петдесетия му рожден ден и отначало той отричаше, че е възникнал проблем, но тъй като беше сърдечносъдов хирург, не можеше да крие дълго заболяването си. Нямаше друг избор и шест месеца по-късно напусна работа. Тогава светът и на двамата се срути. През следващите пет години той продължи да преподава в „Харвард“, докато не установи, че не успява да се справи и с това. На петдесет и пет се пенсионира и започна да пие. В продължение на две години се криеше от близки и познати, знаеше единствено Хоуп.

Най-разумното, което той стори по онова време, бяха чудесните инвестиции в две фирми производителки на хирургично оборудване. Беше работил като консултант към едната и инвестициите надминаха очакванията му. Едната фирма пушна акции на пазара, а когато той продаде своите, две години след като се пенсионира, изкара цяло състояние и си купи първата яхта. Проблемът беше, че заради пиенето бяха непрекъснато нащрек, а когато болестта стана по-ясно изразена, той едва успяваше да се справи с ежедневните си нужди. В случаите, когато треморът намаляваше, той се напиваше, но често се случваше да не изчаква дори тези моменти. Най-сетне постъпи за лечение от алкохолна зависимост в клиника, която негов колега от „Харвард“ препоръча. Само че по това време светът им бе напълно съсипан. Нищо не ги задържаше заедно, а и Пол беше взел решение да се разведе с нея. Тя бе готова да остане с него до самия край, ала той не позволи.

Като лекар знаеше по-добре от всеки друг какво го очакваше и беше категоричен, че няма да въвлече и нея. Взе решението да се разделят сам и не й остави избор. Разводът беше обявен преди две години, скоро след като тя се върна от Индия. След това двамата се стараеха да не обсъждат брака и развода си. Темата беше твърде болезнена и за двамата и покрай случилото се бяха изгубени един за друг. Все още се обичаха и бяха близки, но той не можеше да й позволи да бъде част от живота му. Тя осъзнаваше, че беше решил да

умре в самота, защото държи на нея. Тя пък имаше единствено работата си, беше я оставил съвсем сама и напълно объркана, въпреки че на пръв поглед жестът му изглеждаше благороден.

Тревожеше се за него, но бе сигурна, че е в добрите ръце на професионалисти. Прекарваше месеци наред на яхтата, а през останалото време живееше в Лондон или пък се връщаше в Бостън, за да се подложи на лечение в „Харвард“. За съжаление, там можеха да направят съвсем малко, за да облекчат състоянието му. Болестта бавно го поглъщаше, но поне засега беше на крака, макар да му беше трудно. На яхтата, заобиколен от екипажа, се справяше по-лесно.

Двамата се ожениха, когато Хоуп беше на двацет и една, веднага след като завърши „Браун“ Той бе навършил трийсет и седем, вече работеше като хирург и преподаваше в „Харвард“. Запознаха се, когато Пол дойде в Бостън, за да чете лекции един семестър, през годината творчески отпуск от „Харвард“. Тогава Хоуп беше в трети курс в университета „Браун“. Пол се влюби в нея от пръв поглед, връзката им беше страстна, завладяваща, а година по-късно се ожениха. Дори през двете години след развода, тя не се влюби в друг мъж. Пол Фрост беше неповторим и тя все още имаше чувства към него, независимо че вече не бяха заедно. Той бе този, който поиска развод, но не можеше да я накара да забрави чувствата си. Тя пък прие безропотно всичко. Макар болестта да го промени, все още виждаше изключителния мъж и ум, скрити в грохналото тяло.

Той едва не рухна, когато не можеше вече да упражнява професията си, и в много отношения се чувстваше унижен, но не и в очите на бившата си съпруга. За нея треморът и неуверената походка не бяха променили мъжа, когото тя познаваше.

Хоуп прекара една спокойна вечер в хотелската си стая, зачетена в книгата на О'Нийл, като се опитваше да не мисли за Пол и някогашния им живот. Нито един от двамата не смееше да надникне отвъд тази врата, зад нея се криеха твърде много призраци, затова бе по-добре да разговарят за настоящето, вместо за миналото. Тя го чакаше във фойето и го видя да пристъпва бавно към нея, подпрян на бастуна. Все още бе висок и красив, изправен, и макар треморът да личеше, очите му бяха бистри и той изглеждаше добре. За нея беше най-милият човек на света и въпреки че болестта го беше състаряла, си оставаше красив мъж.

Пол също ѝ се зарадва, прегърна я топло и я целуна по бузата.

— Изглеждаш страхотно — отбеляза той и ѝ се усмихна.

Тя беше в черен панталон, на токчета, с яркочервено сако, а черната ѝ коса бе прибрана на кок. Тъмновиолетовите ѝ очи се открояваха огромни върху бялото лице. Познаваше го добре и не откри съществена разлика от последната им среща, дори ѝ се стори, че изглежда по-добре. Експерименталното лечение сякаш му помагаше, макар да забеляза, че той е нестабилен, когато го хвана за ръка и тръгнаха към ресторанта. Усети, че цялото му тяло се тресе. Болестта на Паркинсон беше наистина жестока.

Оберкелнерът ги настани на хубава маса и двамата заговориха оживено, докато решат какво ще обядват. Той винаги се чувстваше спокоен, когато тя беше с него. Познаваха се добре и старата близост не беше изгубена. От деветнайсетгодишна бе влюбена в Пол и понякога ѝ се струваше странно, че вече не е омъжена за него. Той обаче беше непреклонен и отказа да я държи обвързана с болен старец. Хоуп беше шестнайсет години по-млада от него, но това нямаше никакво значение нито за единия, нито за другия, докато той не се разболя. Тогава всичко му се стори различно. Реши да се отдръпне от живота ѝ, макар двамата все още да се обичаха. След няколко минути тя се смееше на нещо, което той каза, и започна да му разказва за последните си изложби, пътувания и ангажименти. Не се бяха виждали шест месеца, макар да се чуваха сравнително често. Въпреки че не бяха женени, тя не можеше да си представи живота без него.

— Снощи проверих последния ти обект в уебсайта на издателя му — започна Пол, докато се опитваше да се храни с трепереща ръка. Беше му трудно да яде без чужда помощ, ала бе твърдо решен да се справи, а тя не каза и дума, когато хапките му се изплъзваха, и не посегна да му помогне. Той призоваваше цялото си достойнство и си налагаше да не се предава и тя се гордееше с него. Болестта бе истинска агония за Пол, изгубената кариера бе означавала много за него, тя бе източникът на самоуважението му, а бракът им се оказа поредната жертва, тъй като той отказа да я повлече надолу със себе си. Състоянието му се влошаваше, а единственото му удоволствие остана плаването. Дори Хоуп признаваше, че е бледа сянка на мъжа, който беше навремето, макар гордостта да го подтикваше да се прикрива. На шейсет трябваше да е в разцвета на силите и кариерата си. Вместо това

беше навлязъл в зимата на живота си, живееше съвсем сам, също като нея. Животът му се изплъзваше бавно и неусетно и тя винаги се разстройваше, когато се срещаша. Той се стараше да се държи, но истината бе жестока, болестта му напредваше неумолимо.

— О'Нийл е много интересен човек — продължи Пол, видимо заинтригуван. — Доколкото разбрах, е роден в Щатите, но произхожда от известно семейство на ирландски благородници и се е върнал, за да предяви правата си към фамиленото имение. Видях го на снимка, бива си го. Красиво местенце, макар и позападнало. В Ирландия все още са останали такива прекрасни стари къщи. Забелязал съм, че доста от мебелите в тях се появяват в аукционни къщи като „Сотби“ и „Кристи“. Приличат на френски антики и в много случаи са точно такива. Както и да е, оказва се, че той живее в огромна къща, че е ирландски аристократ, нещо, което досега не съм знаел. Учил е в съвсем обикновен американски университет, но има докторат от „Оксфорд“, получавал е английски литературни награди, след като спечели „Нашънъл Бук Ауорд“ в Щатите. Всъщност, той е сър Фин О'Нийл — напомни й той.

— Бях забравила — смръщи вежди тя. За нея, Пол открай време беше източник на знания. След това го погледна смутено. — Пропуснах да го нарека сър Фин, когато ми звънна. Не че той обърна някакво внимание.

— Струва ми се доста буен — подхвърли Пол и се отказа от храната. Някои дни бяха по-трудни от други, освен това имаше предел на унижението на обществено място, което можеше да изтърпи. — Имал е връзки с доста известни жени, богати наследници, принцеси, актриси, манекенки. Нещо като плейбой е, но със сигурност притежава талант. Фотосесията ще бъде доста интересна. Определено е разглезен, но поне няма да ти бъде скучно. По всяка вероятност ще се опита да те прелъсти — предупреди я Пол с тъжна усмивка. Много отдавна се беше отказал да предявява претенции към нея и никога не я разпитваше за любовния й живот. Тя пък му спестяваше агонията и никога не си позволяваше да признае, че е все още влюбена в него. Съществуваха доста въпроси, които двамата никога не повдигаха, както от миналото, така и от настоящето. При създалите се обстоятелства контактите им се ограничаваха с редките срещи на обяд

или вечеря и разговори по телефона, но и двамата много държаха да запазят приятелската връзка помежду си.

— Няма да ме прелъсти — увери го Хоуп. — По всяка вероятност съм два пъти по-стара от момичетата, които харесва, ако наистина е чак такъв плейбой, какъвто казваш. — Тя нито се интересуваше от този въпрос, нито се тревожеше. За нея той беше просто модел, не мъж, с когото да излиза.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна тихо Пол.

— Ще стоваря триножника на главата му, ако реши да се пробва — обеща тя и двамата се разсмяха. — Освен това утре ще имам асистентка. Може пък да я хареса. Нали ти казах, че е болен, така че няма опасност.

Двамата продължиха да си приказват дружески и докато похапваха десерта; Пол направи два опита да изпие чая, който си поръча, но така и не успя, а Хоуп не посмя да поднесе чашата към устните му, макар да ѝ се искаше. След това излезе с него от хотела и изчака портиерът да му повика такси, за да се прибере.

— Смяташ ли скоро да се връщаш в Ню Йорк? — попита тя с надежда.

Пол държеше апартамент в хотел „Карлайл“, но го използваше рядко. Срещите със старите колеги го потискаха. Те бяха все още на върха на кариерата си, а неговата беше приключила твърде рано, преди десет години.

— Ще прекарам зимата на Карибите. След това сигурно ще се върна тук.

Обичаше анонимността, която му осигуряваше Лондон, беше доволен, че никой не го познава. Тук нямаше кой да го съжалява и дори в момента за него беше болезнено, като виждаше съжалението в очите на Хоуп. Тъкмо затова беше сложил край на брака им. Не искаше никой да го съжалява. Предпочиташе да остане сам, вместо да бъде в тежест на човек, когото обичаше. Когато взе това решение, той лиши и двамата от обич и топлота, но нямаше намерение да отстъпи. Хоуп се опита да го разубеди, но така и не успя и най-сетне прие, че той има право да избере как да прекара последните си години, макар така и да не разбра защо не желаше да е до него.

— Да ми разкажеш как е минала срещата с О'Нийл — настоя Пол, докато портиерът викаше такси. Погледна я с усмивка и привлече

дребничката позната фигура до себе си, тя го прегърна и той затвори очи. — Пази се, Хоуп — промълви той и усети как в гърлото му се надига буца.

Тя закима. Понякога се чувстваше виновен, задето я изостави, но знаеше, че е постъпил както е редно. Нямахте право да съсипва живота ѝ, за да му е по-добре на него.

— На всяка цена — обеща тя, целуна го по бузата и му помогна да се качи в таксито.

Автомобилът потегли след минутка и тя помахаше след него. Докато се връщаше в хотела, се сети, че не му е пожелала „Весела Коледа“, но това само я зарадва. Ако беше казала нещо, тогава спомените щяха да ги връхлетят и щеше да им бъде още по-тежко.

Качи се в стаята си, обу ниски обувки и си сложи дебело палто. След няколко минути излезе от хотела и отиде на дълга, самотна разходка.

[1] Американска художничка. — Б.пр. ↑

3.

Фиона Кейси, асистентката, наета от агента ѝ, почука на вратата на стаята ѝ в хотела точно в девет. Оказа се умно, забавно, червенокосо момиче, което изпитваше неподправено страхопочитание към Хоуп. Беше завършила фотография в Кралската академия по изкуства и се издържаше с работа на свободна практика. Силно впечатлена, че ще снимат Фин О'Нийл, тя не можеше да си намери място от вълнение, докато пренасяха апаратурата на Хоуп до взетия под наем ван. Трябваше да бъдат в дома на О'Нийл в десет часа. Хоуп не се беше чувала с него втори път, затова реши, че е достатъчно здрав, за да направят фотосесията.

Шофьорът, осигурен от хотела заедно с вана, ги откара наблизко, до елегантна малка къща на модерна улица. Още щом удари по вратата с медното чукче, прислужница в униформа отвори, покани ги да влязат и ги поведе към миниатюрен хол до входната врата, натъпкан с износени, антикварни мебели. Библиотеката беше претъпкана с книги, по пода също бяха натрупани купчини и като ги огледа, Хоуп видя, че повечето са стари, подвързани в кожа, а когато се приближи достатъчно, забеляза, че има и много първи издания. Този човек определено обичаше книгите. Канаетата бяха удобни, кожени и много стари, зад решетката в камината бумтеше огън, който, изглежда, беше единственият източник на топлина в стаята. Беше студено, освен ако човек не застанеше близо до огъня. Непосредствено до хола се намираше трапезарията, боядисана в тъмнозелено, свързана с малка кухня. Всичките стаи бяха малки, но невероятно чаровни.

Чакаха Фин почти половин час, а след това и двете жени се преместиха пред камината и заговориха шепнешком. Къщата беше толкова миниатюрна, че им беше неловко да говорят на висок глас, да не би някой да ги подслушва. След това, тъкмо когато Хоуп се запита къде е той, висок мъж, с тъмна коса като грива и хипнотични сини очи влетя в стаята. Къщата изглеждаше смешно малка за мъж с неговия ръст, сякаш, ако протегнеше ръце, можеше да докосне стените. Стаята

изглеждаше нелепо щом той се появи, особено след като влезе в интернет и разгледа снимките на имението и къщата, когато Пол спомена семейния му дом в Ирландия.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате — заговори Фин с американски акцент.

Кой знае защо, след всичко, което прочете за О'Нийл и привързаността му към Ирландия, Хоуп по-скоро очакваше да чуе провинциален ирландски говор, въпреки че вчера по телефона той говореше като всеки образован нийоркчанин. Каквито и да бяха прадедите му, той беше американец, също като Хоуп. Освен това настинката се беше отказала от борбата за надмощие. Той се закашля няколко пъти, но вече не звучеше така, сякаш умира. Изглеждаше забележително жизнен. Усмивката му разтопи сърцето на Фиона, когато поръчваше на прислужницата да ѝ донесе чаша кафе, след като помоли Хоуп да се качи с него на горния етаж. Извини се на асистентката ѝ, че отвлича Хоуп, но искал фотографът да огледа цялата къща.

Тя го последва по тясното вито стълбище и се озова в уютен, поголям хол, пълен с книги, антики, вещи, спомени, стари кожени канапета и удобни столове, а в камината бумтеше огън. В такава стая на човек му се приискваше да се завие и да си лежи дни наред. Всеки предмет тук като че разказваше интересна история. Някои беше донесъл от чужбина, други изглеждаха така, сякаш му бяха любими от години. Стаята беше очарователна, наситена с топлота и уют и въпреки че той беше едър мъж, с дълги ръце и крака, това място ѝ се струваше съвършено за него. Той се отпусна на мекото старо канапе и протегна дългите си крака към камината, широко ухилен към Хоуп. Тя забеляза, че е обут в износени, но много елегантни черни кожени ботуши за езда.

— Нали не бях прекалено груб към асистентката ти — извини се той. — Мислех, че няма да е зле да се опознаем, преди да започнем работа. Много се притеснявам винаги когато ме снимат. Като писател съм свикнал да наблюдавам околните, не те да наблюдават мен. Не ми е приятно да съм в светлината на прожекторите — обясни той с момчешка усмивка, извита на една страна, която на часа спечели сърцето ѝ. Той се оказваше невероятно чаровен.

— И аз се чувствам по същия начин. Не ми е приятно да ме снимат. Предпочитам аз да съм тази, която снима. — Вече обмисляше кое ще бъде най-подходящото място за снимки. Искаше ѝ се да остане, където бе в момента, отпуснат удобно пред камината, отметнал глава назад, за да може да вижда лицето му. — По-добре ли си? — Той ѝ се стори толкова здрав и жизнен, че не ѝ се вярваше да е бил болен. Гласът му все още звучеше дрезгаво, но беше пълен с енергия, а сините му очи танцуваха, когато се засмееше. Напомняше ѝ за красивия принц от приказките в детството ѝ, приличаше на главен герой в книга, макар повечето от сюжетите в неговите книги да бяха твърде мрачни.

— Оправих се — отвърна весело той и се закашля. — Тази къща е толкова малка, че се чувствам глупаво в нея, но пък е удобна. Имам я от години. Тук съм написал някои от най-хубавите си книги. — След това се обърна и посочи бюрото зад тях.

Беше великолепно, старо, масивно, свалено от някакъв кораб, поне така каза той. Разположено в далечния ъгъл на стаята, с компютъра отгоре, изглеждаше съвсем не на място.

— Благодаря ти, че дойде — рече искрено той. Влезе прислужницата, понесла сребърен поднос с две чаши чай. — Знам, че беше малко прекалено да те моля да работиш на Коледа. Но издателите имаха спешна нужда от снимка, а следващата седмица завършвам книгата и веднага след нея трябва да започна нова, затова ще се върна да работя в Дъблин. Стори ми се по-разумно да се видим в Лондон.

— Няма проблем — отвърна успокоително тя и посегна към едната чаша чай. Фин взе другата, а прислужницата побърза да излезе. — Нямах друга работа.

Той я оглеждаше внимателно. Беше по-млада, отколкото очакваше и много по-хубава. Остана учуден, че е толкова дребна и нежна, бе и впечатлен от силата, която излъчваха виолетовите ѝ очи.

— Задължен съм ти, че дойде точно преди Коледа — подчерта отново той, докато тя оглеждаше светлосенките по лицето му. Снимките щяха да се получат лесно. Всичко у него беше изразително, а и Фин О'Нийл бе забележително красив мъж.

— В Лондон е весело по това време на годината — отбеляза Хоуп с усмивка и остави чашата от чая върху армейския барабан, който използваше за масичка.

От едната страна на камината бяха подредени красиви, стари куфари от алигаторска кожа. Накъдето и да погледнеше, виждаше нещо, достойно за възхищение.

— Обикновено не обръщам внимание на празника, затова ми е забавно, когато идвам тук. Поръчката дойде като приятна изненада, в много подходящ момент. Ами ти? Къде ще прекараш Коледа? В Ирландия или тук? — Държеше да предразположи моделите, преди да започне работа, а О'Нийл нямаше да ѝ създава трудности, беше открит, общителен и ѝ се усмихваше над чашата чай. Невероятно чаровен и много привлекателен.

— Не, ще остана тук и ще замина след празника — отвърна той. — Синът ми пристига в деня след Коледа. Учи в Масачузетския технически университет, умно дете. Бог на компютрите е. Майка му почина, когато беше на седем, и го отгледах сам. Ужасно ми липсва, докато е в Щатите. За него обаче има повече забавления тук, в Лондон, отколкото в Дъблин. След това заминава на ски с приятели. Двамата с него сме много близки — заяви гордо Фин, след това я погледна напрегнато, с неприкрито любопитство. — Ти имаш ли деца?

— Не — поклати тя глава. — Нямам.

Той остана изненадан. Не приличаше на кариеристка, решила да не ражда деца. От нея се излъчваше топлота, тя притежаваше нежност, говореше тихо и му се стори, че е от хората, които проявяват загриженост и състрадание.

— Омъжена ли си? — Погледна лявата ѝ ръка, но там нямаше халка.

— Не — отвърна тя, след това заговори: — Бях омъжена. Съпругът ми работеше като сърдечносъдов хирург в „Харвард“. Специалността му беше трансплантиране на сърца и бели дробове. Пенсионира се преди десет години. Разведени сме от две.

— Според мен пенсионирането съсипе хората. Ще пиша, докато не ме изритат. Няма да знам какво друго да правя със себе си. Той трудно ли го понесе? Предполагам, че му е било тежко.

— Нямахме друг избор. Разболя се — отвърна тихо тя.

— Още по-лошо. Сигурно за него е било много мъчително. От рак ли?

Искаше да научи повече за нея и докато двамата разговаряха, тя наблюдаваше как се движи лицето му, как се променя светлината в

очите му. Беше доволна, че ще правят цветни снимки — щеше да е жалко да не предадат истинския им цвят. Това бяха най-сините очи, които някога беше виждала.

— Не, от Паркинсон. Престана да оперира веднага щом разбра. Няколко години след това преподаваше, но накрая се отказа и от това. Наистина му беше много трудно.

— Сигурно и на теб. Това е огромно разочарование за човек в разцвета на кариерата си. Затова ли се разведохте?

— Да, както и заради някои други обстоятелства — отвърна уклончиво тя и отново огледа стаята. Видя снимка на Фин с красиво русо момче и реши, че това е синът му, а той кимна, когато забеляза накъде гледа Хоуп.

— Това е момчето ми, Майкъл. Много ми липсва, откакто замина да учи. Трудно ми е да свикна, че не е около мен.

— В Ирландия ли е отраснал? — Тя се усмихна. И той, също като баща си, беше красавец.

— Докато беше малък, живеехме в Ню Йорк и Лондон. Аз се преместих в Ирландия две години, след като той завърши колеж. Майкъл е типичното американско момче, докато аз никога не съм бил. Открай време се чувствах различен, може би защото родителите ми не бяха родени в Щатите. Разговорите им винаги се въртяха около връщането в родината, затова накрая и аз се върнах.

— Значи в Ирландия се чувстваш у дома? — попита тя и очите им се срещнаха.

— Сега вече е така. Установих се в наследствения дом на родителите си. Възстановяването му ще ми отнеме поне сто години. Когато го взех, той се разпадаше и части от него все още продължават да се рушат. Става въпрос за огромен дом в паладийски стил, строен от сър Едуард Лъвет Пиърс в началото на осемнайсети век. За съжаление, родителите ми починаха много преди да успее да си го върна, а Майкъл разправяше, че съм напълно луд да се захващам с него. — На полицата над камината беше поставена снимка на дома му и той я подаде на Хоуп. Сградата беше внушителна, с огромно стълбище отпред и колони. Фин беше застанал пред къщата, яхнал великолепен черен кон. Приличаше на господар на имението.

— Невероятна къща — заяви възхитена Хоуп. — Сигурно ти предстои много работа по възстановяването.

— Така е, но го правя с обич. Един ден това ще бъде наследството, което ще оставя на Майкъл. Дотогава трябва да я приведа в приличен вид, стига да живея още сто години, за да се справя. — След тези думи той се разсмя и Хоуп му върна снимката. Сега вече съжаляваше, че не направиха фотосесията там. В сравнение със забележителната сграда в паладийски стил, лондонската му къща ѝ се стори смешно малка, но издателят му искаше най-обикновен портрет, а уютната стая, в която бяха седнали, щеше да е напълно подходяща.

— Ще повикам асистентката, за да започнем — рече Хоуп и се изправи. — Ще ни трябва известно време, докато нагласим всичко. Имаш ли предпочитания към мястото? — попита тя и се огледа.

Допадаше ѝ начинът, по който изглеждаше сега, както се беше отпуснал на канапето, напълно спокоен, и разказваше за къщата в Дъблин. Как само ѝ се искаше да го снима на бюрото, може би дори трябваше да направи няколко снимки, докато е край библиотеката. Много трудно ѝ беше да предвиди къде точно ще улови магията. Той ѝ се стори лесен модел, открит, спокоен. Когато се вглеждаше в очите му, усещаше, че е от хората, на които може да има доверие, да се разчита. У него долавяше топлота, хумор, сякаш разбираше добре човешките странности и непостоянството на живота, човек, готов във всеки един момент да се засмее. Освен това беше и сексапилен, но по особен, аристократичен начин. В него нямаше нищо смуцаващо, макар агентът да я беше предупредил, че е женкар. Когато го видя, разбра защо е така. Той беше невероятно привлекателен, проявяваше загриженост и внимание, освен че беше забележителен мъж. Подозираше, че ако реши да използва целия си чар, щеше да е неустоим. Радваше се, че за нея такава опасност няма, че ги свързва единствено работата. Разбра от въпросите, които ѝ задаваше, че харесва творбите ѝ, че и той, също като нея, я беше проверил в „Гугъл“. Той, изглежда, помнеше целия списък с музеи, където е излагала свои творби, някои от които самата тя бе забравила. Наистина се беше постарал да я опознае.

Хоуп слезе на долния етаж и помогна на Фиона да подреди оборудването. Обясни ѝ какво точно иска, след това се качиха, за да уточни къде точно да монтира осветлението. Реши да го снима първо на канапето, след това на бюрото. През това време Фин се качи на горния етаж, в спалнята си, и се върна час по-късно, когато Хоуп му

съобщи, че са готови. Помоли прислужницата да го повика и той се върна облечен в светлосин кашмирен пуловер със същия цвят като очите му. Стоеше му добре и стегнатото му тяло изглеждаше сексапилно и мъжествено. Забеляза, че се е обръснал и сресал.

— Всичко ли е готово? — Тя му се усмихна и взе „Мамия“-та.

Посочи му къде да седне на канапето, Фиона обясни какво точно ще правят, докато светлината блестеше под чадъра, а Хоуп остави фотоапарата и посегна към бърз „Полароид“, за да му покаже позата и обстановката. Той остана доволен. Минута по-късно Хоуп започна снимките, като непрекъснато сменяше фотоапаратите — „Мамия“, „Лайка“ и „Хаселблад“. Повечето бяха цветни, но щеше да направи и няколко черно-бели ленти; определено предпочиташе класическите портрети в черно и бяло, но издателят беше категоричен, че иска портрет в цвят, а и Фин така предпочиташе. Обясни, че се чувствал по-истински пред читателите, че им било по-лесно да го възприемат като обикновен човек, отколкото ако видеха артистична черно-бяла снимка на задната корица на книгата.

— Ти си шефът — усмихна се Хоуп, докато се привеждаше над фотоапарата.

Той също се засмя.

— Не, ти си човекът на изкуството.

Държеше се непринудено пред обектива, движеше главата си, променяше изражението си постепенно, сякаш го бяха снимали хиляди пъти досега. Хоуп знаеше, че това не е ново за него. Сегашните снимки бяха за единайсетата му книга, а предишните, издадени през изминалите двайсет години, до една се бяха превърнали в бестселъри. Четирийсет и шест годишният мъж се беше превърнал в институция в американската литература, също както и тя в своята област. Щеше да им бъде трудно да преценят кой от двамата е по-известен или по-уважаван. Бяха равностойни по отношение на репутация и способности в своите професионални среди.

Снимаха почти час и тя го похвали за уменията да стои пред обектива, за правилния начин, по който обръщаше глава, и бе почти сигурна, че е направила свършената снимка още през първия половин час, но знаеше много добре, че не бива да спира. Накара Фиона да премести осветлението до бюрото и предложи той да си почине малко, да си сложи бяла риза и да не я закопчава на врата. Фин искаше да

прекъснат, за да обядват, но Хоуп предпочиташе да продължат. Не искаше да изгуби създалото се настроение. Беше забелязала, че е най-добре да не спира работа, когато с модела са в синхрон. Един дълъг обяд или чаша вино щяха да съсипят магията и за двамата, а тя не искаше това да се случи. Беше очарована, че се справяха безупречно. Като модел Фин О'Нийл се оказа истинска мечта и с него бе удоволствие да се разговаря. Времето летеше неусетно.

Половин час по-късно той се върна в хола облечен в бяла риза, както беше поискала Хоуп и седна на масивното бюро. Тя премести компютъра, защото загрозяваше снимките. Той наистина беше страхотен модел, шегуваше се, разказваше вицове и клюки за известни хора на изкуството, за къщата си в Ирландия, за безумните, но ефективни номера, които бе правил на млади години, когато пътувал, за да представя книгите си. Насълзи се при спомена за преживените трудности, докато отглеждал сам сина си след смъртта на майка му. Вълшебните мигове се редяха един след друг и Хоуп съзнаваше, че ще има предостатъчно снимки, от които да избира, всяка по-добра от предишната.

Най-сетне, след като го засне облегат на старинната стълба пред библиотеката, приключиха. Едва го каза и той избухна в доволен, радостен смях и Хоуп открадна още една снимка, може би тя щеше да се окаже най-хубавата от всичките. Понякога се случваше. Той я прегърна топло, докато подаваше „Лайка“-та на Фиона, която я пое със страхопочитание и я остави на масата при останалите. Изключи светлините и започна да прибира оборудването, а Фин поведе Хоуп надолу по стълбите, към кухнята.

— Прекалено много работиш! Умирам от глад! — оплака се той, отвори хладилника и се обърна към нея. — Да ти направя ли спагети или салатата? Прималява ми от глад. Нищо чудно, че си толкова дребничка, сигурно изобщо не се храниш.

— Не и когато работя — призна тя. — Задачата ме поглъща и не се сещам за друго, а и снимките са голямо забавление. — Хоуп се усмихна срамежливо и той се разсмя.

— През повечето време и аз се чувствам по същия начин, докато работя над някоя книга, макар на моменти да я намразвам. Особено когато ми се налага да пренаписвам нещо. Редакторът ми е много противен и ту се мразим, ту се обичаме, но пък тези отношения се

отразяват добре на книгите. Няма как, необходимо зло. При теб този проблем не съществува — продължи завистливо той.

— Налага ми се сама да се редактирам, но се срещам и с клиентите, които са ми дали поръчката, като твоя издател например, или куратори на музеи, и понякога се оказват доста костеливи орехи, макар че това е различно от пренаписването на книга. Винаги съм искала да пиша — призна тя, — но едва успявам да съчиня пощенска картичка. За мен светът е най-изразителен на визуално ниво. Виждам го през обектива и по този начин успявам да надникна в душите на хората.

— Знам, тъкмо това ми харесва в творбите ти и затова помолих издателя си да те повика за снимката на корицата. — Той се засмя и като опитен готвач направи омлети и салата за двама, движеше се като торнадо в миниатюрната кухня и не спираше да бърби. — Дано чернотата в душата ми не помрачи снимките, които направи — рече той и се престори на разтревожен, когато тя го погледна напрегнато.

— Ами! Не забелязах следи от чернота в душата ти. Да не би да съм пропуснала нещо?

— Може би малко наследствена лудост, иначе съм напълно безобиден. От онова, което съм прочел за ирландските си роднини, някои са били големи кукувици. Не че са били опасни, просто ексцентрици — усмихна се той.

— В това няма нищо лошо — успокои го благородно Хоуп, докато той сервираше омлетите им в отделни чинии. — У всеки понякога се появява лудост. След като със съпруга ми се разделихме, прекарах известно време в Индия, за да се опитам да осмисля всичко. Спокойно може да се каже, че това беше проява на лудост — обясни тя, като сядаха на красивата махагонова маса в уютната трапезария в тъмнозелено. По стените бяха закачени картини с ловни сцени, а една с птици беше от известен немски художник.

— Как беше там? — любопитства Фин. — Никога не съм ходил в Индия, въпреки че ми се иска.

— Фантастично — отвърна Хоуп с блеснали очи. — Там прекарах невероятно вълнуващи моменти. Животът ми се промени завинаги, а също и начинът, по който възприемам всичко, включително и себе си. Видях някои от най-красивите кътчета на света. Току-що открих изложба с част от снимките, които направих там.

— Май видях няколко в едно списание. — Фин довърши омлета и се зае със салатата. Помнеше образите на просяци и деца и една прекрасна снимка със залез над Тадж Махал.

— Посетих невероятно красиви езера — най-романтичните места, за които можеш да мечтаеш, а пък други бяха толкова тъжни и потискащи. Останах един месец в болница „Майка Тереза“, живях в манастир в Тибет, в ашрам, където преоткрих себе си. Струваше ми се, че мога да остана там завинаги.

Когато той надникна в очите ѝ, забеляза дълбочина и мир, а под тях, още по-дълбоко, бяха скрити две бездънни езера от болка. Разбра, че Хоуп беше изстрадала жена. Запита се дали се дължеше само на развода и болестта на съпруга ѝ. Независимо от причините, за него беше ясно, че тя се е докоснала до ада и е съумяла да се върне, въпреки това се държеше уравновесено, спокойно и му се усмихваше ведро от другата страна на масата.

— Винаги ми се е искало да направя нещо такова — сподели той, — но така и не ми достигна кураж. Страхувах се, че може да се наложи да се изправя срещу себе си. Предпочитам да се натъкна на хиляди демони. — Признанието му беше откровено и тя само кимна.

— Там цареше такова спокойствие. Докато бяхме в манастира, няхахме право да разговаряме. Сякаш атмосферата неусетно лекува всичките ти рани. Искане ми се някой ден да се върна.

— Може би имаш нужда да се позабавляваш — подхвърли игриво Фин. — Колко време ще останеш? — Той се облегна на стола и я загледа втренчено. Тя му се струваше загадъчна.

— Утре се връщам в Ню Йорк — усмихна се тя.

— Четири дни не са достатъчни за Лондон. Довечера какво ще правиш?

— Сигурно ще си легна, след като изям супата, която ще си поръчам от румсървиса — усмихна се по-широко Хоуп.

— Абсурд — намръщи се той, без да крие неодобрението си. — Ще вечеряш ли с мен?

Отначало тя се поколеба, но след това кимна. Нямаше какво друго да прави, а разговорите с него бяха интересни.

— Не съм си взела прилични дрехи.

— Не ти трябва. Можеш да облечеш панталон и пуловер. Ти си Хоуп Дън, следователно можеш да правиш каквото пожелаеш. Ще

вечеряш ли с мен довечера в „Харис Бар“? Според мен там сервират най-хубавата италианска храна в света.

Тя познаваше заведението, но не го посещаваше често. Беше един от най-елегантните клубове в Лондон, където ходеха всички важни личности. Жените се обличаха в елегантни коктейлни рокли, а мъжете в черни костюми. Той беше прав, храната там наистина беше превъзходна.

— С удоволствие. Сигурен ли си, че няма да се срамуваш от мен, след като нямам подходяща рокля?

Беше ѝ малко неловко, но същевременно приятно да вечерят заедно. Фин беше интелигентен, интересен и забавен. Този ден не се отегчи нито за миг. Той имаше познания по най-различни въпроси, бе образован и много умен и находчив. Как да устои на възможността да прекара с него няколко часа и да го опознае по-добре. Нали той беше причината да дойде в Лондон. А днес Пол бе заминал.

— За мен ще бъде истинска чест да вечерям с теб, Хоуп — заяви сериозно Фин и я погледна. Тя бе най-интересната жена, която беше срещал от години. — Ще ми разкажеш повече за Индия, а пък аз ще ти разкажа за Ирландия — засмя се той. — Ще ти опиша какво е да възстановяваш къща на триста години.

Разбраха се Фин да я вземе от хотела в осем и половина. Шофьорът вече бе откарал цялото оборудване. Фиона седеше надвесена над някаква книга в малкия хол, след като прислужницата ѝ беше поднесла сандвич за обяд. Тя нямаше нищо против да чака Хоуп, щастлива от възможността да прекара деня с нея.

Когато се върнаха в хотела, Фиона подреди апаратурата, от която Хоуп се нуждаеше, и прибра фотоапаратите ѝ. Пристигнаха към пет и си тръгна, а Хоуп легна да поспи, замислена над разговора с Фин и поканата му за вечеря. Това бе едно от нещата, които харесваше най-много, когато снимаше портрети. Художествената фотография за нея бе далеч по-вълнуваща, затова пък при портретната срещаше много интересни хора. Нямаше търпение да открие мъжа, който се криеше зад писателя. Фин пишеше странни, дори плашещи книги и тя искаше да го разпита по-подробно за тях. Той бе не по-малко заинтригуван от работата ѝ.

Спа два часа и се събуди навреме, за да вземе душ и да се облече за вечеря. Както го беше предупредила, облече черен панталон и

пуловер и обу единствения чифт високи обувки, които беше донесла. Въздъхна облекчено, че си е взела палто. Поне нямаше да го засрами прекалено много в „Харис Бар“. Нямаше да е конкуренция на модерно облечените жени, но поне щеше да изглежда сериозна, семпла и прилично облечена. Прибра косата си на кок, сложи си малко грим и яркочервено червило и слезе във фоайето да го чака.

Хоуп беше седнала, когато Фин влезе пет минути по-късно, облечен в тъмносин костюм и черно кашмирено палто с чудесна кройка. Бе впечатляващ мъж и неколцина души го познаха и любопитно наблюдаваха как я поведе към спрелия до тротоара ягуар. Преди да се запознаят, тя не беше планирала да прекрачва професионалните взаимоотношения, но сега ѝ беше приятно и се усмихна широко, като потеглиха.

— Това е страхотно. Благодаря ти. Фин — рече топло тя и той се обърна към нея с усмивка. Ресторантът беше на няколко преки.

— Очаквах вечерята с нетърпение. Изглеждаш великолепно. Не знам защо се тревожеше. Много си шик.

Отдавна не ѝ се беше случвало да ходи на вечеря в известен ресторант. Тя и без това не излизаше много, освен на партита, организирани от музеи или на откриването на собствените си изложби. Вечери като тази в „Харис Бар“ бяха част от света на Пол, не от нейния. Тя се вместила по-успешно сред хората на изкуството в Ню Йорк и това се отразяваше добре на работата ѝ. Посещаваха малки бистра в Челси и Сохо, не стъпваха в нашумелите модерни ресторанти.

Оберкелнерът поздрави топло Фин — очевидно се познаваха добре — и ги поведе към една закътана маса. Наоколо се разнасяше италианска, арабска, испанска, руска, немска и френска реч, също и английска. Фин поръча картини още щом седнаха. Хоуп си поръча чаша шампанско и се огледа. Нищо не се беше променило от последния път, когато идваха тук с Пол. Оттогава бяха минали години.

— Каж ми кога се събуди интересът ти към снимките — настоя Фин, след като им сервираха напитките, и Хоуп отпи глътка шампанско.

Тя се разсмя.

— Влюбих се във фотоапаратите, когато бях на девет. Татко беше преподавател в „Дартмът“, а мама художничка. Баба ми подари фотоапарат за рождения ден и това бе любов от пръв поглед. Като

единствено дете умеех да се забавлявам сама. Животът в Ню Хемпшър беше доста скучен, но щом вземех фотоапарата в ръка, не знаех какво е отегчение. Ами ти? — попита го тя. — Кога започна да пишеш?

— Също като теб. Бях още момче. И аз бях единствено дете, затова четях непрекъснато. Това беше бягството ми.

— От какво? — попита тя заинтригувана.

Работеха в различни области на изкуството, но творческият им талант ги сближаваше.

— От самотното детство. Родителите ми бяха много близки и аз се чувствах изолиран. В живота им нямаше много място за дете. Бяха по-възрастни. Баща ми беше лекар, а мама известна в Ирландия красавица. Тя беше омагьосана от работата му и не се интересуваше кой знае колко от мен. Затова си създадох живот, богат на фантазии и четях непрекъснато. Открай време знаех, че искам да пиша. Бях на единайсет, когато завърших първата си книга.

— Публикувах ли я? — попита тя, силно впечатлена.

Той се разсмя и поклати глава.

— Не. Написах три, които така и не издадох. Пробих с четвъртата. Тъкмо бях завършил колеж. — Тя знаеше, че той е учил в Колумбийския университет, а след това и в „Оксфорд“. — Успехът дойде доста по-късно.

— С какво се занимаваше, преди да издадат първата ти книга?

— Учех, четях, не спирах да пиша. Пиех много. Преследвах жени. Ожених се съвсем млад. Бях на дваайсет и пет, непосредствено след като излезе втората ми книга. Работех като сервитьор и дърводелец. Майката на Майкъл беше манекенка в Ню Йорк. — Усмихна се смутено. — Открай време имам фатална слабост към красивите жени. Тя беше невероятна красавица. Разглезена, капризна, нарцистична, но пък една от най-красивите жени, които бях виждал. Беше съвсем млада и всичко между нас се разпадна скоро, след като се роди Майкъл. Струва ми се, че нито един от двамата не беше готов за дете. Тя прекъсна работата си на манекенка и непрекъснато ходехме по партита. Не разполагах с много пари и двамата бяхме нещастни.

— Тя как почина? — попита тихо Хоуп.

От разказа му остана с впечатлението, че връзката им е вървяла към развод, не към трагичен завършек, и се оказа, че не греши.

— Блъсна я пиан шофьор, като се връщала една вечер от парти в Хамптън. И преди това се бяхме разделяли и добре че беше така, защото тя всеки път оставяше Майкъл при мен, хукнеше ли нанякъде. Беше на двацет и осем, а аз на трийсет и три. Сигурно рано или късно щяхме да се разведем. Независимо от това се почувствах ужасно, когато тя почина и се оказах съвсем сам със сина си. Много ми беше трудно в онези години. За щастие, той е страхотно дете и, изглежда, ми е простил по-голямата част от грешките, които допусках, а те не бяха малко. Вече бях изгубил родителите си, така че нямаше кой да ни помага, но се справихме. Сам се грижех за него. Така и двамата пораснахме.

Той ѝ отправи момчешка усмивка, в която се криеше чарът на красивия принц, същата усмивка, която бе разтапяла успешно сърцата на жените години наред. У него имаше нещо честно, открито и неповторимо. Той не се опитваше да скрие нито недостатъците, нито страховете си.

— Никога повече ли не се ожени? — Хоуп беше очарована от историята му.

— Бях твърде зает със сина си. А сега вече ми се струва, че е прекалено късно. Твърде голям егоист съм и съм си изградил определен начин на живот. Откакто Майкъл не живее с мен, за пръв път оставам сам. Искаше ми се да се насладя на свободата поне за известно време. А да си омъжена за писател не е много весело. През повечето време съм като залепен за бюрото. Понякога минават месеци, без да изляза от къщи. Не мога да искам от никоя жена да се примири с подобно нещо, а пък обичам работата си.

— И аз изпитвам същото — съгласи се тя. — Понякога работата поглъща цялото ти време. Съпругът ми се отнасяше благосклонно и много ме подкрепяше. И той беше много зает. Чувствах се много самотна като съпруга на лекар, но се оказа, че не е за мен. — Тя се поколеба за момент и извърна поглед, след това се усмихна тъжно на Фин. — Намирах си други занимания.

Той предположи, че Хоуп говори за фотографията, което бе логично, защото през годините бе създавала огромен брой творби.

— А той с какво се занимаваше след пенсионирането?

— Отначало преподаваше в „Харвард“. Бях добре запозната с академичния свят благодарение на татко, въпреки че конкуренцията в

„Харвард“ беше много по-страшна, отколкото в „Дартмът“, а и там хората са с много повече самочувствие, готови са да прегазят всекиго по пътя си. Преподаването не беше достатъчно за Пол, затова той помогна да бъдат създадени две фирми за производство на хирургически инструменти. Оказа се, че се справя чудесно с новата работа. Предполагам, че това го спаси през първите години, когато не можеше да практикува повече. Така не мислеше непрекъснато за заболяването си, защото постигаше успехи в нова сфера. След това състоянието му се влоши. Нещата се промениха. Много ми е трудно, когато го виждам толкова тежко болен на неговата възраст. Та той е сравнително млад мъж. — Каза го с тъга, тъй като си припомни как изглеждаше той вчера, колко трудно ходеше и се хранеше, отчаяно опитвайки се да запази достойнството си, имаше силен дух, макар тялото да го предаваше.

— Сега с какво се занимава? Липсва ли ти?

— Да. Само че не желае да се грижа за него. Много е горд. За нас всичко се промени, откакто се разболя... а и други неща се случиха. Понякога животът те помита и дори да обичаш даден човек, не успяваш да откриеш пътя към него. Преди три години си купи яхта и през по-голямата част от годината живее на нея. Останалото време прекарва в Лондон, ходи в Бостън на лечение и по за няколко дни до Ню Йорк. Все по-трудно му е да се придвижва сам. На яхтата му е най-лесно, защото екипажът се грижи за него. Днес замина за Карибите.

— Колко тъжно — отбеляза замислено Фин. Трудно му беше да разбере защо Пол се е разделил с Хоуп. От начина, по който тя говореше за него, Фин беше сигурен, че тя все още обича бившия си съпруг и е готова да се грижи за него. — Когато човек е здрав, може да се наслаждава на живота. Ако си болен обаче, вече нищо не те радва.

— Така е — съгласи се тихо Хоуп. — Включил се е в експериментална програма в „Харвард“ за лечение на Паркинсон. Доскоро състоянието му беше по-добро.

— Ами сега?

— Вече не е толкова добре. — Не каза нищо повече и Фин кимна.

— Ами ти? Къде живееш, когато не си в Тибет и Индия и наоколо няма манастири? — усмихна се той. Вече бяха допили напитките си.

— В Ню Йорк. Пътувам много заради работата. Когато ми остане време, ходя на Кейп Код, но рядко имам възможност. През повечето време снимам на интересни места или работя над изложбите си в различни музеи.

— Защо си избрала Кейп Код?

— Нашите ми оставиха къща там. Прекарвахме в нея летата, когато бях дете, и много обичам мястото. Намира се в Уелфлийт, очарователно заспало градче, в което няма нищо модерно или превзето. Къщата е съвсем обикновена, но това ми допада и се чувствам уютно. Има прекрасен изглед към океана. След като се омъжих, ходехме там всяко лято. По онова време живеехме в Бостън. В Ню Йорк се преместих преди две години. Имам си чудесна мансарда в Сохо.

— И живееш сама, така ли?

Тя се усмихна и кимна.

— Така ми е добре. И за мен се отнася: трудно е да си женен за фотограф, който никога не си е вкъщи. Сега мога да правя неща, каквито дори не бих помислила, докато бях омъжена. Обикалям целия свят и съм готова с багажа за нула време. Точно обратното на твоята работа. Ти си затворен в една стая, за да пишеш, но това не представлява никакъв интерес за човек, който пътува непрекъснато. Всъщност, не възприемам нито твоята, нито моята работа за егоистична, но може и да е. Сега вече нямам отговорности към никого и не ми се налага да давам никому обяснения.

Той кимаше, докато слушаше, а след малко поръчаха вечеря. И двамата се спряха на макарони и решиха да пропуснат ордъврите. За всеки от тях разказът за живота на другия бе интересен и той пак заговори за къщата в Ирландия. Веднага личеше колко много я обича и колко много означава за него. Тя беше част от историята и сложната плетеница на живота му, скътана в сърцето му заедно с всичко друго, което обичаше.

— Трябва някой път да дойдеш и да я видиш — предложи той и тя усети как любопитството ѝ се пробужда.

— Каква беше специалността на баща ти? — попита тя.

Храната се оказа чудесна, точно както той беше обещал и каквато тя я помнеше, дори по-вкусна.

— Обща медицина. Дядо е бил земевладелец в Ирландия и не се е занимавал с абсолютно нищо друго. Баща ми обаче, бил по-предприемчив и заминал да учи в Щатите. Върнал се, за да се ожени за мама и после я отвел със себе си, но тя така и не успяла да се приспособи към живота далече от Ирландия. Почина сравнително млада, а той скоро след нея. По онова време учех в колеж. Години наред бях слушал разказите им за Ирландия и бях очарован. Тъй като те бяха ирландци, не беше никак трудно да получа гражданство, когато подадох документи.

А пък от гледна точка на данъците се оказа изгодно да се откажа от американско гражданство. В Ирландия писателите не плащат данък върху приходите. Това се оказа много изгодно, след като книгите ми започнаха да се продават. Сега, след като си върнах къщата на прадедите си, ще остана да живея в нея, но за съжаление няма да успея да накарам Майкъл да се премести там. Той иска кариера в света на високите технологии, след като завърши; и в Дъблин има доста възможности, но той твърдо е решил, че ще остане да живее в Щатите и ще работи в Силиконовата долина или Бостън. Той е типичното американско момче. Негов ред е да открие пътя си. Не исках да му се меся, въпреки че страшно ми липсва. — Той се усмихна тъжно на Хоуп, а тя кимна замислено. — Може пък да реши нещо друго и понататък да се премести в Ирландия както аз. В кръвта му е. Да не говорим, че на мен ще ми бъде безкрайно приятно, но в момента няма никакво намерение да живее в Ирландия.

Фин се питаше защо тя няма деца, но не му беше удобно да ѝ зададе подобен въпрос. Може съпругът ѝ да е бил прекалено отдаден на кариерата си и да не е искал, а тя пък е била прекалено заета да се грижи за него и да изпълнява желанията му. Тя беше нежна, грижовна, тъкмо жената, която би поставила желанията на любимия мъж над своите, въпреки че сега се беше посветила на професията си. Каза, че двамата са били женени двайсет и една години.

Докато си разказваха миналото и обсъждаха артистичните си пристрастия, вечерта отлетя толкова бързо, че и двамата съжаляваха, като си тръгнаха от ресторанта. Хоуп се беше поглезила с бонбоните и шоколадовите десерти, с които се славеше „Харис Бар“. Фин пък призна, че винаги се е изкушавал да открадне един от пъстрите пепелници от венецианско стъкло, останали по масите от времето,

когато пушенето все още беше позволено. Тя се разсмя, като си представи как Фин пъхва пепелника в джоба на изискания си тъмносин костюм. Не можеше да повярва, че би направил подобно нещо. Истината бе, че тя също харесваше пепелниците им. Сега вече се смятаха за колекционерски.

След вечерята той потегли с автомобила към „Кларидж“, но преди да стигнат, се поколеба.

— Има ли шанс да те убедя да пийнем по още една чаша? Не можеш да заминеш от Лондон, ако не си ходила в „Анабел“, освен това е почти Коледа. Там ще бъде доста оживено — предложи той с надежда и тя се канеше да откаже, ала никак не ѝ се искаше да нарани чувствата му.

Беше уморена, въпреки това нямаше нищо против да изпие още една чаша шампанско. Изпитваше удоволствие да си говори с него, а и от години не беше прекарвала толкова приятна вечер и се съмняваше, че скоро ще ѝ се случи отново. Животът ѝ в Ню Йорк беше самотен, не ходеше в клубове или на приятни вечери, нито пък получаваше покани от красиви мъже като Фин.

— Добре, само по чаша — съгласи се тя.

В „Анабел“ наистина беше пълно с народ. Оказа се, че тук наистина цари празнична атмосфера, точно както беше обещал той. Седнаха на бара, всеки от тях изпи по две чаши шампанско и потанцуваха, преди да си тръгнат и да я откара в „Кларидж“. Вечерта беше прекрасна. На него му беше приятно да разговаря с нея, а тя беше възхитена от компанията му.

— След подобна вечер се питам какви ги върша и защо ми трябва да живея като отшелник извън Дъблин. Докато бях с теб, ми се прииска да се преместя тук — призна Фин, когато спряха пред хотела ѝ. Той изключи мотора и се обърна към нея. — Днес си дадох сметка, че Лондон ми липсва, че не прекарвам тук достатъчно време, но дори да живея тук, ти щеше да си тръгнеш и нямаше да е чак толкова забавно.

Думите му я накараха да се усмихне. У него отново се беше появила момчешката закачливост, която толкова много ѝ беше допаднала, а също и ненатрапчивата изтънченост, която пък я очароваше. Съчетанието бе наистина опияняващо. Същите чувства владееха и Фин. Харесваше нежността ѝ, интелигентността и финото ѝ

чувство за хумор. Сподели, че за него тази вечер бе най-хубавата от много години насам. Тя нямаше представа дали ѝ казва истината, но накрая установи, че няма значение.

— Чудесна вечер, Фин. Благодаря ти. Не трябваше да ми отделяш толкова време.

— И за мен беше чудесна. Иска ми се да не си тръгваше утре — прошепна тъжно той.

— И на мен — въздъхна тя. — Бях позабравила колко много обичам Лондон.

Нощният живот тук беше страхотен, тя обичаше музеите, а този път не ѝ остана никакво време да разгледа нито един.

— Няма ли начин да те убедя да останеш още един ден? — попита Фин с надежда и тя се поколеба, ала след това поклати глава.

— Не мога. Трябва да се върна, за да се заема със снимките ти. Издателите ти не разполагат с много време.

— Дългът те зове. Жалко — отвърна разочаровано той. — Ще ти звънна следващия път, когато дойда в Ню Йорк. Не знам кога ще бъде, но рано или късно ще дойда. — Звучеше сериозно.

— Само че аз няма да мога да ти подаря подобна вечер.

— И в Ню Йорк има чудесни местенца, които са ми любими.

Тя беше сигурна, че е така, както и в Дъблин и вероятно на всяко друго място, където отидеше. Фин не беше от мъжете, които си стоят вечер вкъщи, освен в периодите, когато пишеше.

— Благодаря ти, че се съгласи да вечеряш с мен, Хоуп — каза любезно той на излизане от колата. Беше ужасно студено и тя се сгуши в палтото, за да се предпази от поривите на ледения вятър. Той я изпрати до фойайето. — Ще се чуем — обеща той. — Приятен полет.

— Приятно прекарване с Майкъл — пожела му тя и му се усмихна.

— Той ще остане тук само няколко дни, след това заминава на ски. Напоследък го виждам за по пет минути. От възрастта е. За него съм вече престарял.

— Наслади се на времето, което имаш с него — отвърна мъдро тя и той я целуна по бузата.

— Пази се, Хоуп. Прекарах страхотен ден.

— Благодаря ти, Фин. Аз също. Ще ти изпратя екземпляр от снимките, веднага щом съм готова.

Той ѝ благодари и помахна с ръка, а тя влезе сама, навела глава, потънала в мисли. Изобщо не бе предполагала какво ще ѝ донесе запознанството с Фин О'Нийл. Когато се качи в асансьора към своя етаж, усети, че съжалява, задето на следващия ден заминава. След Лондон, Кейп Код щеше да ѝ се стори мрачен и потискащ на Коледа.

4.

Когато Хоуп се върна в Ню Йорк, отново валеше сняг. На следващата сутрин тя погледна през прозореца към петнайсетсантиметровата снежна покривка, засипала Принс Стрийт, и реши да не пътува до Кейп Код. В Лондон си беше припомнила колко весело и забавно може да е в града и когато всички хукнаха да пазаруват същия следобед, тъй като беше денят преди Бъдни вечер, Хоуп отиде в „Метрополитън“, за да разгледа новата изложба, посветена на Средновековието, след това тръгна пеша към Сохо през виелицата, заменила тихо сипеция се сняг.

Градът беше почти парализиран. Улиците бяха пусти, невъзможно бе да хванеш такси, само няколко смелчаци като нея се препъваха през преспите. Офисите бяха затворени рано, а учениците бяха във ваканция. Бузите ѝ бяха поруменели, очите насълзени, ръцете ѝ изтръпнали от студа, когато се върна в мансардата и сложи чайника на котлона. Разходката я беше ободрила. Тъкмо седна, стиснала чашата горещ чай, когато Марк Уебър ѝ позвъни. Нямахте да работи чак до Нова година. Не очакваше поръчки между празниците.

— Кажи как мина? — изстреля, изгарящ от любопитство той.

— О'Нийл беше страхотен. Интересен, умен, лесен за снимки, красив. Оказа се точно какъвто ти го описа, няма нищо общо с книгите си, които са прекалено сложни и мрачни. Все още не съм се заела да проявя снимките, но някои са неповторими.

— Опита ли се да те изнасили? — попита полушеговито Марк.

— Не. Заведе ме на много цивилизована вечеря в „Харис Бар“, след това пийнахме по чаша в „Анабел“. Държеше се с мен като с гостуваща кралска особа или пралеля.

— Как ли пък не. Едва ли човек ще заведе пралеля си в най-модерния ресторант и нощен клуб в Лондон.

— Държа се безупречно — увери го Хоуп, — и се оказа невероятно приятно да се разговаря с него. Той има много интереси. Искаше ми се да го бях снимала в Дъблин, струва ми се, че там е в

стихията си, но съм сигурна, че снимките станаха точно каквито иска издателят му. Дори повече. Той ми съдействаше и с него наистина се работи много лесно. — Тя не добави, че приличаше на филмова звезда. — Къщата му в Лондон е миниатюрна и ми беше много трудно с оборудването, но се справихме. Затова пък домът му край Дъблин е нещо като Бъкингамския дворец. Много ми се искаше да го видя.

— Благодаря ти, че пое поръчката. Издателят му има невероятен късмет. Какво ще правиш по празниците, Хоуп? Твърдо ли си решила да заминеш за Кейп?

Беше малко вероятно да тръгне във виелицата, а и неразумно. Надяваше се тя да остане.

Хоуп се усмихна, докато гледаше през прозореца към снежната вихрушка навън. Снегът продължаваше да вали, а вятърът навяваше преспи. Бяха казали, че до сутринта ще натрупа още повече, почти деветдесет сантиметра.

— Не и в това време — отвърна тя. — Дори аз не съм чак толкова луда, въпреки че там ще бъде много красиво. — Днес следобед повечето пътища бяха затворени, а ако все пак тръгнеш, пътуването дотам щеше да е истински кошмар. — Оставам тук.

Фин ѝ беше подарил последната си книга, възнамеряваше да прегледа някои фотоси за галерия в Сан Франциско, която искаше да направи нейна изложба, а и трябваше да прояви снимките от фотосесията с писателя.

— Звънни, ако се почувстваш самотна — предложи мило той, макар да знаеше, че няма да му се обади.

Хоуп беше независима и от години водеше тих, самотен живот. Марк обаче искаше тя да знае, че има човек, който държи на нея. Понякога се тревожеше за Хоуп, въпреки че тя умееше да си намира занимания и на Бъдни вечер; като нищо щеше да отиде да снима по улиците на Харлем или в някое кафене на Десето авеню в четири сутринта, където се отбиваха тираджии. Тя обичаше работата си и ѝ посвещаваше цялото си време. Марк ѝ се възхищаваше, а творбите ѝ я бяха прославили.

— Няма такава опасност — увери го тя.

След като затвориха, тя запали свещи, угаси лампите и застана до огромните прозорци без пердета, за да гледа как вали снегът. Обичаше светлината, затова не сложи нито щори, нито завеси.

Уличните лампи и запалените свещи осветяваха стаята и тя се беше отпуснала на канапето, загледана в зимната сцена, когато телефонът звънна отново. Нямаше представа кой се обажда точно преди Бъдни вечер. Телефонът ѝ звънесе единствено през деня и винаги я търсеха по работа. Когато вдигна, чу непознат глас.

— Хоуп?

— Да? — Тя зачака да чуе кой е.

— Обажда се Фин. Исках да се уверя, че си се прибрала жива и здрава. Разбрах, че в Ню Йорк има снежна виелица. — Гласът му звучеше топъл, приятелски и обаждането му я зарадва.

— Точно така — потвърди тя. — Вървах пеша от „Метрополитън“ чак до Сохо. Беше много приятно.

— Май доста си издръжлива — разсмя се той. Гласът му прозвуча дълбок и нежен. — Ще се справиш блестящо по хълмовете, където се намира къщата ми извън Дъблин. Можеш да вървиш километри от едно село до следващото. Аз често го правя, но не и в Ню Йорк, особено ако има виелица. Днес се опитах да звънна на издателя си, но се оказа, че не работят.

— Никой не работи по празниците, поне тук, дори когато няма буря.

— Какво ще правиш на Коледа, Хоуп?

Беше очевидно, че тя няма да замине за Кейп, след като Ню Йорк беше затрупан от сняг.

— Сигурно ще се мотая, ще снимам. Имам разни идеи. Освен това искам да се заема с твоите снимки и да започна да ги обработвам.

— Няма ли с кого да прекараш празника? — учуди се той.

— Не. Приятно ми е да съм сама. — Не че наистина ѝ беше много приятно, но нямаше планове. Докато живееше сред монасите в Тибет и в ашрама, се беше научила да приема живота си такъв, какъвто е. — Това е просто ден от годината. Кажки как е синът ти? — смени тя темата.

— Супер. Излезе на вечеря с приятел.

Тя погледна часовника си и разбра, че в Лондон е единайсет вечерта и се замисли за вечерта, която бяха прекарали заедно.

— След два дни заминава за Швейцария. Този път се е разбързал. Такива са двайсетгодишните. Не мога да му се сърдя. Навремето нямаше начин да ме накараш да прекарам известно време с нашите. А

той е много по-свестен от мен. Гаджето му ще лети утре и поне ще мога да прекарам Коледа с тях, преди да заминат.

— След това какво ще правиш? — попита любопитно тя.

В някои отношения той ѝ се струваше самотен като нея, макар да водеше много по-активен социален живот и да имаше син. Само че животът му в Дъблин, поне както го описа, не беше по-различен от нейния в мансардата в Сохо или на Кейп. Макар да бяха много различни, те имаха и много общо.

— Мисля за Коледа да се върна в Дъблин. Трябва да довърша книгата, а вече съм започнал работа над сюжетната линия на следващата. А всички лондончани се спасяват към вилите си също като удавници. Предпочитам да се върна в Ръсбъро.

Говореше за малко градче край Дъблин, съвсем близо до дома му. Беше ѝ разказал всичко за него, докато вечеряха. Подобната на палат семейна къща се намираще на север от Ръсбъро, където се издигаше още една историческа къща в паладийски стил, много подобна на неговата, само че както твърдеше той, в значително по-добра форма. Тя бе сигурна, че и домът му е много красив, въпреки нуждата от ремонт.

— Ти ще пътуваш ли за Кейп в тази виелица?

— Може да тръгна след няколко дни, въпреки че край океана ще е кучешки студ, ако бурята се измести натам, както предвиждат синоптиците. Мога поне да изчакам да изчистят пътищата. Къщата обаче е уютна, стига да успея да се добера до нея.

— Пожелавам ти приятна Коледа, Хоуп.

В гласа му се долови тъга. Нямаше причина да ѝ звъни отново, преди да види снимките. Но нямаше търпение да поговори отново с нея. Помежду им се бе появила необичайна близост и не можеше да си обясни откъде е изникнало това чувство. Тази жена се бе настанила в мислите му, искаше му се да потъне в огромните ѝ очи, да научи повече за нея, въпреки че тя му беше разказала много за живота си с Пол, за развода, ала независимо от това той имаше чувството, че е издигнала стени, зад които не допускаше никого. Владееше се до съвършенство, беше много предпазлива и същевременно бе топла и състрадателна. Хоуп му се струваше истинска загадка. Въпроси без отговори бяха заинтригували и двамата. Те бяха хора, свикнали да надничат в сърцата и душите на другите, а ето че не бяха успели да го сторят един с друг.

— И на теб. Пожелавам ти да прекараш една чудесна Коледа със сина си — рече тихо тя и след малко двамата затвориха и тя остана загледана в телефона, все още изненадана от обаждането му.

То беше напълно неочаквано, приятелско и ѝ напомни за прекрасната вечер, която прекараха преди два дни. Вече ѝ се струваше, че откакто се е върнала в Ню Йорк, е минала цяла вечност, че Лондон е на милиони километри, на някоя друга планета.

Остана още по-изненадана, когато по-късно същата вечер получи от него имейл.

„Разговорът ни преди малко ми достави огромно удоволствие. Очите ти ме преследват, както и многобройните тайни, скрити в тях. Надявам се скоро да се видим. Пази се. Щастлива Коледа.

Фин.“

Тя забеляза, че той е използвал „щастлива“, вместо весела, както казваха англичаните, и не можа да си обясни какво означава имейлът му. Почувства се неловко и си спомни предупреждението на агента си, че той бил женкар. Да не би Фин просто да се опитваше да я омае? Може би тя беше поредното му завоевание. Но пък в Лондон се държа като джентълмен, а и за какви тайни говореше? Какво ли беше забелязал? Да не би просто да си играеше с нея? Само че нещо в тона на имейла му и разговора тази вечер я накара да повярва, че е искрен. Може и да сваляше жените, но тя нямаше чувството, че прави същото с нея. Освен това беше впечатлена от думата „преследват“. Отговори му на следващия ден. Не искаше да му изглежда твърде нетърпелива, а и не беше. Надяваше се да станат приятели. Понякога се случваше с моделите ѝ. През годините се беше сприятелили с доста от тях, макар да не се виждаха често и да се чуваха само от време на време.

Отговори му, когато седна на бюрото с чаша чай сутринта преди Бъдни вечер. Навън светът беше притихнал, загърнат в бялата пелена на снега, а в Лондон беше следобед.

„Благодаря ти за имейла. И на мен ми беше много приятно да поговорим. Днес тук е много красиво, истинска зимна приказка, снегът е покрил всичко. Отивам в Сентръл Парк, за да снимам как децата се пързаят с шейни. Знам, че е много банално, но пък е приятно. Няма никакви тайни, единствено въпроси без отговори и спомени за хора, които идват в живота ни и си отиват, някои за кратко, други за по-дълго и остават, докато им е писано. Не можем да променим хода на живота, но можем да наблюдаваме посоката, в която тече, и да я приемем с готовност. Пожелавам ти топла и щастлива Коледа.

Хоуп.“

За нейна изненада отговорът му дойде час по-късно, тъкмо когато тя излизаше, дебело облечена, прехвърлила чантата с фотоапарата през рамо. Чу как компютърът ѝ съобщи „Имате поща“, свали ръкавиците и се върна, за да провери. Имейлът беше от Фин.

„Ти си най-забележителната жена, която познавам. Искаше ми се днес да сме заедно, да отида с теб в Сентръл Парк и да се пързаям с децата. Вземи ме със себе си.

Фин.“

Тя се усмихна на отговора му, защото момчешката му закачливост се беше появила отново. Хоуп не отговори, сложи си ръкавиците и излезе от жилището. Не знаеше какво да му напише и се колебаеше дали да започва сериозна и постоянна кореспонденция с Фин. Не искаше да си играе с него и да го подвежда.

Хвана такси пред хотел „Мърсър“, на една пресечка от къщи, и пътува почти половин час до Сентръл Парк. Някои от улиците бяха почистени, макар повечето да бяха затрупани и придвижването да бе съвсем бавно. Шофьорът я остави край южния край на парка и тя мина покрай зоопарка. Най-сетне се добра до хълмчетата, където се пързаяха децата, някои на старомодни шейни, други на пластмасови

дъски, трети с най-обикновени найлонови чували за смет, привързани за дупетата им от родителите. Майките ги наблюдаваха, опитваха се да се топят, а пък бащите ги следваха надолу по хълма и ги вдигаха, когато се преобърнеха. Децата пищяха от удоволствие и се смееха, а тя не спираше да снима от дискретно разстояние, увеличаваше грейналите им лица и най-неочаквано сцената я върна назад във времето и в сърцето ѝ се заби копие, което тя не можа да изтръгне, дори след като се извърна настрана. Усети как очите ѝ се пълнят със сълзи, този път не от студа, и тя започна да снима замръзналите клони на дърветата, за да се поразее, но така и не се получи. Усети, че се задъхва от болка и най-сетне, с парещи от сълзите очи, прибра фотоапарата и тръгна надолу по хълма. Излезе от парка тичешком, в опит да избяга от призраците, които беше видяла, и не спря да тича, докато не стигна на Пето авеню и не се отправи към къщи. Не ѝ се беше случвало от години. Продължаваше да трепери и когато влезе у дома.

Свали си палтото и остана дълго край прозореца, след това се обърна и забеляза пристигналия тази сутрин имейл от Фин. Прочете го отново. Нямахше нито желание, нито сили да му отговори. Чувстваше се смазана от връхлетелите я в парка чувства. Обърна гръб на компютъра и сърцето ѝ се сви, когато си помисли, че е Бъдни вечер, и от това се почувства още по-нещастна. Винаги полагаше огромни усилия да избегне сантименталните сцени по Коледа, най-вече след развода. Сега, след като бе наблюдавала децата в парка, всичко, което обикновено криеше, я порази и сломи. Пусна телевизора, за да се разсее, и чу коледните песни, изпълнени от детски хор. Засмя се тъжно и го изключи, седна пред компютъра с надеждата да насочи вниманието си другаде и реши да отговори на имейла на Фин. Не знаеше какво друго да прави. Нощта ѝ се струваше дълга и потискаща, приличаше на планина, която ѝ предстоеше да изкачи.

„Здрасти. Бъдни вечер е, а аз се чувствам разбита, написа бързо тя. Мразя Коледа. Днес ме посети духът на отминалите Коледи. Едва не ме уби. Дано ти прекараш добре с Майкъл. Щастлива Коледа!

Хоуп“

Тя изпрати имейла и съжали веднага, след като препрочете съобщението. Дори на нея ѝ се стори жално. Само че вече бе късно да го върне.

В Лондон беше полунощ и тя не очакваше да ѝ отговори до следващия ден, ако изобщо получише отговор. Затова се стресна, когато компютърът сигнализира, че има писмо. Фин беше отговорил веднага.

„Кажки на призрака от миналите Коледи да се разкара и заключи вратата след него. Животът е бъдеще, не минало. Аз също не храня добри чувства към Коледа. Искам да се видим отново в най-скоро време.

Фин.“

Имейлът беше кратък, сбит и малко страшен. Защо ли искаше да я види? Защо си пращаха имейли? А най-важният въпрос беше, защо тя му пише? Нямаше представа какъв е отговорът на този въпрос, нито пък какво се надява да чуе от него.

Тя живееше в Ню Йорк, а той в Дъблин. Животът и интересите им бяха различни, той беше най-обикновен модел от фотосесия и нищо повече. Въпреки това, тя не спираше да мисли над онова, което той ѝ беше казал, докато двамата вечеряха, и да си представя очите му, когато я поглеждаше. Имаше чувството, че образът му я преследва, нещо подобно бе казал и той в имейла си. Въпреки че се почувства смутена, му отговори и си напомни, че трябва да се държи делово и весело. Не искаше да започва с него ученически романс по електронната поща, само защото се чувства самотна и беше Коледа. Осъзнаваше, че ще допусне огромна грешка. Освен това той не бе от нейната категория, водеше интересен живот, пътуваше непрекъснато, а жените сами падаха в краката му. Нито имаше желание да стане една от тях, нито да се състезава с обожателките му.

„Благодаря ти. Извинявай за съзливия имейл. Добре съм. Просто ме налегна малко празнична тъга. Горещ душ и малко сън ще ми се отразят добре.

С най-добри пожелания: Хоуп“

Почувства се по-добре, когато го изпрати, а бързият му отговор ѝ се стори пропит с раздразнение.

„Празничната тъга е нещо напълно нормално, след като навършиш дванайсет. И какво трябва да означава това «С най-добри пожелания»? Не бъди страхлива. Няма да те изям и не съм призракът от изминалите Коледи. Не обичам празните приказки. Изпий една чаша шампанско. Винаги помага.

С обич: Фин.“

— По дяволите! — въздъхна тя, докато четеше имейла минута по-късно. — „С обич“ друг път. Видя ли сега какво направи! — порица се тя и се почувства още по-нервна.

Реши да не отговаря, но изпълни съвета му и си наля чаша вино. Писмото му остана на екрана, но тя реши да не му обръща повече внимание. Когато го прочете отново, преди да си легне, си каза, че не означава абсолютно нищо. Въпреки това реши да не отговаря и когато се качи по стълбата на леглото, си напомни, че на сутринта ще се почувства по-добре. Докато се обръщаше, за да загаси лампата, погледът ѝ попадна на стената, където бяха снимките на младата балерина. Остана загледана в тях дълго, след това се пъкна под завивките, загаси лампата и зарови глава под възглавниците.

5.

Както предполагаше, Хоуп се чувстваше много по-добре, когато се събуди на сутринта. Беше Коледа, но нямаше причина да се отнася към този ден по-различно от който и да било друг. Обади се на Пол на яхтата и това беше единственото, с което отбеляза празника. Той й се стори добре, въпреки че беше настинал по време на полета от Лондон, което беше опасно за него. Пожелаха си „Весела Коледа“, не повдигнаха болезнените въпроси и след няколко минути затвориха. След това тя извади кутията снимки, които трябваше да обработи за следващата си изложба, и остана надвесена над образите в продължение на няколко часа. Беше два следобед, когато вдигна глава и реши да излезе на разходка. Погледна отново имейла на Фин и изключи компютъра. Не искаше да го насърчава, нито пък да започва връзка, която нямаше намерение да поддържа.

След като се облече и излезе, навън й се стори студено. Разминаваше се с хора, тръгнали на гости, и с други, които излизаха от хотел „Мърсър“, където бяха обядвали. Обиколи Сохо и пресече Вилидж. Следобедът беше слънчев и натрупалият вчера сняг беше започнал да се превръща в киша. Почувства се по-добре, когато се върна в мансардата и поработи още малко. В осем откри, че няма нищо за ядене. Замисли се, дали да не пропусне вечерята, но беше гладна и най-сетне се реши да отскочи до най-близкия кулинарен магазин за сандвичи и супа. Денят беше преминал значително по-леко от предишния, а на следващия имаше намерение да отиде до галерията в Тъпър Ийст Сайд и да поговори със служителите за предстоящата изложба. Обзе я облекчение, докато си обличаше палтото, защото си каза, че е издържала още една година. Испитваше ужас от Коледите, но с изключение на вчерашния неприятен момент в Сентръл Парк, този път не беше чак толкова зле. Освен това се развесели, когато видя редицата готови, пълнени пуйки в кулинарния магазин за всеки, който разчиташе на бърза коледна вечеря.

Поръча си сандвич с пуйка, желирани боровинки и порция пилешка супа. Продавачът я познаваше и я попита как е прекарала Коледа.

— Чудесно — усмихна му се тя и той се вгледа във виолетовите очи.

От покупките ѝ беше разбрал, че живее сама и не яде много. Беше дребна, понякога му се струваше съвсем крехка.

— Какво ще кажеш за парче пай? — Имаше нужда да качи някое и друго килце. — С ябълки? С кайма? С тиква?

Тя поклати глава, но си поръча кутия от любимия си сладолед с егног^[1]. Плати, благодари му, пожела му „Весела Коледа“ и си тръгна, стиснала кафявия плик с покупките. Надяваше се да не разлее супата, а сладоледът, сложен до нея, да не се разтопи. Внимателно се качваше по стълбите, когато забеляза на входа мъж, застанал с гръб към нея да оглежда имената на звънциите. Беше се привел напред в сумрачната светлина и тя застана зад него, за да изчака да се премести и да отключи. Мъжът се обърна и тя рязко си пое въздух. Беше Фин, нахлупил черна плетена шапка, обут в дънки, с дебело черно, вълнено палто. Щом я видя, усмивката озари цялото му лице.

— Така вече е по-лесно. Щях да окъоравея, докато се опитвах да прочета имената. Забравих си очилата в самолета.

— Какво правиш тук? — възкликна тя, смаяна от изненада.

— Не отговори на последния ми имейл и реших лично да те попитам защо.

Беше застанал самоуверено на най-горното стъпало, когато пое кафявия плик от разтрепераните ѝ ръце. Нямахше представа защо е дошъл, но се уплаши. Постъпката му ѝ се стори дръзка.

— Внимавай да не разлееш супата — предупреди го тя и се запита какво би могла да му каже. — Ще влезеш ли? — Нямахше какво друго. Не можеше да се промъкне покрай него, да си влезе и да го остави навън.

— Няма да е зле — ухили се той, въпреки че Хоуп все още бе напълно сериозна. Обзе я паника. Той нахлуваше в света ѝ без покана и предупреждение. След това я погледна и забеляза, че е напрегната. — Сърдиш ли ми се, че дойдох?

Стори ѝ се притеснен.

— Не. Просто се питам защо си тук — вдигна тя страхливо поглед.

— И без това трябваше да се видя отново с агента си и да поговоря с издателя си. А и честно казано, исках да те видя. Не съм спрял да мисля за теб, откакто си тръгна. Дори не знам защо е така, но просто не мога да те забравя.

Най-сетне тя се усмихна и отключи входната врата. В същото време се питаше дали не трябва да изтича до кулинарния магазин за още храна. Не бе сигурна дали да се чувства поласкана, или разгневена, задето той се натрапва, макар добре да помнеше колко неустойимо чаровен и импулсивен беше. Не можеше да му се сърди и първоначалният ѝ страх започна да се стопява, докато се изкачваха по стълбите.

Без да каже и дума повече, тя го поведе към мансардата си и отключи вратата. Остави храната в кухнята и прибра сладоледа, за да го спаси от разтопяване. Едва след това го погледна. Той разглеждаше снимките по стените.

— Най-красивата балерина, която някога съм виждал — смръщи вежди той и я погледна учудено. — Прилича на теб. Да не би да си ти като момиче?

Хоуп поклати глава и го покани да седне. Предложи му чаша вино, но той отказа. Фин огледа семплото обзавеждане, което навяваше спокойствие, а тя запали няколко свещи, след това се отпусна на канапето срещу него и стана отново сериозна.

— Надявам се, не съм казала нещо, с което съм те накарала да дойдеш — каза тихо тя, все още изпълнена с чувство на неудобство, че той е в апартамента ѝ. Ако го беше подвела по някакъв начин, вината беше единствено нейна, макар да беше сигурна, че не това е причината.

— Стори ми се тъжна. А и ми липсваше, макар да не мога да обясня защо — отвърна открито той. — И без това трябваше да дойда в Ню Йорк, затова реших, че най-подходящият момент е, преди да довърша книгата и да започна следващата. След това няма да имам желание да дойда месеци наред. Днес сутринта, когато Майкъл замина, ми стана тъжно. Не ми се сърди. Не съм дошъл да те принуждавам да правиш нещо, което не искаш.

Тя много добре знаеше, че той може да избира сред колкото жени пожелаеше. Просто не разбираше какво иска от нея. Предложи му да си разделят сандвича, но той се усмихна и поклати глава. Беше постъпил импулсивно с идването си и тя не можеше да прецени дали да се чувства поласкана, или да се страхува. Може би и двете.

— Не, благодаря. Вечерята в самолета беше обилна, но ще ти правя компания.

Тя се почувства неловко да яде пред него, докато той я гледаше, затова остави сандвича и си поделиха супата и сладоледа. Когато стигнаха до десерта, той вече я беше разсмял с историите, които ѝ разказваше, и тя започна да се отпуска, въпреки че на гости ѝ беше дошъл мъж, когото едва познаваше. Чувстваше се особено, че седи в дома ѝ, опънал се на канапето в мансардата ѝ, все едно си е у дома си.

Довършваха сладоледа, когато той я попита отново за балерината.

— Защо имам чувството, че си ти?

Беше наистина странно, понеже момичето на снимката беше русо, а косата на Хоуп беше тъмна. Независимо от това двете си приличаха и младата танцьорка му се струваше позната. Тя си пое дълбоко дъх и призна нещо, което нямаше намерение да споделя с него.

— Това е дъщеря ми Камил.

Фин я погледна объркан.

— Значи си ме излъгала — отвърна обидено той. — Нали ми каза, че нямаш деца.

— Нямам — прошепна Хоуп. — Тя почина преди три години, беше на деветнайсет.

И двамата мълчаха дълго.

— Моите съболезнования — погледна я той потресен и се протегна, за да я докосне по ръката, а тя се вгледа в очите му.

— Благодаря. — „Тогава е за тогава, сега е за сега“, каза си тя безмълвно, както я бяха учили монасите в Тибет. — С времето се научавах да живееш с тази болка.

— Била е красиво момиче — отбеляза той, без да откъсва очи от снимките, а след това отново погледна Хоуп. — Какво се случи?

— Учеше в колежа в Дартмът, където татко преподаваше, преди да почине. Една сутрин ми звънна, за да се оплаче, че била болна от

грип и ми се стори много зле. Съквартирантката ѝ я завела до лечебницата, откъдето ми се обадиха час по-късно. Имала менингит. С Пол бяхме в Бостън, но се качихме в колата, за да отидем при нея. Беше починала половин час, преди да пристигнем. Не са могли да направят нищо, за да я спасят. Просто се случи. — По бузите ѝ се стичаха сълзи, докато разказваше, макар лицето ѝ да беше напълно спокойно. — През лятото танцуваше с балета на Ню Йорк Сити. Беше обмислила варианта да не учи в колеж, за да танцува, но се оказа, че се справя и с двете. Щяха да я вземат на работа веднага след като завършеше и дори преди това, стига да искаше. Беше много талантива. — След малко добави шепнешком: — Казвахме ѝ Мими. Ужасно ми липсва. Смъртта ѝ съсипа баща ѝ. Тя бе последната сламка за него. Беше болен от години и пиеше тайно и много. Не изтрезня три месеца, след като тя почина. Един от старите му колеги в „Харвард“ се намеси, той влезе в болница и след това нещата се поуспокоиха. Тогава реши, че иска да се разведем. Може би му напомнях твърде много за Мими, за преживяната загуба. Продаде бизнеса си, купи си яхта и ме напусна. Каза, че не искал да съм около него и да го гледам как умира, че заслужавам нещо по-добро от това. Истината бе, че смъртта на Мими така ни съкруши, че бракът ни се разпадна. Все още сме добри приятели, но всеки път, когато се видим, мислим за нея. Той подаде документи за развод, а аз заминах за Индия. Все още се обичаме, но нея обичахме повече. Без дъщеря ни, от брака ни не остана нищо. Същото беше и с нас. Той вече не е някогашният Пол, може би и аз не съм каквато бях преди. Трудно е да преживееш подобно нещо и да останеш недокоснат. Това е всичко — завърши тъжно тя. — Не исках да ти разказвам в Лондон. Обикновено не говоря с хората за нея. Твърде тъжно е. Животът ми, меко казано, е различен без Камил. Сега най-важна е работата ми. Няма нищо друго. Обичам фотографията и това ми помага.

— Господи — въздъхна Фин, очите му бяха пълни със сълзи. Хоуп усети, че той се е замислил за сина си, докато му е разказвала историята на дъщеря си. — Не мога да си представя какво ти е било. Аз нямаше да го преживея.

— И аз едва успях — въздъхна тя, когато той седна до нея на канапето и я прегърна през раменете.

Хоуп не се отдръпна. Близостта му ѝ помагаше. Мразеше да говори по този въпрос, рядко споменаваше нещастията, макар че всяка вечер поглеждаше снимките на стената и мислеше непрекъснато за дъщеря си.

— Времето, което прекарах в Индия и в Тибет, много ми помогна. Открих чудесен манастир в Ганден и попаднах на невероятен наставник. Той ми помогна да приема нещата. Човек просто няма друг избор.

— Ами бившият ти съпруг? Той как е? Отново ли се е върнал към пиенето?

— Не, вече не пие. Много се състари през последните три години, болестта му е в по-напреднал стадий, така че ми е трудно да преценя дали е по-зле заради Мими, или болестта. Най-щастлив е, доколкото това е възможно, на яхтата. Аз си купих тази мансарда, когато се върнах от Индия, но пътувам доста, така че през повечето време не съм тук. Не се нуждаю от много в живота. Вече нищо не ме радва без Мими. Тя беше смисълът на живота ми, а след като я изгубих, вече не знаех накъде да поема.

Болката, която бе преживяла, прозираше в творбите ѝ. Във всяка нейна снимка личеше, че е дълбоко свързана с човешките страдания.

— Не си толкова стара. Можеш да се омъжиш отново и да родиш друго дете — подхвърли тихо Фин, тъй като не знаеше какво друго да каже, за да я успокои.

Как да успокои майка, изгубила единственото си дете? Разказът ѝ беше толкова разтърсващ, че той нямаше представа какво да стори, за да ѝ помогне.

Хоуп изтри очи и се усмихна.

— Технически не съм престаряла, но и не е много вероятно да се случи, а и няма кой знае какъв смисъл. Не мога да си представя да се омъжа отново, да не говорим, че не съм излизала на среща, откакто двамата с Пол се разведохме. Просто не съм срещнала човек, с когото да ми се прииска да изляза, а и не бях готова. Разведени сме от две години, а нея я няма от три. Твърде много изгубих наведнъж. Докато намеря друг, ако изобщо намеря, ще съм твърде стара. Сега съм на четирийсет и четири и си давам сметка, че възможността за раждане на деца е към края си. Да не говорим, че няма да бъде същото.

— Не, разбира се, но имаш пред себе си много години. Не можеш да ги прекараш сама, а и не бива. Ти си красива жена, Хоуп, животът е пред теб. Дори не си помисляй да затвориш вратата и да се изолираш.

— Честно да ти призная, даже не се замислям по този въпрос. Поне се старая да не мисля. Будя се сутрин и целта ми е просто да преживея поредния ден, като влагам всичко в работата си.

Личеше, че е така.

Неочаквано, без да каже и дума, без всякакво предупреждение, той я прегърна и я притисна към себе си. Искаше му се да я защити от цялата тъга, връхлетяла в живота ѝ. Тя се почувства изненадващо уютно в силната му прегръдка. Никой не я беше прегръщал по този начин от години, дори не помнеше кога е бил последният път. В този момент я обзе радост, че е дошъл. Почти не го познаваше, но присъствието му беше истински дар.

Фин я държа дълго в прегръдката си, докато тя не му се усмихна. Бе толкова хубаво просто да поседи с него, без да говорят. След това я пусна бавно и тя отиде да си направи чай, а на него да донесе чаша вино. Той я последва в кухнята и си взе още сладолед с аромат на егног. Предложи и на нея, но тя поклати глава, след това се запита дали не е гладен. За него бе доста късно, в Лондон в момента беше посред нощ.

— Искаш ли да направя яйца? Просто нямам друго.

— Знам, че ще ти се стори шантаво — започна той и я погледна с неудобство, — но много ми се хапва китайско. Умирам от глад. Има ли наблизо някой ресторант?

Беше Коледа и малко заведения работеха, но в съседство имаше китайски ресторант, който затваряше късно. Тя предложи да звънне и да провери дали е отворено, защото не правеха доставки.

— Искаш ли да отидем? — попита тя и той кимна.

— Стига ти да нямаш нищо против. Ако си уморена, мога да отскоча и сам, въпреки че ще ми бъде много приятно, ако дойдеш.

Тя му се усмихна и той я прегърна през раменете. И двамата имаха чувството, че тази вечер между тях се беше случило нещо важно.

Няколко минути по-късно си облякоха палтата и излязоха. Беше почти единайсет и навън цареше арктически студ. Забързаха по улицата към китайския ресторант. Оказа се все още отворен и те с

изненада откриха, че вътре е пълно с клиенти. Беше ярко осветено, шумно и ухаеше на китайска храна, откъм кухнята долитаха подвиквания и Фин се ухили, когато седнаха.

— Тъкмо от това имах нужда. — Огледа се доволно и се отпусна щастлив.

Хоуп поръча и за двамата, тъй като познаваше кухнята, и скоро им донесоха поръчката и те се нахвърлиха лакомо върху храната. Тя с изненада установи също, че е гладна. Изядоха всичко, сякаш не бяха яли месеци, и заговориха оживено на най-различни теми. Повече не споменаха Мими, макар да не спираха да мислят за нея. Около тях се разнасяше весела глъчка от съседните маси.

— Тук е много по-приятно и забавно, отколкото да ядем пуйка вкъщи — изкиска се Хоуп, докато довършваше свинското си, а Фин дояждаше порция скариди.

— Точно така. Благодаря ти, че дойде с мен.

Погледна я с грейнали очи. Изпитваше към нея огромно уважение, откакто научи какво е преживяла. Вече разбираше защо му се струваше уязвима и самотна.

— А ти къде си отседнал? — поинтересува се Хоуп.

— Обикновено отсядам в „Пиер“ — обясни той и се облегна назад на стола. Беше похапнал хубаво и й се усмихна доволно. — Този път се настаних в „Мърсър“, защото беше близо до теб.

Значи наистина бе дошъл в Ню Йорк заради нея. Това означаваше, че ще се притеснява повече, ала в момента нямаше нищо против да са заедно. Едва се познаваха, но откакто му разказа за Мими, го чувстваше близък.

— Хотелът е хубав — отбеляза тя и се опита да се отпусне. Все още бе малко объркана, че е дошъл заради нея.

— Пет пари не давам за стаята — изтърси той, а след това си придаде жално изражение. — Искях да те видя. Благодаря ти, че не се ядоса, задето се появих така изневиделица.

— Признавам, че жестът ти е невероятен. — Все още помнеше колко шокирана остана, като го видя на стълбите пред дома си. — И прекрасен. Досега никой не е прелитал цял океан специално, за да ме види. — Хоуп замълча и в този миг сервитьорът им донесе сладки с късметчета. Тя се усмихна, когато прочете своето, и му го подаде.

— „Чакай посещение от приятел“ — усмихна се той, след това погледна листчето в ръката. — „Скоро ви очакват добри новини“. Харесва ми. Обикновено ми се падат от онези, които казват „Учителят е мъдрец“. Или пък „Не забравяй утре да си вземеш дрехите от химическо чистене“. Или някоя подобна дивотия.

— И при мен е така — засмя се отново тя.

Вървяха бавно към апартамента ѝ и той я остави пред вратата. Беше оставил багажа си в хотела, преди да дойде да се види с нея. Сега бе почти един след полунощ, което означаваше, че в Лондон е шест, и той започваше да се задъхва от умора.

— Благодаря ти, че дойде, Фин — прошепна тя, а той ѝ се усмихна и я целуна по бузата.

— И аз се радвам, че дойдох. Много ми хареса коледната ни вечеря. Ще трябва да си създадем традиция да похапваме китайска храна, вместо пуйка. Ще ти звънна утре сутринта — обеща той, тя си отключи, влезе, помахаше и остана да го наблюдава как се отдалечава по улицата, на път към хотела.

Продължаваше да мисли за него, докато се качваше по стълбите.

Тъкмо се събличаше, когато компютърът ѝ сигнализира, че има поща. Провери кой е и се оказа Фин.

„Благодаря ти за чудесната вечер. Това беше най-прекрасната ми Коледа и първата, която прекарахме заедно. Сладки сънища.“

Този път тя отговори. Беше щастлива и не знаеше какво да мисли.

„И за мен беше изключително. Благодаря ти, че дойде. До утре.“

Тя погледна снимките на Мими и стана от бюрото. Добре, че сподели с Фин. По един непонятен начин, за няколко минути тя се върна сред живите. Сега щеше да е на двайсет и две, толкова трудно ѝ

беше да повярва, че я няма. Странно как хората идват в живота ти и си отиват, след това изникваха нови хора, когато най-малко очакваш. Поне за момента Фин бе неочаквана благословия. Каквото и да се случеше, тя беше благодарна и доволна, че прекара Коледа с него. Все още не можеше да повярва, че е дошъл заради нея. Реши да не си позволява да се измъчва с мисли и да се наслади на времето им заедно.

[1] Питие от горещо мляко, яйца, шери, бренди, поднасяно традиционно в дървени чаши (noggin), от които произлиза името на прочутия коктейл. — Б.пр. ↑

6.

Фин ѝ звънна на следващата сутрин и я покани на закуска в „Мърсър“. Тя нямаше важна работа и се съгласи. Чакаше я във фойайето, красив, както го помнеше от Лондон. Беше облечен в черно поло и дънки, черната му коса бе грижливо сресана. Стори ѝ се свеж, не личеше да е недоспал, макар да призна, че е будувал часове наред и се е разхождал в квартала чак до зори. Все още бе настроен на лондонско време.

Хоуп си поръча яйца по бенедиктински, а Фин предпочете гофрети. Обясни, че в Европа му липсвали, защото там били съвсем различни. Тестото не било същото, а във Франция ги поръсвали с пудра захар. Заля ги с кленов сироп пред усмихнатата Хоуп.

Буквално ги удави в сироп, но изглеждаше, сякаш е на седмото небе, когато лапна първата хапка.

— Какви са плановете ти за днес? — попита той, докато пиеха кафе.

— Щях да ходя в галерията, където показват някои от снимките ми, направени в Индия. Искаш ли да дойдеш с мен?

— С удоволствие. Ще ми бъде приятно да разгледам изложбата.

След като закусиха, взеха такси към центъра и той остана във възторг, когато видя творбите ѝ. Бяха подредени с много вкус и усет в просторната галерия, след това се разходиха по Медисън авеню, после отидоха в Сентръл Парк, за да погледят през все още неотъпкания сняг. Навсякъде другаде в града снегът се топеше и се превръщаше в киша, докато в парка бе все още красив и бял.

Той я разпита за Индия, след това обсъдиха пътуването ѝ в Тибет и Непал. Спряха край количката на продавач на книги, докато отиваха към парка, и попаднаха на един от ранните му романи. Хоуп искаше да си го купи, но той не ѝ позволи, като обясни, че не бил от любимите му. Тогава заговориха за неговата работа, за агентите си и посоката, в която бяха поели кариерите им. Той беше впечатлен от изложбите ѝ в престижни музеи и галерии, а тя от наградата му „Нашънъл Бук

Ауорд“. Всеки от тях се възхищаваше на постиженията на другия, имаха много общо, а щом излязоха от парка, той я заведе на разходка с карета, теглена от коне; и на двамата това им се стори глупаво, но пък беше забавно и сгушени под одеялата, те се кискаха като деца.

Стана обед, когато слязоха от каретата, и той я заведе да похапнат в „Ла гренуй“, елегантен ресторант, където сервираха великолепни ястия. Фин обичаше хубавата кухня, докато Хоуп често пропускаше да се храни. На връщане към Сохо се разходиха по Пето авеню, маршрут, който тя обичаше. И двамата се чувстваха изморени, но щастливи да са заедно. Той я изпрати до апартамента ѝ и тя го покани да се качи, но Фин отказа, за да се върне в хотела и да поспи.

— Искаш ли по-късно да отидем на вечеря, или имаш друга работа? Не искам да ти отнемам всичкото време — отбеляза съобразително той, въпреки че тъкмо затова беше дошъл в Ню Йорк.

— С удоволствие, стига да не ти омръзна — отвърна тя с усмивка. — Обичаш ли тайландската кухня?

Той кимна ентузиазирано и тя предложи ресторант в Ийст Вилидж, който харесваше.

— Ще мина да те взема в осем — обеща той и я целуна по косата.

След това Хоуп се качи в мансардата, а той тръгна към хотела. Тя също бе уморена, въпреки това не спря да мисли за него през следващите няколко часа. Компанията му ѝ беше изключително приятна, разговорите интересни, макар да бе нахлул неочаквано в живота ѝ. Нямаше представа какво да мисли, нито дори дали има смисъл да се пита какво става.

Беше облечена в сив панталон и розов пуловер, когато той мина да я вземе. Пиха по чаша вино, преди да излязат. Този път той не каза и дума за снимките на Мими, но се възхити на някои от другите ѝ творби. Каза, че на следващия ден искал да отиде в Музея за съвременно изкуство, за да разгледа по-старите ѝ фотоси.

— Ти си единственият фотограф, когото познавам с творби в музеите — заяви той с нескрито възхищение.

— А ти си единственият автор, когото познавам, спечелил „Нашънъл Бук Ауорд“, при това посветен в рицарско звание — отвърна тя с гордост. — А аз никога не ти казвам „сър Фин“. Трябва ли?

— Не, освен ако не искаш да ти се изсмея. Все още се чувствам странно, когато използвам званието, макар че, признавам, бях силно развълнуван, когато се срещнах с кралицата.

— Сигурно — усмихна се широко тя, след това извади кутия със снимките от Тибет, които беше обещала да му покаже.

Бяха невероятни и тя посочи някои от любимите си монаси.

— Нямам представа как си издържала да не говориш цял месец. Аз нямаше да се справя — възхити се той. — Нямаше да издържа и един ден.

— Беше чудесно. Дори ми беше трудно да започна да говоря, след като си тръгнах. Всяко нещо, което понечех да кажа, ми се струваше маловажно. Това просто ти помага да обмисляш какво казваш. С удоволствие бих се върнала някой ден. Обещах им.

— И на мен ми се иска да отида, но не и ако това означава да престана да говоря. Но пък ще мога да пиша.

— Докато бях там, си водех дневник. Когато не говориш, можеш да се отдадеш на дълбоки мисли.

— Сигурно — съгласи се той. След това тя го попита къде е живял, докато е расъл в Ню Йорк. — Ъпър Ийст Сайд — отвърна той. — Сградата вече я няма. Събориха я преди години. А пък апартаментът, в който живях с Мишел — беше съвсем малък — се намирал на Източна седемдесет и девета. По онова време книгите ми още не се продаваха. Бяха бедни години — въздъхна той, без следа от смущение. — След като нашите починаха, се оказа, че са профукали парите на семейството. Двата бяха доста разглезени, най-вече мама. Къщата в Ирландия беше на семейството ѝ и тъй като нямаше наследници от мъжки пол, я загубиха. Щастлив съм, че успях да си я върна. Ще се радвам, когато един ден остане за Майкъл, макар че той едва ли ще иска да живее в Ирландия, освен ако не стане писател. — Фин се ухили при тази мисъл и Хоуп се засмя.

Ирландия беше известна, че не облага писателите с данъци. Тя познаваше доста негови колеги, които се бяха преместили там. На това трудно можеше да се устои.

След това тръгнаха към тайландския ресторант и храната наистина беше много вкусна. Докато вечеряха, Фин я попита какво ще прави на Нова година.

— Същото като всяка година — усмихна се тя. — Ще си легна в десет. Не обичам да ходя никъде на Нова година. Всички са напълно побъркани и пияни. Чудесна вечер, в която да си останеш у дома.

— Тази година трябва да измислим нещо друго — настоя Фин. — И аз не съм голям почитател на празника, но ти трябва да опиташ. Защо не направим нещо шантаво, като например да отидем на Таймс Скуеър и да гледаме как кристалната топка се спуска или пада, или каквото там прави. Виждал съм я само по телевизията, но ми се струва, че тълпата е ужасна.

— Може да станат интересни снимки — замисли се тя.

— Защо не пробваме? Ако не ни хареса, ще се приберем.

Тя се разсмя и се съгласи.

— Значи, разбрахме се — кимна доволно той.

— Колко време ще останеш? — попита тя, когато приключиха с вечерята.

— Още не знам. Може да свърша малко работа с издателя си, преди да замина. — След това я погледна внимателно. — Останалото зависи от теб.

Тя усети как потръпва нервно. Не знаеше какво да каже, когато той говореше по този начин, а го беше чувала няколко пъти досега. След като знаеше, че е дошъл в Ню Йорк специално, за да я види, тя изпитваше огромна отговорност и приемаше идването му като подарък. Приключваха с десерта, когато той я погледна и тя притаи дъх, като чу следващите му думи.

— Мисля, че се влюбвам в теб, Хоуп.

Никак не ѝ се искаше да говори така, защото нямаше представа как да му отвърне. „Каж ми, когато си сигурен.“ Или пък „Я стига глупости“. А може би „И аз също“. Все още не разбираше какво изпитва към него, въпреки че много го харесваше. В това бе убедена. Въпросът бе дали го харесваше като приятел, или като мъж. Беше прекалено рано да каже.

— Не е нужно да ми отговаряш — продължи той, сякаш прочел мислите ѝ. — Просто исках да ти призная какво изпитвам.

— Откъде си сигурен, още е много рано? — отвърна тя притеснено.

Всичко се случваше твърде бързо. Запита се дали любовта идва толкова бързо на тяхната възраст.

— Сигурен съм — настоя той. — Никога досега не съм се чувствал по този начин. Знам, че се познаваме само от няколко дни, но понякога, когато чувствата са истински, може и да се случва така. Според мен на нашата възраст хората знаят какво искат, какво представляват и какво изпитват. Разбираш, когато откриеш подходящия човек. Не е нужно дълго време. Възрастни хора сме, допускали сме достатъчно грешки. Вече не сме наивни младоци.

Тя не искаше да му казва, че той има много повече опит от нея, защото той сигурно го знаеше. Тя бе омъжена почти половината си живот, свободна бе едва от две години.

— Не е нужно да се чувстваме притиснати единствено заради моите чувства, Хоуп — продължи той. — Целият живот е пред нас или поне, докато ти искаш.

Тя не можеше да не признае, че е увлечена по него, а това бе коренно различно от чувствата, които бе изпитвала към Пол. Фин беше по-невъздържан, животът му много по-свободен от задръжки. Затова пък Пол беше изключително дисциплиниран във всяко отношение, напълно отдаден на работата си. Фин обръщаше повече внимание на свободата, забавленията и света около себе си. А светът му бе необятен и това ѝ харесваше много. Нейният също бе станал по-широк през последните няколко години. Тя бе приела нови хора, нови места, нови идеи като например манастира в Тибет, ашрама в Индия, все места, на които не би и помислила да отиде, преди да изгуби Мими и Пол.

След вечеря двамата поеха към апартамента ѝ и този път той прие поканата ѝ да изпият по чаша. Притесняваше се, че ще се опита да я целуне, а тя все още не беше готова, но той не го направи. Беше овладян, държа се като истински джентълмен и уважи границите, които тя бе поставила. Изглежда, беше усетил, че Хоуп все още не е готова да приеме задълбочаване на връзката им. Разходки, разговори, ресторанти, опознаване — тъкмо затова беше дошъл и това искаше. Тя усещаше, че никой не е проявявал подобно уважение към нея, толкова скоро след запознанството. Пол беше шестнайсет години по-възрастен в началото на връзката им и вече имаше много задължения, което променяше нещата. Двамата с Фин бяха почти на една възраст, от едно поколение и много от интересите им съвпадаха. Ако беше направила списък на всичко, което искаше у един мъж, щеше да се окаже, че Фин притежава желаните качества. Само че тя не бе търсила мъж след

раздялата с Пол. Ето че сега Фин бе до нея и се превръщаше в част от живота ѝ, а се познаваха едва от седмица. Досега седмицата бе наситена със събития и те прекарваха много време заедно.

На следващия ден отидоха до Музея за съвременно изкуство, а на по-следващия в музея „Уитни“. Обиколиха любимите ѝ ресторанти, също и неговите. Той се срещна с агента си, за да поговорят за новата му книга. С удивление установи, че той ѝ липсва през часовете, в които не беше до нея. През останалото време двамата не се разделяха, освен когато вечер я оставяше в мансардата. Все още не я беше целунал, но отново ѝ каза, че се влюбва в нея. Тя само го погледна с тревога в очите. Ами ако си играеше с нея? Още по-страшна ѝ се струваше мисълта, че говори напълно сериозно. Ами ако станеха по-близки? Как да постъпят? Той живееше в Ирландия, а тя в Ню Йорк. Все още не си позволяваше да мисли по този въпрос, тъй като бе много рано и все още нямаше смисъл. Истината бе, че Хоуп бе абсолютно наясно, че има смисъл и за двамата. Тя можеше да се премести да живее където и да било по света, знаеха го и двамата. Той също можеше да се премести. В това отношение нямаше никакъв проблем.

Когато Марк Уебър ѝ звънна, тя не каза нищо на агента си. Марк ѝ беше близък приятел, а съпругата му много ѝ допаднаше. Поканиха я на вечеря, но тя отказа. Не ѝ се искаше да разбират, че Фин е дошъл, за да я види. Знаеше, че Марк ще остане шокиран или поне изненадан, ще стане подозрителен и ще настръхне, готов да я защитава. Освен това искаше да прекара вечерта с Фин. Затова обясни, че била твърде заета с нова задача и Марк обеща да ѝ се обади отново през следващата седмица и ѝ нареди да не работи прекалено.

На Нова година, както се бяха разбрали в началото на седмицата, двамата с Фин отидоха на Таймс Скуеър. Тя взе стар фотоапарат, за да направи снимки в черно и бяло. Отидоха там около единайсет и се промъкнаха през тълпата, чакаща на площада от часове. Около тях се бяха насъбрали какви ли не хора и на Фин му беше приятно да ги наблюдава през нейните очи. Беше много забавно.

В полунощ топката се спусна от върха на пилона, цялата огряна отвътре от светлина сред виковете и подсвиркванията на множеството. Около тях имаше проститутки и наркопласъори, туристи и колежанчета от провинцията, какви ли не образи, а тя бе така погълната от желанието да улови ликовете им на лентата, че се

стресна, когато Фин свали фотоапарата, застана пред нея и я привлече в прегръдките си. Преди тя да успее да реагира, той я целуна и всичко около тях бе забравено. Знаеше единствено, че Фин я целува, чувстваше се сигурна и защитена в ръцете му, желанието ѝ бе тази целувка никога да не свършва и когато го погледна в очите, изпълнена с удивление, осъзна, че и тя също се влюбва в него. Това бе съвършеното начало на новата година, може би и на нов живот.

7.

Фин остана в хотел „Мърсър“ през следващите две седмици. Проведе срещи с агента и издателя си, даде две интервюта и прекарваше с Хоуп всяка свободна минута. Беше непрекъснато около нея, готов да промени плановете си така, че да ѝ бъде удобно, за да са заедно. Хоуп не можеше да повярва колко бързо се развива връзката им и макар все още да не се бяха любили, тя се наслаждаваше на компанията му. Неувереността я разкъсваше и тя ту си казваше, че за него това е мимолетно чувство, ту отчаяно ѝ се искаше да повярва, че е истинско и си позволяваше да разкрие уязвимостта си. Той бе открит и изпълнен с обич, стараяше се да ѝ угоди по всякакъв начин с грижовност и внимание. Носеше ѝ цветя, бонбони, книги. С всеки изминал ден тя се оставяше да бъде понесена на вълните от чувства, които я завладяваха. След още три седмици, през които двамата бяха непрекъснато заедно, той каза нещо, което я стресна. Случи се един следобед, докато пресичаха Уошингтън Скуеър Парк на връщане към центъра след дълга разходка.

— Нали знаеш какво е това? — попита нетърпеливо той.

Тя го беше хванала под ръка, докато обсъждаха изкуството на Ренесанса и красивата галерия „Уфици“ във Флоренция, която и двамата обичаха. Фин, също като Хоуп, имаше много интереси и неочаквани таланти. В много отношения бяха свършената двойка. Тя с чиста съвест можеше да каже, че той е най-интересният мъж, появявал се в живота ѝ, и най-внимателният. Фин бе не просто олицетворение на красивия принц, за когото всяка жена мечтаеше, но я обграждаше и с обич. Разпитваше я за нещата, на които държеше, за които копнееше, и двамата с изненада откриваха, че предпочитанията и интересите им съвпадат. Той сякаш бе огледален образ на нейната душа.

— Какво? — попита тя и му се усмихна нежно.

Нямаше никакво съмнение, че се влюбва в него, и то след като се бяха запознали преди седмици. Подобно нещо не ѝ се беше случвало

досега, дори с Пол. Романът с Фин се движеше със скоростта на светлината.

— Каквото и да е, е прекрасно. Не съм придирчива.

Имаше чувството, че ако разкаже на някого за напъпилата им връзка, хората няма да разберат и ще я предупредят, че има нужда от време, преди да направи скок напред. И щяха да са прави, но също така бе убедена, че може да има пълно доверие на този мъж. Знаеше кой е, вече бе забелязала, че притежава нежност и доброта, които я бяха трогнали.

— Това е сливане — каза тихо той. — Когато двама се превръщат в едно.

Тя го погледна изненадана и го попита какво има предвид.

— Понякога, когато хората се влюбят — обясни той, — са толкова близки и подходящи, че се сливат и никой не може да познае къде започва единият и къде другият. Двамата стават едно цяло и повече не могат да живеят един без друг.

Думите му я уплашиха, а и тя съвсем не говореше за това. Бракът ѝ с Пол беше хубав, стабилен, поне докато той не се разболя и Мими не почина, но двамата никога не се бяха „сливали“, нито бяха едно. Бяха различни хора, отделни личности, със собствени нужди и мисли. Въпреки това живееха добре.

— Не съм съгласна с теб — отвърна тихо тя. — Двама души могат да са влюбени и като отделни хора, всеки от тях допълва другия, но без да се „сливат“ или да се превръщат в едно неотделимо цяло. Това ми звучи малко нездравословно — смръщи вежди тя. — Не бих искала подобно нещо — натърти Хоуп. — Искам да съм самостоятелно цяло, индивидуалност и много харесвам завършения независим човек, който си ти, Фин. Не е нужно да се превръщаме в едно цяло, защото всеки ще изгуби онази значителна част от себе си, която ни определя като личности.

Фин ѝ се стори разочарован от казаното. Това бе първото им противоречие.

— Искам да бъда част от теб — продължи тъжно той. — Имам нужда от теб, Хоуп. Познаваме се от съвсем скоро, но вече чувствам, че си част от мен.

Тези думи не ѝ се струваха правилни, макар да бе поласкана, че той ѝ признава любовта си. Подобно отношение щеше да я задуши, за

нея бе крайно, още повече че двамата бяха едва в началото на връзката си и не се познаваха достатъчно добре. Как биха могли да се слоят в един човек? А и защо да го правят? И двамата бяха работили упорито, за да постигнат целите си. Тя се влюбваше в изградения човек, нямаше желание да се влюби в себе си. Освен това не беше редно.

— Може би просто не ме обичаш, колкото аз обичам теб — прошепна той, без да крие колко е наранен и обиден.

— Влюбвам се в теб — призна тя и го погледна с наситеновиолетовите си очи. — На всеки от нас му предстои много, което да научи за другия. Искам да вкуся всеки момент. Ти си много специален човек.

— Ти също. И двамата сме специални. Нашите две части създават едно по-голямо и по-добро цяло.

— Възможно е — съгласи се тя, — но не искам нито един от нас да изгуби същността си в този процес. И двамата сме положили много усилия, за да постигнем онова, което имаме, и не бива да позволяваме да го изгубим сега. Искам да съм до теб. Фин, не да се превърна в теб. Ами ти, защо искаш да си аз?

— Защото те обичам — отвърна той и я привлече към себе си, наведе глава и я целуна страстно. — Обичам те повече, отколкото можеш да си представиш. — Думите му я развълнуваха, не я уплашиха, но всичко се случваше прекалено бързо. — Може би винаги ще те обичам. — Той впи очи в нея и й се стори умислен, когато продължиха отново. — Според мен във всяка двойка единият обича по-силно от другия. Нямам нищо против да съм аз — предложи благородно и тя почувства как я бодна чувство за вина.

Мислеше, че го обича, но бе обичала Пол години наред и щеше да й трябва време, за да свикне с Фин и да разтвори сърцето си за него. Първо обаче трябваше да го опознае и щеше да има много възможности. Той смени темата и тя почувства облекчение. Не само че трябваше да свикне да го обича, но се бе почувствала неловко, когато той заговори за сливане, защото не търсеше подобен развой в една връзка.

— Какво ще правим този уикенд?

Тя се замисли, преди да отговори.

— Защо не отидем до Кейп Код? Ще ми бъде приятно да видиш къщата. Съвсем семпла е, но е частица, останала от детството ми, и

означава много за мен.

— Надявах се да ме поканиш — усмихна се Фин и я прегърна през раменете. — Защо не прекараме повече от един уикенд там, стига да можеш да отделиш време. Ще ни се отрази добре.

Не бързаше да се връща в Ирландия. И двамата бяха господари на времето и съдбата си, а той не искаше да се разделя с нея. Един път ѝ беше казал, че не бърза да се заеме с новия си роман, че тя била по-важна.

— Можем да прекараме там четири или пет дни, дори седмица. През зимата е доста мрачно и ужасно студено. Щом пристигнем, ще видим какво е времето и тогава ще решим.

— Кога тръгваме? — попита развълнувано той.

На нито един от двамата не му предстояха неотложни задачи, само трябваше да довърши редактирането на книгата си. Същата вечер щяха да ходят на парти в Музея за съвременно изкуство, а той бе поел рекламен ангажимент за идващата седмица. Беше им интересно, докато всеки откриваше света на другия, в който нямаше водеща роля. Това беше свършеният баланс между две известни, преуспели творчески личности, чиито светове се допълваха. Точно както тя твърдеше, не им се налагаше да се сливат в едно, освен това явно тази мисъл силно я тревожеше.

— Да заминем за Кейп утре — предложи Хоуп. — Вземи си топли дрехи. — След това се почувства неловко, задето бе повдигнала толкова деликатен въпрос, но реши да говори направо. — Все още не съм готова да спя с теб. Фин. Ще имаш ли нещо против да спиш в стаята за гости?

Беше минало много време, откакто се люби за последно с Пол и искаше да бъде сигурна в онова, което правеше. След съпруга ѝ не бе имало друг мъж, и тъкмо затова тази стъпка ѝ се струваше изключително важна. Каквото и да станеше, независимо дали връзката им щеше да продължи, или не, тя трябваше да е сигурна в чувствата си, преди да прекрачи напред.

— Няма проблем — отвърна той с разбиране.

Изглежда, притежаваше забележителното умение да ѝ вдъхва спокойствие и щастие. Беше я оставил тя да определя темпото и близостта помежду им. Фин беше най-милият, най-внимателният мъж, когото познаваше — истинска мечта. Ако се беше молила в живота ѝ

да се появи мъж — нещо, за което не бе и помисляла — той щеше да е отговорът на тези молитви. Харесваше всичко в него, с изключение на глупавата му забележка за сливането, но подозираше, че това е начинът, по който изразява несигурността си и чака някой да го обикне. А тя започваше да се влюбва в него, в самоуверения мъж, не в мъжа, който можеше да стане част от нея. Хоуп беше много независима и нямаше намерение в бъдеще да променя това положение. Също така знаеше, че монасите в Тибет нямаше да одобряват подобна идея.

Партито в музея беше оживено и пълно с народ. Събитието беше важно — откриването на интересна изложба. Главният куратор дойде да говори с нея и тя го запозна с Фин. Поговориха няколко минути и фотографите ги снимаха за вестниците. Бяха забележителна двойка. На това място Хоуп беше звездата, докато Фин бе по-малко познат, поне докато не чуха името му. Той обаче никак не се притесни, че е на заден план. Държеше се внимателно, приятелски, беше чаровен и ненатрапчив, макар да бе прочутият сър Фин О'Нийл. Никой не можеше да каже, че е надут или пък арогантен. С огромно удоволствие остави Хоуп да бъде звездата на партито в музея и му беше приятно да разговаря с хората, които се възхищаваха на изкуството ѝ. Беше в добро настроение, когато на връщане се качиха в такси. На сутринта заминаваха за Кейп Код.

— Липсваш ми, когато попаднем след подобна тълпа — промърмори той, а тя се сгуши до него на задната седалка.

През всичкото време се бе чувствала горда, че е с него. Беше щастлива, че отново е част от двойка. Не че по този начин придобиваше самочувствие и самоувереност, просто се радваше, че той е до нея и могат да обсъдят партито, след като си тръгнаха. Тъкмо това ѝ бе липсвало след развода. Светските събития винаги ѝ се струваха по-забавни, ако имаше с кого да поклюкарства после.

— Много красива беше тази вечер — повтори той за кой ли път. — Много се гордея с теб, но признавам, че щеше да ми е по-приятно, ако не се налагаше да те делия с други. Много се радвам, че ще прекараме известно време на Кейп Код.

— Хубаво е, че сме заедно — отвърна тихо Хоуп и отпусна глава на гърдите му. — Вълнуващо е да излизаш и да се срещаш с хора от

време на време, но аз обичам и да се наслажда на малко тишина и спокойствие.

— А аз не обичам да те делия с тълпи почитатели — пошегува се той. — Най-приятно ми е, когато сме сами. Всичко е още ново, възшебно и приемам всички като натрапници.

Тя се почувства поласкана от желанието му да прекара повече време с нея, въпреки че ѝ беше приятно да е в компанията на колеги, да се порадва на вниманието и възхищението им, защото това бе част от живота ѝ, откакто се върна на работа. Но имаше не по-малко нужда и от моментите на самота. Остана трогната, че Фин изпитва толкова силно желание да прекарва времето си с нея, вместо да го губят разделени. Щяха да имат предостатъчно време, когато отиде на Кейп.

— И ти си имаш почитатели — напомни му тя и той сведе засрамено глава, нещо, което никой не би очаквал от него.

Тя остана учудена, че толкова известен и преуспял човек, един толкова красив мъж не бе нито самовлюбен, нито надменен, нито егоцентричен; Фин се гордееше с постиженията ѝ, проявяваше дискретност към своите и не изпитваше нужда да бъде център на вниманието. Каквито и да бяха недостатъците му, егото му не беше сред тях. Беше истински скъпоценен камък.

Тръгнаха към Кейп Код в девет на следващата сутрин с джип, който той беше наел за цялата седмица, понеже откакто се беше преместила в Ню Йорк, Хоуп нямаше кола. Когато ѝ дотрябваше, тя също вземаше под наем. Прецени, че така е по-разумно, след като не се задържаше дълго в града, а и напоследък не посещаваше често Кейп Код. Не беше ходила там от септември, вече четири месеца. Беше развълнувана, че отива с Фин и има възможност да му покаже едно от любимите си места. За човек, който обичаше природата и усамотението, това бе свършеното място.

Беше категорична, че този уикенд няма да спи с него и вече бе решила в коя стая за гости ще го настане. Навремето като дете бе прекарвала летата в същата тази стая, разположена непосредствено до старата спалня на родителите ѝ, която тя използваше от години.

Двамата с Пол идваха в къщата почти всяко лято, като бяха женени. Скромната къща им допадаше, макар че след като забогатя при продажбата на фирмата, Пол живееше много по-нашироко, докато с течение на времето Хоуп откри, че предпочита по-семпла обстановка. Тя нямаше нужда от лукс, от скъпи вещи и модерни придобивки. Беше непретенциозна, пряма жена и обичаше простичкия живот. Фин твърдеше, че харесва същите неща.

На път към Кейп, спряха за обяд в Гризуолд Ин в Есекс, Кънектикът, а когато подминаваха отклонението към Бостън, Фин спомена, че синът му учи в Масачузетския технически университет.

— Ако искаш можем да му отидем на гости — усмихна се ведро Хоуп.

След всичко, което беше чувала за него, имаше голямо желание да се запознае с Майкъл. Фин избухна в смях.

— Сигурно ще падне, ако мина да го видя. Всъщност, все още не са се върнали от зимна ваканция. Каза, че след ските в Швейцария щял да ходи в Париж с приятели, а може и да е вкъщи, в Лондон. Ще се отбием да го видим някой друг път, стига да искаш.

— Добре — съгласи се Хоуп.

След Провидънс поеха към Уелфлийт и когато пристигнаха в къщата в четири следобед, започваше да се смрачава. Пътищата бяха чисти, но май щеше да вали отново, беше ужасно студено и духаше леден вятър. Покрай алеята пред къщата бяха избуяли храсти. Боядисаната в зелено, с бели кепенци вила се издигаше настрани от останалите, заобиколена от лаймска трева. По това време на годината беше изсъхнала и покафеняла и Фин отбеляза, че приличало на творбата на Уайт^[1], която бяха видели в музея. Забележката му накара Хоуп да се засмее, когато чу тези думи. Никога досега не бе възприемала вилата по този начин, но той беше прав, защото приличаше на старите хамбари в Ню Ингленд. През лятото отпред имаше цветя, но сега изглеждаше голо. Беше наела градинар, който да идва веднъж в месеца и да подстригва през зимата, но той очевидно нямаше намерение да се появи до пролетта. Къщата изглеждаше тъжна и изоставена със затворените кепенци. Затова пък гледката към океана от дюната, на която се издигаше, бе великолепна, а плажът се беше ширнал на километри.

Хоуп се усмихна, докато съзерцаваше пейзажа заедно с Фин. Обземаше я спокойствие всеки път, щом дойдеше тук. Прегърна го през кръста и той се наведе, за да я целуне, след това извади ключовете от чантата си, отвори вратата, изключи алармата и влезе, последвана от Фин. Кепенците бяха затворени, за да спират вятъра, и тя запали лампите, за да прогонят сумрака.

Пред него се разкри красива стая с дървена ламперия. Дървото беше избеляло, както и подовете, а мебелите бяха семпли, с изчистени линии. Преди няколко години Хоуп претапицира канапетата. Сега бяха бледосини, като лятно небе, пердетата бяха от най-обикновен муселин, имаше гоблени, типичното за Ню Ингленд обзавеждане, каменна камина, а фотографиите на Хоуп бяха закачени на всички стени. Всичко беше съвсем обикновено и непретенциозно, не изискваше специални грижи, особено през лятото, когато бризът полъхваше откъм океана, по пода се разнасяше пясък и всички влизаха и излизаха боси. Това бе съвършената къща край плажа и Фин се усмихна. За всяко дете би било огромно удоволствие да прекарва летата в подобна къща и сигурно Хоуп се беше радвала да идва, както и дъщеря ѝ. Имаше огромна кухня в стил рустик, със старинна маса, сини и бели плочки по стените, сигурно още от времето, когато кухнята е била построена. Личеше, че тук са живели хора, които са обичали къщата.

— Прекрасно е — отбеляза Фин, прегърна я и я целуна.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна доволно тя. — Щях да се натъжа, ако останеше разочарован.

Излязоха заедно, като преди това отвориха кепенците, и когато се върнаха, се загледаха във великолепия залез отвъд плажа на Кейп Код. На Фин му се искаше да отидат на разходка, но беше станало късно, а и застудя.

Заеха се да извадят от пликовете купените от Уелфлийт провизии също като семейство. Не беше правила подобно нещо от години и да върши това с Фин ѝ беше безкрайно приятно. Той донесе багажа и тя му каза да го остави на втория етаж. Огледа се. Във всички стаи бяха закачени снимки на Хоуп с родителите ѝ, на Мими, на двамата с Пол. Намираще се в истинска семейна вила, която се беше предавала от поколение на поколение и бе съхранила много мигове на щастие.

— Искан ми се и аз да имах такава къща като малък — въздъхна Фин, докато се връщаше в кухнята, изглеждаше по-красив от всякога с

разрошена от вятъра коса. — Родителите ми имаха една прашна, скучна вила в Саутхамптън, която никога не съм харесвал. Беше натъпкана с антики и вещи, които ми беше забранено да пипам. Тази къща е страхотна.

— Така е — усмихна му се тя. — И на мен ми харесва и затова я запазих. Вече не идвам често, но винаги когато дойда, се чувствам добре. — Тук беше съхранила твърде много спомени и приятелски настроени призраци, затова не искаше да я продаде. — Не е нищо особено, тъкмо затова я обичам. През лятото тук е истинска мечта. Като дете прекарвах времето си на плажа, също и Мими. Все още стоя дълго на брега, когато идвам.

Тя правеше салата, докато му разказваше, а след това щяха да сложат пържоли на грила. Уредите в кухнята бяха модерни, функционални и през лятото често правеха барбекю, но сега беше твърде студено. Фин сложи масата и запали камината. Малко по-късно опече пържоли, а тя стопли супа и нарязва франзелата. Извадиха и френски сирена в едно плато и когато подредиха всичко на масата, се оказа, че ги очаква истинска гощавка. Фин отвори бутилката червено вино, което беше купил, и изпиха по чаша. След като се нахраниха, седнаха пред камината и си разказваха спомени от детството.

Нейното преминало в Ню Хемпшър, близо до кампуса на „Дартмът“, където баща ѝ преподавал английска литература. Майка ѝ била талантива художничка и детството на Хоуп било безгрижно и щастливо, въпреки че била единствено дете. Никога не бе страдала, че няма братя или сестри. Родителите ѝ и приятелите им я водели навсякъде с тях. Прекарвала много време в кабинета на баща си в кампуса. Той бил съкрушен, когато на седемнайсет тя решила да се запише в „Браун“, където катедрата по фотография била по-добра. Там се запознала с Пол. Бил на трийсет и седем, а тя на деветнайсет, омъжила се за него на двайсет и една. Обясни, че родителите ѝ починали няколко години след сватбата. Преживяла много болезнено загубата им. Баща ѝ починал от сърдечен удар, а година по-късно и майка ѝ, от рак. Не могла да преживее загубата му.

— Сега разбираш ли какво имах предвид — отбеляза Фин. — На това му казвам сливане. Истинската връзка трябва да бъде точно такава, въпреки че понякога е опасна, ако отношенията не потръгнат

или единият партньор почине. Също като сиамски близнаци, единият не може да преживее без другия.

Идеята продължаваше да притеснява Хоуп, още повече, че той даваше смъртта на майка ѝ за пример. Тя нямаше желание да се превърне в сиамския близнак на някой мъж, но премълча. Знаеше, че на него тази теория му допада, докато тя беше против. За нея бе тежък удар да изгуби и двамата си родители един след друг. Бе наследила къщата в Кейп Код от тях и бе продала стария им дом във викториански стил близо до „Дартмът“. Каза, че все още пази на склад картините на майка си. Били добри, въпреки че не ѝ допадали като стил. Определено имала талант, понякога даже поемала часове в „Дартмът“, но преподавателската работа не я интересувала, за разлика от баща ѝ, който бил изключителен, възпитаниците му го обожавали, а колегите го уважавали.

Затова пък детството на Фин беше наистина екзотично. Вече ѝ бе разказал, че баща му бил лекар, а майка му изключително красива жена.

— На мама все ѝ се струваше, че е могла да се омъжи за по-добра партия. Преди това била сгодена с ирландски херцог. Той загинал в катастрофа, а малко след това се омъжила за татко и заминала с него за Ню Йорк, където си създал доходоносна практика, но семейството ѝ било много по-богато и претенциозно от неговото и тя не пропускаше случай да му го натяква. Според мен много страдаше, че няма титла, защото баща ѝ беше граф, а тя щяла да бъде херцогиня, ако годеникът ѝ не бил загинал.

Още от малка здравето ѝ било крехко, затова не я виждах често. За мен вечно се грижеше някое младо момиче, което довеждаха от Ирландия, докато мама изчезваше на някое парти. Не спираше да се оплаква от татко. Къщата ми в Ирландия била на прадыдо ѝ и аз все си мисля, че тя щеше да се радва, ако знаеше, че съм я откупил. Затова означава много за мен.

Татко остана много разочарован, когато разбра, че няма да стана лекар като него, но тази професия просто не беше за мен. Той изкарваше добри пари, мама беше презадоволена, но това, което имаше, все не ѝ стигаше. Той нямаше титла, животът в Ню Йорк не ѝ харесваше. Струва ми се, че не бяха истински щастливи, въпреки че бяха изключително дискретни. Никога не съм ги виждал да се карат, но

в апартамента ни на Парк авеню се усещаше хлад и сдържаност. Мама ненавиждаше жилището, защото не било Ирландия, въпреки че домът ни беше красив, пълен с антики. Истината е, че тя не беше щастлива. Сега вече разбирам защо е било така. Ирландците са специална порода хора, те обичат страната си, дома си, историята си, дори пълбовете. Не мисля, че някой ирландец ще се почувства щастлив където и да било по света, далече от Ирландия. Те тъгуват за родината си и това, изглежда, е заложено в гените им, защото в мига, в който влязох в къщата на прапрадядо, усетих, че съм си у дома. Сякаш цял живот бях чакал да попадна на това място. Почувствах го веднага щом видях стария семеен дом.

И моите родители починаха сравнително млади, в катастрофа. Имам чувството, че ако тя беше жива, а татко починаше, щеше да се върне в Ирландия. Тъкмо това беше чакала през годините на брака си в Ню Йорк. Сигурно е обичала татко по свой си начин, но копнееше да се прибере у дома. Затова аз го сторих вместо нея. — Той се усмихна тъжно. — Надявам се да ми дойдеш на гости, Хоуп. Най-красивото място на света. Можеш да се разхождаш по хълмовете часове наред сред дивите цветя, без да видиш жива душа. Ирландците са необикновена комбинация — тъжни и готови да се усамотят, а след това шумни и неудържими, щом влязат в някой пълб. И аз съм такъв — понякога просто ми се иска да остана сам, друг път нещо ме тегли да съм сред хора, да се забавлявам. У дома или се затварям съвсем сам, докато пиша, или се заливам от смях в местния пълб.

— Струва ми се, че животът ти е чудесен — промълви Хоуп и се сгуши до него на канапето, докато пламъците в камината бавно гаснеха.

Вечерта беше прекрасна и тя се чувстваше толкова спокойна с него, сякаш двамата се познаваха от години. Беше й интересно да слуша разкази за детството и родителите му, макар да й се струваше, че понякога е бил много самотен. Майка му е била нещастна, а баща му непрекъснато се е занимавал с пациентите си и нито един от двамата не е намирал време за него. Фин беше казал, че тъкмо затова започнал да пише, че като дете и юноша поглъщал всяко четиво, което му попаднало. Четенето, а по-късно писането, било бягството му от самотното детство, въпреки бляскавия живот на Парк авеню. Нейният

значително по-простичък живот с родителите ѝ в Ню Хемпшър и на Кейп Код се оказваше много по-щастлив.

И Фин, и Хоуп, се бяха оженили млади. И двамата бяха преуспели творци, всеки в своята област. Бяха единствени деца, а техните деца бяха родени с две години разлика, така че бяха станали родители почти по едно и също време. Браковете им се бяха разпаднали, макар и по различни причини. При нея беше по-сложно, докато той бе останал сам, когато съпругата му бе починала, макар открито да признаваше, че бракът му не бе успешен и ако майката на Майкъл не била загинала, сигурно щял да приключи с развод. Фин твърдеше, че покойната му съпруга била самовлюбена красива глезла и обикновено се държала зле. На няколко пъти му изневерявала. Влюбил се в нея заради забележителната ѝ красота, а след това бил съкрушен от онова, което последвало. Фин и Хоуп имаха много общо, в много отношения, независимо че браковете им бяха коренно различни, а неговият син бе жив. Важното бяха общите неща и че двамата бяха почти на една възраст, деляха ги само две години.

Когато огънят в камината угасна, тя загаси лампите и се качиха на втория етаж. Той беше внесъл багажа си в своята стая и беше видял нейната. Тя спеше на малко двойно легло в уютната спалня на родителите си, а откакто се бяха разделили с Пол, леглото ѝ се струваше огромно. Затова пък леглото в стаята на Фин ѝ се стори прекалено малко за такъв едър мъж, тя се притесни и му предложи да си сменят стаите, въпреки че и нейното не ѝ изглеждаше достатъчно голямо за него.

— Няма проблем — увери я той и нежно я целуна за лека нощ.

След това всеки влезе в своята стая. Пет минути след като се пъкна под завивките, облечена в дебела кашмирена нощница, обула къси чорапки, Фин се провикна, за да ѝ пожелае лека нощ за последен път и гласът му отекна в малката къща.

— Сладки сънища — провикна се тя в отговор и се обърна на другата страна, замислена за него.

Познаваха се отскоро, но тя не се беше сближавала толкова много с никой друг. За кратко се замисли дали нямаше да се окаже, че теорията му за сливането е вярна, макар никак да не ѝ се искаше да е така. Предпочиташе да вярва, че двамата могат да се обичат и същевременно да запазят живота и интересите си независими един от

друг. Поне според нея така беше редно. Остана будна дълго, замислена за отминалата вечер. Припомняше си какво ѝ е разказал за детството си и разбра колко самотен е бил. Запита се дали това не е причината, поради която искаше да бъде едно цяло с някой друг. Майка му едва ли е създала близост между двамата. Интересното бе, че според него красивата му майка е била нещастна, а той, на свой ред, се беше оженил за красавица егоистка, която не се е грижила добре за сина им. Странно как в някои случаи животът се повтаряше и хората допускаха същите грешки, които са ги измъчвали като деца. Запита се дали той не се е опитал да пренапише същата история с различен край и накрая да е открил, че се проваля.

Потънала в мисли, чу тежко тупване, сякаш Фин беше паднал от леглото, което се потвърди от последвалата сърдита ругатня „По дяволите“. Тя се разсмя и отиде да провери как е, облечена само в нощницата и късите чорапки.

— Добре ли си? — прошепна тя в мрака и чу смеха му.

— Скринът ме нападна, когато понечих да отида до тоалетната.

— Нарани ли се? — попита притеснено тя и се почувства виновна, че го е настанила в тази тясна стая.

— Изтича ми кръвта — рече измъчено той. — Имам спешна нужда от медицинска сестра.

— Да звънна ли на 911 — разсмя се в отговор тя.

— Недей, че току-виж някой космат парамедик реши да ми направи дишане уста в уста и ще ми се наложи да го сритам в слабините. Какво ще кажеш за една целувка? — Тя пристъпи напред и приседна на тясното легло, в което спеше навремето, а той я прегърна и целуна. — Липсваш ми — прошепна той.

— И ти ми липсваш — прошепна тя в отговор. След това се поколеба. — Искаш ли да остана да спя тук?

Той се разсмя.

— В това легло ли? Дори да го видя, няма да повярвам, че е възможно да се побереш. Нямах това предвид.

Последва дълго мълчание, а той не каза нищо повече. Беше ѝ обещал да спят в отделни стаи, да не правят секс и бе твърдо решен да устои на думата си, макар да предпочиташе друго развитие, така че тя се почувства неловко, задето бе предложила да остане при него.

— Глупаво е, нали? Обичаме се и никой няма да ни държи сметка какво правим.

— Така е — отвърна тихо той, — но ти решаваш, любов моя. Нямам нищо против да спя тук, ако така прецениш. Стига утре да ме заведеш на физиотерапевт, за да ми изправи гърба.

Тя се разсмя отново, отметна завивките и той се изправи.

— Хайде. Да се държим като възрастни хора.

Тя му подаде ръка и го поведе към стаята си, а той не възрази. Важното бе, че е оставил избора на нея. Безмълвно се отпуснаха в леглото й един до друг и той я притисна до себе си.

— Обичам те, Хоуп — прошепна той.

— И аз те обичам, Фин.

След това, без да кажат и дума повече, без някой да споменава за сливане, той я люби така, както никой досега.

[1] Андрю Уайът (1917 — 2009) — американски живописец и илюстратор. — Б.пр. ↑

8.

Дните, които Фин и Хоуп прекараха на Кейп Код, бяха истинско възшебство. Събудиха се късно сутринта и се любиха, преди да станат. Той ѝ приготви закуска, след това се облякоха дебело и отидоха на разходка по плажа. Когато се върнаха, Фин запали камината в хола. Четоя часови наред и тя го снима. Следобед се любиха отново, сготвиха заедно, спаха заедно, говориха часови наред за всичко, което бе от значение за тях. Тя никога не бе прекарвала толкова много време с друг.

Откри кутии със стари снимки на Мими и родителите си и ги разгледаха заедно. Ходиха в местни ресторанти, ядоха омари, маслото се стичаше по брадичките им, смяха се един на друг, след като си сложиха огромните хартиени лигавници и тя го снима. Помоли сервитьора да им направи обща снимка. Фин отначало се подразни и на шега я обвини, че флиртувала със сервитьора.

Беше почти като меден месец. Двамата останаха цяла седмица и най-сетне с огромно съжаление заключиха къщата. Фин затвори кепенците и двамата поеха обратно към Ню Йорк. Този път, вместо да отседне в „Мърсър“, той се пренесе в нейната мансарда. Сега вече това ѝ се стори напълно естествено. Чувстваше се напълно спокойна и безгрижна с него.

В деня на завръщането ходиха на рекламно събитие в чест на Фин и този път той беше център на внимание, а тя го снимаше дискретно отстрани, усмихваше се нежно и от време на време погледите им се срещаха. Тя се гордееше с него, а той беше не помалко горд, че Хоуп го придружава. Единственото, което разваляше настроението ѝ, беше, че той скоро ще се върне в Дъблин.

Обсъдиха въпроса, когато се прибраха, и Фин ѝ се стори нещастен.

— Кога ще можеш да дойдеш — попита той и я погледна също като дете, което очакваше майка му да го изостави или изпрати на лагер.

— Не знам. Имам поръчка. Ще снимам един актьор в Ел Ей през първата седмица на февруари. След това съм сравнително свободна.

— Че дотогава има по-малко от две седмици — въздъхна нещастно той, след това се намръщи и зададе следващия си въпрос: — Кой актьор?

— Род Биймс — отвърна небрежно тя. Вече го беше снимала веднъж. Той бе получил „Оскар“ за най-добър актьор.

— По дяволите — изруга Фин и я погледна ядно. — Излизала ли си с него?

— Не, разбира се. — Тя остана изненадана от реакцията му и въпроса. — Той е просто модел, не ми е гадже. Никога не излизам с хората, които снимам. — След това се разсмя, защото се сети какви са отношенията ѝ с него. — Ти си първият — увери го тя. — И последният — обеща и се наведе да го целуне.

— Откъде да знам, че ми казваш истината? — Стори ѝ се разтревожен и посърнал, и сърцето ѝ трепна. Пол никога не бе проявявал ревност, докато чакаше. Фин не можеше да си намери място. Беше подхвърлил нещо за един от сервитьорите в ресторанта в Кейп и я укори на шега, че флиртувала с него, което, разбира се, не беше истина. Тя му се беше присмяла и той се извини. Тогава се беше почувствала млада и желана, а и единственият мъж за нея сега бе Фин.

— Защото е истина, глупчо — тя го целуна отново. — След това мога да взема полет от Ел Ей за Дъблин, ако има директен, иначе трябва да се прекача в Лондон. — Вече пресмяташе датите.

— Ще проверя. Ами вие с Биймс? — попита отново той.

— Същото е, както и вие с кралица Елизабет. Тя не ме притеснява. Ти също не бива да се съмняваш в него.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Усмихна му се и той се поотпусна.

— Ами ако този път те покани да излезете?

— Ще му обясня, че съм лудо влюбена в един страхотен ирландец и няма никакъв шанс.

Тя продължаваше да се усмихва, докато Фин я наблюдаваше нервно. Беше истина. Откакто спяха заедно, тя вече не беше резервирана, нито пък нащрек, имаше му пълно доверие и сърцето ѝ му принадлежеше. Двамата бяха говорили колко бързо се случи всичко между тях, колко много се обичаха. Такава неочаквано избликнала

любов французите наричаха „coup de foudre“^[1] и той често изтъкваше, че вече нямаше връщане назад. Повтаряше й, че е лудо влюбен в нея, а тя го обичаше не по-малко.

Хоуп беше стигнала до извода, че и на тяхната възраст може да се случват подобни неща, всеки от тях знаеше какво представлява, какво иска и какво не е било наред в досегашния им живот и двамата бяха сигурни, че тази връзка ще просъществува завинаги, макар да й се струваше рано да признава пред близки и познати. Те бяха влюбени малко повече от месец, Хоуп бе напълно сигурна в любовта си към него, а Фин изпитваше същото. И двамата знаеха, че чувствата им са истински и бяха еднородни, че това е най-хубавото, което им се беше случвало.

Фин обеща още на следващия ден да провери полетите и се оказа, че от Ел Ей за Дъблин има директен. Той остана в Ню Йорк още една седмица и тя се замисли дали да не го запознае с Марк Уебър, но прецени, че е още рано и че й е по-лесно, вместо да обяснява и да се защитава, да се наслаждава тайно на новата си връзка. А Фин не искаше да я дели с никого преди заминаването. Обясни, че не искал никой да им отнема от времето, което било безценно, тъй като дните до раздялата им отлитали неусетно.

Той й се стори тъжен, докато тя му помагаше да си събере багажа. Никак не му се искаше да тръгва и все още нервничеше заради предстоящата фотосесия с Род Биймс. Непрекъснато говореше по този въпрос и Хоуп започваше да се чувства глупаво да го убеждава непрекъснато в обратното. Откакто се влюбиха след фотосесията, той не спираше да се тревожи за новите й поръчки с други хора. Любиха се, преди да тръгнат към летището. Тя не помнеше да се е любила толкова често през живота си, колкото през изминалите седмици.

Бяха разменили няколко думи за брак, но не бяха обсъждали нищо конкретно. Още бе твърде рано, но поне си изясниха, че мисълта не им е противна. За Фин нямаше значение колко време ще отнеме, нито как точно ще го направят, но държеше да прекара остатъка от живота си с нея. И тя започваше да се замисля за това, въпреки че не беше сигурна, че бракът е отговорът за бъдещето на връзката им. Вече можеше да се каже, че живеят заедно, а и тя скоро заминаваше за Ирландия.

Тя занемя шокирана, когато Фин повдигна въпроса за дете. Каза, че искал да опитат. Хоуп спокойно му обясни, че ако се решат на подобна крачка, ще имат нужда от лекарска помощ, а тя не се чувствала готова да го направи, поне не още. Беше готова да обсъдят темата по-късно, след като поживееха заедно по-дълго, но макар идеята да ѝ се стори шантава, дълбоко в себе си усети, че я поблазни, особено когато погледна снимките на Мими и си спомни какво очарователно бебе беше. Мисълта да има дете от Фин я плашеше, но също така я вълнуваше. Щом се замисли, се почувства отново млада. Той твърдеше, че възрастта не е проблем, че други го били правили, включително някои от приятелите му. Не спираше да настоява, но се съгласи да изчакат два месеца и тогава отново да поговорят.

Фин мълча по пътя към летището и не спираше да я притиска до себе си, докато пътуваха в лимузината. Целуваха се, шепнеха и той каза, че ще ѝ се обади веднага щом пристигне. Щеше да се качи на нощния полет и да кацне твърде късно, за да ѝ звъни, макар че в Лондон щеше да е утро.

— Ще приготвя къщата за теб — обеща той.

Обясни, че имало много да се чисти, че трябвало да повика огняря, за да пусне отоплението поне в онази част от къщата, в която щели да живеят. Предупреди я да си вземе дебели пуловери и топли якета, яки обувки за разходки по хълмовете. Тя трябваше да пристигне в началото на февруари, а тогава беше дъждовно и студено. Беше му обещала да остане цял месец и нямаше търпение да замине. През март му се налагаше да пише, а тя имаше поръчки в Ню Йорк, затова нямаше да може да остане повече. Цял месец обаче щеше да е добро начало, за да свикнат един с друг, след четирите седмици заедно в Ню Йорк.

Раздялата на летището бе сякаш се лишаваха от крайник. Никога досега не бе изпитвала подобно привличане към някого, дори към Пол, не и толкова бързо, освен към Мими. Връзката ѝ с Пол започна побавно, бе много уравновесена и спокойна, още повече, че навремето тя беше студентка, а той значително по-възрастен от нея. Бившият ѝ съпруг много внимаваше да не прибързва, докато Фин нямаше никакви задръжки и бе скочил с главата напред. На тяхната възраст обаче, нямаше проблем. И двамата познаваха хора, които се бяха влюбили на четирийсет и бяха срещнали „единствените и неповторимите“, бяха се

оженили месеци след запознанството и животът им бе щастлив. Даваха си сметка, че ще им бъде трудно да го обяснят на другите. Бяха се влюбили лудо и бяха решили да прекарат живота си заедно, само за един месец.

Хоуп все още нямаше намерение да казва на Пол. Не искаше да го разстройва и нямаше представа как ще реагира. Беше живяла сама толкова дълго и бе винаги на разположение, когато той я потърсеше. Вярно е, че се случваше рядко, но сигурно щеше да изпита неудобство от факта, че има връзка с мъж. Помисли си, че когато се запознаят, двамата с Фин ще се сприятелят. Слава богу, Фин не проявяваше ревност към Пол, защото иначе щеше много да се притесни. Той беше важен за нея, любовта ѝ към него бе дълбока, чиста, и нямаше да се промени или изчезне, докато беше жив, а тя се надяваше да е жив и здрав още дълги години. През януари разговаряха веднъж, когато той все още плаваше към Сейнт Барт. Тя дори не спомена Фин. Пол можеше да се свърже с нея по мобилния навсякъде по света, така че дори да беше в Ирландия, щеше да ѝ позвъни и нямаше да настоява да му каже къде се намира. Поне засега тя предпочиташе да бъде дискретна.

Двамата с Фин се целунаха за последен път, тя му помаха, докато минаваше през проверката за сигурност, а след това се върна в града с лимузината, която той беше наел. За пръв път от месец насам оставаше сама въкъци и се почувства странно. Единствената утеха беше, че вече не се налагаше да се опитват да се сместят на тясното ѝ легло — доста трудна задача, но той настояваше всяка нощ да спи при нея. Беше му обещала да се опита да поръча по-голямо легло преди следващото му идване, но знаеше, че ще бъде трудно.

Без Фин апартаментът ѝ се стори празен и известно време тя обикаляше безцелно, след това седна да отговори на няколко имейла, провери пощата си, подготви снимки за ретушора, накрая се изкъпа и си легна. Той ѝ липсваше и тя не можеше да не признае, че макар и за кратко, е било хубаво. Фин държеше непрекъснато да му се обръща внимание, искаше да разговарят по всяко време на денонощието и настояваше да прекарат заедно цялото си време. Стана ѝ почти приятно, че отново може да бъде сама, макар да бе категорична, че не би признала подобно нещо пред него. Той щеше да бъде сломен.

Мобилният я стресна в три след полунощ. Беше Фин, току-що пристигнал и се обаждаше да ѝ каже, че я обича и че му липсва ужасно. Тя му каза, че също го обича, изпрати му въздушна целувка и отново заспа. Той позвъни отново в девет. Разказа ѝ какво правел в къщата, за да я подготви за пристигането ѝ, и Хоуп го изслуша с усмивка. Говореше като дете и тя обичаше тази негова непринуденост. От него бликаше невинност, която се оказа неустоима. Когато бяха заедно, ѝ беше много лесно да забрави колко известен и преуспял е той. Славата и успехът не означаваха нищо за тях.

Обаждаше ѝ се по три пъти на ден, тя също му звънеше често между поръчки и срещи, посещения в галерии и разговори с куратори. Той бе весел и доволен до деня, в който тя трябваше да замине до Ел Ей. Тогава заговори отново за Род Биймс и я помоли да не се влюбва в него, дори да не излиза на вечеря с него и да не забравя какво се е случило между тях. Тя го увери, че няма, и му напомни, че Биймс има двайсет и пет годишна съпруга, която е бременна, и едва ли ще тръгне да ѝ изневерява.

— То не се знае — натърти силно притесненият Фин. — Предпочитам теб, пред разни двайсет и пет годишни.

— Затова съм влюбена в теб — напомни му с усмивка Хоуп.

Бързаше за летището и трябваше да затваря.

След като кацна в Ел Ей, Фин започна да ѝ звъни непрекъснато. Докато траеше фотосесията, тя си изключи телефона и той не спря да недоволства, след като тя най-сетне му се обади.

— Какво си правила с него? — попита сърдито той.

— Снимах го, глупчо — отвърна Хоуп в опит да го успокои.

За пръв път се натъкваше на такава проява на ревност. На Пол не би му хрумнало подобно нещо, нито пък на нея.

— Готова съм. Връщам се в хотела. Утре сутринта имам среща в Музея на изкуствата за изложба догодина, след това съм свободна. Пътувам утре, така че престани да се притесняваш. Няма да се виждам отново с Биймс.

Актьорът и съпругата му я бяха поканили да обядват заедно, но тя отказа, тъй като Фин щеше да мърмори. Жалко. Обичаше да обядва с моделите си, преди или след фотосесия. За пръв път отказваше, защото не искаше да тревожи Фин. Надяваше се той да превъзмогне ревността си. Беше колкото потискащо, толкова и ласкателно, защото

се чувстваше като сексапилно младо момиче, което всеки мъж на планетата би искал да прелъсти, ала това, както бе изтъкнала пред Фин, съвсем не беше така. Независимо от всичко, той не успяваше да овладее ревността си.

Вместо да излезе, тя вечеря сама в стаята си в хотел „Бевърли Хилс“. Когато Фин ѝ позвъни, преди да си легне, се зарадва, че си е поръчала нещо от румсървиса. Държа се мило, беше преизпълнен с обич и я увери, че няма търпение да я посрещне.

Хоуп отпътува за Дъблин след успешна среща в музея. Полетът беше дълъг и когато кацна в Дъблин, имаше чувството, че е прекарала дни в самолета. В бъдеще щеше да ѝ бъде по-лесно да пътува за Ирландия от Ню Йорк.

Мина през митницата бързо, а когато излезе, Фин я чакаше, за да я притисне до себе си. Всеки, който ги видеше, щеше да си помисли, че не са се виждали от години, освен това той ѝ беше купил огромен букет цветя, червени, жълти и розови — най-красивите, които беше виждала. Разговаряха оживено, докато чакаха багажа ѝ, а след това тя го последва към автомобила. Беше ѝ приятно да се вслушва в ирландския акцент, който звучеше около нея, а Фин имитираше съвършено. Той се поклонил ниско, докато ѝ отваряше вратата на ягуара си, а тя стискаше букета в ръце.

Пътят им отне малко повече от час. Потеглиха на югозапад от Дъблин, минаха през Блесингтън, а Фин следваше табелите за Ръсбъро по тесни провинциални пътища, шофираше с опитна ръка от лявата страна, когато най-сетне зави по засипан с чакъл път. Хълмовете, за които ѝ бе разказвал, бяха навсякъде около тях, известни като планината Уиклоу. Наоколо се виждаха гори и поля, покрити с диви цветя, избуяли след февруарските дъждове. Наистина беше студено, но не колкото на Кейп Код. По-скоро беше влажно и сиво и ту валеше, ту спираше, докато пътуваха от летището. Щом завиха по чакълестата алея пред къщата му, той спря автомобила, притисна я до себе си и я целуна страстно. Тя остана без дъх.

— Господи, жено, имах чувството, че няма да дойдеш. Да знаеш, че повече няма да те изпусна от поглед. Следващия път тръгвам с теб. Никой друг не ми е липсвал толкова през живота ми. — Двамата бяха разделени едва от седмица.

— И ти ми липсваше — усмихна се тя, доволна, че е с него, нетърпелива да види дома му.

Той отново запали колата. Тъмнозеленият ягуар беше с бежови кожени седалки, много елегантен и представителен автомобил, който му отиваше. Каза ѝ, че можела да го кара винаги, когато пожелае, но тя се страхуваше да шофира от обратната страна на пътя, затова той обеща да ѝ осигури шофьор, доста по-разумен вариант според нея. А и нямаше къде да ходи без него. Нали беше дошла, за да са заедно.

Стори ѝ се, че пътуват по посипаната с чакъл алея цяла вечност, в далечината се виждаха гори, а пътят бе обточен с дървета. Най-сетне завиха и ето че тя видя прекрасния му дом и притаи дъх. В първия момент остана безмълвна и Фин се усмихна. На него винаги така му действаше, особено след като бе отсъствал дълго.

— Господи! — възкликна Хоуп и се обърна да го погледне с широка усмивка. — Ти шегуваш ли се? Та това не е къща, а цял палат!

Беше невероятна, огромна, съвсем като на снимката, която той ѝ показа в Лондон, само че на живо бе много по-голяма и внушителна.

— Красива е, нали? — попита тихо той, спря колата и тя слезе.

Сградата беше величествена, стълбището сякаш се издигаше до небето, а колоните ѝ придаваха изтънченост.

— Добре дошла в Блэкстън Хаус, любов моя.

Вече ѝ беше казал, че къщата носи моминското име на майка му. Фин я прегърна и я поведе по високите каменни стъпала. Възрастен мъж в черна престилка излезе да ги посрещне, а след малко зад него застана възрастна прислужница с униформа и черен пуловер, със стегната на кок коса. Двамата изглеждаха по-стари дори от къщата, но се усмихваха приятелски, когато Фин ѝ ги представи. Казваха се Уинфред и Катрин и по-късно той ѝ обясни, че ги бил наследил с имението и се пошегува, че сигурно са на неговата възраст.

Вътре в къщата имаше дълга галерия с множество прашни семейни портрети, закачени в дълъг тъмен коридор с гоблени и мрачни мебели. Цареше сумрак и Хоуп почти не видя портретите, докато минаваше покрай тях. Уинфред излезе, за да ѝ внесе багажа, а Катрин отиде да им направи чай. От двете страни на галерията имаше огромни холове и приемни, с пръснати из тях износени старинни мебели. Хоуп забеляза красиви обюсонски килими в пастелни цветове, нуждаещи се спешно от реставрация. Прозорците поне бяха дълги и широки и

влизаше много светлина. Пердетата бяха красиви, стари и изпокъсани, а гигантските пискюли по тях едва се държаха.

Трапезарията ѝ се стори необятна, с маса за четирийсет човека, както ѝ каза Фин, с огромен сребърен полилей, който някой беше лъснал до блясък. До нея се намираше библиотека, където сякаш бяха подредени милион книги. Фин я поведе по гигантското стълбище към етажа с шест спални, малки будоари и дневни. Мебелите и тук бяха старинни, но във всички стаи бяха покрити с чаршафи, за да не събират прах, а завесите бяха спуснати. Най-сетне се заизкачваха по по-скромно стълбище и попаднаха на по-уютен етаж, където живееше Фин. Стаите бяха по-малки, но по-светли, а мебелите и килимите в по-добро състояние. Тук дори нямаше пердета и вътре беше светло, макар денят да бе сив. Той бе запалил една от камините специално заради нея и бе напълнил вазите във всяка стая с полски цветя. Спалнята беше просторна, с гигантско легло с балдахин и тя веднага се сети, че е неговото. Също както и в къщата му в Лондон, наоколо бяха натрупани книги, най-много в стаята, която ползваше за кабинет.

Катрин ги откри в малката дневна, когато Хоуп си сваляше палтото, и остави сребърен поднос със сребърен чайник, чиния с кифлички и разбита сметана. Тя направи реверанс, усмихна се смутено и излезе.

— Какво ще кажеш? — попита нетърпеливо Фин.

Цяла сутрин се питаше какво ще прави, ако къщата не ѝ хареса и тя избяга. Самият той обожаваше имението, но беше свикнал с позападналия вид на дома и вече не забелязваше колко е вехто и прашно. Страхуваше се, че на нея ще ѝ се стори мрачно и потискащо и тя ще откаже да остане. Вместо това тя му се усмихна и протегна ръце.

— Та това е най-красивата къща, която съм виждала — възкликна Хоуп, — а тебе те обичам повече от самия живот. — В мига, в който го каза, се почувства така, сякаш потъна в пухеното легло на одобрението и любовта, и в очите ѝ се появиха сълзи.

— Има нужда от малко работа — заяви срамежливо той и Хоуп се разсмя.

— Така е, има нужда, но не е необходимо да бързаш. Тук е много удобно. Може ли после да разгледаме навсякъде? Първоначално е доста стряскащо. — Тя бе изпълнена със страхопочитание от видяното,

но ѝ се искаше да опознае къщата и да направи всичко по силите си, за да му помогне.

— Ще свикнеш, наистина. — Той седна и ѝ наля чаша чай, докато тя посягаше за кифличка. Намаза и втора със сметана — за него. — Чакай да видиш баните. Ваните са достатъчно големи и за двамата. Следобед искам да отидем на разходка. Отзад има красиви стари обори, но все още не ми е останало време да помисля за тях. И без това ме притискат твърде много задачи. Непрекъснато наливам пари, а имението ме изцежда и по нищо не личи, че полагам усилия. Трябва да започна да купувам прилични мебели. Почти всички канапета и столове са счупени. Всичко тук съм го купил с къщата.

От онова, което виждаше Хоуп, тя плачеше за хубаво почистване и боядисване. Веднага личеше, че възвръщането на стария ѝ блясък ще струва цяло състояние. Щеше да му отнеме години, за да се справи. И ето че в този момент тя бе обзета от силно желание да му помогне. Така щяха да се заемат с изключително вълнуваща задача.

Преди да дояде кифличката или да стигне до чая, той заключи вратата, привлече я до огромното легло, свали дрехите ѝ за по-малко от минута и я люби, докато тя остана без дъх, а той се почувства заситен. Сексуалният им живот беше като на тийнейджъри и тя бе истински впечатлена.

— Леле! — усмихна му се тя по-късно и се запита как е живяла без него цели две седмици.

С Фин се свикваше лесно, а тя се пристрастяваше към страстта между тях. Той ѝ доставяше удоволствия, за които не бе и мечтала.

— Повече няма да те изпусна от поглед — закани се той и се ухили, както беше гол. — Всъщност, най-добре да те прикова за леглото. Сигурен съм, че един от прадедите ми е правил нещо подобно. Идеята ми се струва страхотна. Дали пък да не те окова за себе си? — Тя се разсмя.

Той ѝ показа огромната баня, а след това и гигантската вана. Напълни я и тя остана доволна, че е поспала в самолета. Вече ѝ беше ясно, че тук няма да има шанса да се наспи. Пъхна се в топлата вода във ваната и Фин ѝ донесе чаша чай във великолепна златна чаша от лиможки порцелан. Тя си изпи чая във ваната и се почувства много обичана и глезена. Този дом нямаше нищо общо с простичките

удоволствия на Кейп Код или мансардата ѝ в Ню Йорк. Блукстън Хаус беше забележителна, а Фин удивителен.

Фин влезе при нея и я люби във ваната. Също както в Ню Йорк и на Кейп Код, тя се запита дали някога ще излязат от къщата. Фин твърдеше, че досега никоя не го е възбуждала толкова силно, но ѝ беше трудно да му повярва, особено след последните няколко години, в които бе живяла като монахиня. Фин бе истинска експлозия от удоволствие и страх, каквито тя никога не бе очаквала.

Най-сетне той я остави да си обуе дънки, пуловер и мокасини и двамата слязоха долу. Този път огледаха внимателно всички стаи. Тя вдигна щорите и много от тях изпопадаха, когато ги докосна, дръпна завесите, за да може да огледа стаите на светло. Имаше красива дървена ламперия и чудесни картини по стените. Мебелите бяха в ужасно състояние, старинните килими имаха отчайваща нужда от реставриране, а пердетата бяха за изхвърляне.

— Защо не се отървеш от всичко, което е счупено или не може да се поправи, не почистиш и не боядисаш стая по стая? Така ще започнеш на чисто, макар че отначало ще ти се струва празно.

Тя се опитваше да измисли по какъв начин да му помогне по време на гостуването си и дали работата ще бъде предизвикателство, докато той пише. Истината бе, че тя разполагаше с много време.

— Повече от празно — разсмя се Фин. — Ще остане съвсем голо. Тук не е останало почти нищо, което може да се спаси.

Повечето мебели изглеждаха ужасно, тапицерията беше избеляла, някои от столовете бяха само с по три крака, масите бяха подпрени на стените, тъканите бяха излинали и скъсани, отвсякъде се носеше миризма на прах и мухъл. Уинфред и Катрин бяха твърде стари, за да поддържат чисто. Те се грижеха за стаите на горния етаж и не обръщаха никакво внимание на останалото. Личеше, че не е чистено основно от години и Хоуп го каза предпазливо.

— Не те доведох, за да вършиш домакинската работа — измърмори смутено той, без да крие колко е притеснен.

Тя не искаше нито да критикува дома му, нито да го накара да се чувства неловко. Знаеше, че тази къща е неговото съкровище.

— За мен ще бъде огромно удоволствие. Ще ми бъде забавно и интересно. Защо не прегледаме стаите една по една и не изберем онова, което може да бъде спасено.

— Най-вероятно нищо. Прилича на „Падението на дома Ъшър“^[2] — огледа се той, сякаш го виждаше за пръв път, но вече през нейните очи. — Не мога да си позволя да свърша всичко, от което има нужда — призна смутено той. Искаше му се тя да обикне всичко тук такова, каквото беше.

— Ще решим, след като почистим. Това ще бъде началото. Можем дори да купим платове от местния пазар, за да покрием някои от канапетата. Много ме бива в тези неща — похвали се тя, той я погледна похотливо и тя се изчерви. — И още как! — кимна и Хоуп се разсмя.

След като разгледаха къщата, той я заведе да обиколят навън. Даде ѝ свое старо яке, което ѝ беше огромно, и двамата отидоха да разгледат конюшните, градината — парка, както го наричаха — и се разходиха покрай гората около къщата. Започваше да се спуска гъста мъгла, затова той не предложи да тръгнат към хълмовете, макар много да му се искаше. Вместо това я заведе в селото и ѝ показа необикновените магазини. Спряха за по чаша в пъба, където Хоуп пи чай, докато Фин надигаше халба топла тъмна бира. Бъбреха с хората наоколо и Хоуп се развесели, докато оглеждаше баби, деца, старци, младежи и момичета да влизат и излизат. Тук, изглежда, бе местният социален клуб, а атмосферата нямаше нищо общо с баровете в Щатите. Беше едновременно кафене и бар. Всички бяха изключително приятелски настроени. Единственото, което притесни Фин, бе, че двама мъже я зяпали, а тя дори не ги беше забелязала. Той се държеше много покровителствено, но пък тя не беше от жените, които биха му създавали неприятности в това отношение, затова не се притесняваше. Дори като момиче не бе флиртаджийка, а пряма и вярна на мъжа до себе си. Фин наистина нямаше от какво да се страхува.

Върнаха се в къщата и най-сетне седнаха на „чай“, както казваха местните, което представляваше лека вечеря. Имаше сандвичи, колбаси, картофи, различни видове сирена и гъста ирландска супа от месо. След това двамата седнаха пред камината в малката дневна на горния етаж. Легнаха си рано, тя се пъкна под завивките и този път, преди още той да се обърне към нея, за да я люби, Хоуп бе дълбоко заспала.

[1] Coup de foudre (фр.) — буквално удар от мълния. — Б.ред. ↑

[2] Разказ от Едгар Алън По. — Б.пр. ↑

9.

В деня, след като пристигна в Блукстън Хаус, Хоуп накара Уинфред, Катрин и Фин да дръпнат завесите, да свалят щорите и да отворят капациите, за да огледа по-добре в какво състояние са стаите. Фин ѝ беше дал картбланш да прави каквото намери за добре и следобеда къщата се изпълни със светлина. Отърваха се от съсипаните щори, изпокъсаните пердета бяха свалени и проснати на пода, за да бъдат огледани по-внимателно. Изтласкаха счупените мебели в единия край на хола и Хоуп написа дълъг списък със задачи. Тя реши да изнесе килимите да се проветрят, когато дъждът престанеше да се лее. През целия ден беше валяло. Къщата беше прашна и тя кашляше задавено, като приключи обиколката на първия етаж. Оказа се, че има великолепно, красиви мебели, подлакътниците и краката трябваше да бъдат подсилени, а дамската на почти всички сменена. Тъй като в района имаше достатъчно големи къщи, тя беше сигурна, че в селото има тапицер. От мебелите беше отделила шестнайсет, които можеха да бъдат възстановени, а седем бяха напълно съсипани. Късно същия следобед накара Фин да я закара до селото, за да купи восък — искаше сама да се справи с дървените части. Чакаше я колосален труд. Уинфред и Катрин останаха впечатлени от онова, с което се беше заела, а Фин бе обзет от страхопочитание. На следващия ден тя направи същото и на втория етаж. Обиколи всички спални и откри прелестни мебели, скрити под покривките от муселин. Хоуп се забавляваше славно, а Фин беше във възторг.

— Мили боже — усмихна ѝ се той. — Не очаквах сама да се заемеш с къщата ми. — Беше трогнат от всичко, което тя правеше. Освен това беше трудолюбива и имаше набито око.

Накара го да я откара до Блесингтън, за да открият реставратор-тапицер и се уговориха да мине на другия ден. Той откара всички мебели, които с Фин се разбраха да реставрират, и на следващия ден го помоли да отидат до Дъблин, където купи безкрайни метри тъкан за тапициране и сатен в пастелни тонове за спалните. Увери се, че Фин

харесва цветовете, и плати лично, защото искаше по този начин да му направи подарък.

През следващите дни тя чистеше наравно с Уинфред и Катрин стаите от прах и паяжини. Остави част от съдраните пердета, а онези, които нямаше смисъл да пази, бяха изхвърлени. Прозорците изглеждаха по-добре голи, отколкото зад остатъците от дрипави пердета и завеси. Къщата придоби по-чист и весел вид, тя дръпна тъмнозелените плюшени завеси в галерията, за да прогони сумрака. С всеки ден ставаше все по-хубаво, а Хоуп твърдеше, че се забавлява страхотно.

— Хайде — подкани я един ден Фин, — да изчезваме оттук. Искам да те разведа.

Заведе я да види именията наоколо и тя го увери, че нито една къща не е по-красива от неговата. Блакстън Хаус най-много приличаше на Ръсбъро Хаус. Сега вече целта ѝ беше да му помогне да приведе дома си в приличен вид. За сам човек задачата бе непосилна и тя усети, че той има проблем с парите, затова се постара да не харчи прекалено, когато можеше дори плащаше сама, дискретно, за да не го засегне. Фин бе изключително благодарен за всичко, което тя вършеше. Добре разбираше, че тя го прави от любов към него, а резултатите вече се виждаха.

Когато той имаше работа, тя лакираше и лъскаше стая след стая и дървените повърхности заблестяваха. Реставраторът се занимаваше със счупените мебели. Местен тапицер се бе заел с други, а на втория етаж се оказа, че покривалата са скрили истински съкровища. В голямата спалня имаше прекрасни неща и изключителни фрески по стените. Тя каза, че къщата приличала на Версай.

— Невероятна си — отбеляза възхитеният Фин.

Когато Хоуп не лъскаше, не полираше и не разместваше мебели, снимаше местните хора или обикаляше антикварните магазини, за да открие нови съкровища за къщата му. Дори един дъждовен следобед помогна на Катрин да лъснат сребърните прибори и по-късно вечеряха в официалната трапезария, в единия край на огромната маса, вместо на подноси на горния етаж. Тя беше в дънки и стар пуловер на Фин и приличаше на момиче. В къщата бе доста студено.

— Чувствам се като герой от карикатурите в „Нюйоркър“ — разсмя се Фин, докато Уинфред им сервираше вечеря в огромната стая.

Кухнята беше в приземието, с безкрайно остарели уреди, но всички работеха, а Хоуп бе успяла да внесе магия и там. През двете седмици след пристигането ѝ, къщата му изглеждаше така, сякаш тя се беше грижила за нея месеци наред.

Малко след като се наобядваха, Фин я завари да снима фреските по тавана на големия салон и се усмихна. Всеки път, когато я видеше, сърцето му запяваше.

— Мислиш ли, че ще успеем да боядисаме сами стаите? — попита тя разсеяно, когато той я прегърна и целуна.

— Ти си напълно луда, въпреки това те обичам. Как съм живял без теб досега? Къщата ми е потънала в мръсотия, в живота ми цари пълен хаос, а аз едва сега разбирам, че без теб съм за никъде. Да знаеш, че няма да те пусна да се върнеш в Щатите. — Каза го напълно сериозно и тя се разсмя. И на двамата им беше много приятно да работят по къщата, която придобиваше прекрасен вид. Тя разбираше защо той обича дома си толкова много и ѝ доставяше удоволствие да го преобрази.

— Защо някой ден не поканим съседите ти на вечеря? — предложи тя. — Сигурно в големите къщи наоколо живеят интересни хора. Познаваш ли ги? — любопитства тя.

Щеше да бъде вълнуващо на голямата маса в трапезарията да седнат весели хора, а и на нея ѝ се искаше да се запознае с някои от местните.

— Не ги познавам — отсече Фин. — Когато съм тук, само работя. Не намирам време, за да излизам. Повечето от познатите ми живеят в Лондон.

— Ще бъде приятно да поканим гости, може би, след като мебелите са готови — отвърна замислено тя.

— Предпочитам да съм само с теб — намръщи се той. — Тук си за кратко и не искам да те деля с абсолютно никого. Много по-романтично е, когато сме сами — настоя той.

Бе очевидно, че я иска единствено за себе си, докато Хоуп гореше от желание да се запознае с нови хора и да покаже красотата на къщата.

— Можем да съчетаем и двете — заяви разумно тя. — Можем и да се срещаме с хора, и да прекарваме време сами. — Стори ѝ се

странно, че той е живял тук цели две години и все още не познаваше никого.

— Може би следващия път — отвърна уклончиво Фин.

В същия момент звънна мобилният ѝ и тя се обади. Беше Пол. Отдръпна се в малката ниша отстрани на хола и седна. Не беше говорила с него от седмици. Той все още плаваше и каза, че бил добре. Тя му обясни, че е на гости на приятел в Ирландия, в страхотна стара къща. Пол ѝ се стори уморен, въпреки това не го попита какво не е наред и няколко минути по-късно затвори, тъкмо когато Фин влезе.

— Кой беше? — попита разтревожено той.

Хоуп се усмихна, като той седна до нея.

— Пол. Разказвах му за къщата ти.

— Браво. Той все още ли е влюбен в теб?

Хоуп поклати глава.

— Болестта му е толкова тежка, че има сили да мисли единствено за себе си. Нали не си забравил, че се разведе с мен? Сега вече ми е просто специален приятел.

Фин кимна и не попита нищо повече, но ѝ се стори облекчен от чутото.

След това отидоха да се разходят по хълмовете и Хоуп напълни две кошници с диви цветя, а когато се върнаха, ги подреди в две вази. Фин я погледна с щастлива усмивка и същата вечер заговори отново за бебе, макар че ѝ беше обещал да изчакат известно време. Обясни, че я обичал толкова много, че просто не можел да устои. Настояваше да имат дете, а тя му напомни, че било твърде рано. Не му каза, но не искаше да роди, без да са женени, а това все още не беше сигурно, макар да личеше, че нещата отиват нагам.

— Искам момиченце, което да прилича на теб — заяви замечтано Фин, докато я прегръщаше, след като се бяха любили. — Искам наше бебе, Хоуп — молеше я той.

— Знам — отвърна сънено тя, — и аз... но на моята възраст не е сигурно, че ще се получи.

— В днешни дни няма проблем. Можем да разчитаме на високотехнологична помощ. Британците са специалисти.

Продължаваше да настоява тя да забременее, макар за момента да се пазеха, така че нямаше вероятност да се случи, а и на нея ѝ се струваше, че избързват. Ставаше въпрос за важно решение, което тя

все още не беше готова да вземе. Едно беше да му помага да оправи къщата, съвсем друго да му роди дете.

— Ще видим — усмихна се щастливо тя, сгушена в прегръдката му, с мисълта, че това са най-хубавите дни в живота ѝ или поне от много време насам.

През третата ѝ седмица в Ирландия Фин я изненада, като предложи да заминат за Париж за уикенда. Тя не се бе замисляла за пътуване до Европа, но идеята ѝ допадна. Той направи резервация за „Риц“, любимия ѝ хотел, и за уикенда хванаха полет до френската столица. На връщане щяха да спрат в Лондон и това я зарадва, защото искаше да се срещне с куратора на „Тейт Модърн“ и му се обади предишния ден, за да уточнят часа.

Париж беше прекрасен. Стаята в „Риц“ беше малка, но елегантна, ходиха на дълги разходки, хранеха се в чудесни стари бистра на левия бряг на Сена. Отидоха до „Нотр Дам“ и „Сакре Кьор“, обикаляха антикварните магазини, за да купят нещо за Блакстън Хаус. Париж им се стори по-романтичен, като бяха заедно. Градът бе сякаш създаден за влюбените.

— Никой не ме е глезил толкова много.

Тя се опита да плати за някои от вечерите, но Фин беше категоричен. В това отношение беше старомоден, но пък я остави да купи някои неща за къщата. На Хоуп ѝ се искаше да ѝ позволи повече. Тя знаеше, че книгите му се продават, но той имаше син и трябваше да плаща за обучението му. Издържаше Майкъл в колежа и дори без да плаща данъци върху приходите си в Ирландия, огромна къща като Блакстън Хаус бе прескъпа за поддръжка. Не биваше да забравя и ежедневните разходи. Тя бе получила толкова много пари от Пол, че се чувстваше виновна, че не помага повече на Фин. Един ден, докато обядваха, се опита да му обясни.

— Знаем, че е неудобно да се меся — започна спокойно тя, — но при развода с Пол получих ужасно много. Той тъкмо беше продал фирмата, а и Мими вече беше починала, така че нямаме какво да правим с парите. През повечето време той е на яхтата, а аз почти не харча. Много ми се иска да платя за нещо поне веднъж.

— Не е в стила ми — отказа категорично той, а после се замисли. — След като Мими вече я няма, на кого ще оставиш един ден парите си?

Странен въпрос, но те се чувстваха свободни да обсъждат какво ли не, а и тя вече бе мислила за това. Нямахте живи роднини, освен Пол, а той беше шестнайсет години по-възрастен от нея и тежко болен. Бе малко вероятно да я надживее, мисъл, която много я натъжаваше. А тя бе получила всичките си пари от него. При развода я осигури щедро, пренебрегна протестите ѝ, като настоя, че искал да е подсигурана за цял живот, а след смъртта му щяла да получи и всичко останало.

— Не знам — отвърна честно Хоуп и се замисли за парите, които щяха да останат след смъртта ѝ. — Сигурно ще ги даря на „Дартмът“, в памет на татко и Мими. Или пък на „Харвард“. Няма на кого да ги оставя. Странна работа. Всяка година дарявам големи суми за благотворителни каузи, които харесвам. В „Дартмът“ основах стипендия на името на Мими и още една към Нюйоркския балет.

— Не трябва ли да се спреш на нещо, което ти харесваш.

— Знам, че трябва, но ми отне цели две години, докато свикна, че разполагам с толкова много пари. Просто нямам нужда от тях. Казах го на Пол, когато се развеждахме. Водя съвсем простичък живот. — Родителите ѝ бяха оставили достатъчно, за да се грижи за къщата на Кейп Код. — Понякога се чувствам виновна, че ги имам — продължи честно тя. — Струва ми се толкова разточително.

Той кимна, размая се и подметна, че би искал да има нейните проблеми.

— Все си казвам, че трябва да отделя пари, за да възстановя къщата, но ми е трудно с момче в колеж и всички жилища, които поддържам. Е, две. Някой ден наистина ще разчистя около себе си.

Тя гореше от желание да му помогне, но беше твърде рано. Бяха заедно от два месеца, което в истинския свят съвсем не беше много време. Може би след няколко месеца, ако всичко вървеше добре, той щеше да ѝ позволи да му помогне финансово за къщата.

След това отидоха пеша до Тюйлери, до Лувъра и се върнаха в „Риц“ за последната си вечер. Бяха прекарвали божествен уикенд, както обикновено, когато бяха заедно. Поръчаха си храна в стаята и прекараха вечерта в леглото, за да се насладят на лукса на хотела. На

сутринта се качиха на влак до Лондон и по обед влязоха в малката му къща. Стана ѝ приятно, когато си спомни фотосесията, която правиха тук. Както предполагаше тогава, бяха излезли няколко чудесни снимки и Фин избра една за книгата, след като я довършеше. Тя беше поставила в рамки няколко, за да му ги подари, други бе запазила за себе си.

Същия следобед ѝ предстоеше среща в „Тейт Модърн“ и усети раздразнението на Фин, задето ще излиза, макар да не можа да си обясни на какво се дължи.

— Какво има? — попита го тя, докато похапваха великолепен омлет в кухнята му. — Сърдиш ли ми се за нещо? — Той не спря да се цупи, докато обядваха.

— Не, но просто не разбирам защо трябва да се срещаш днес с куратора.

— Защото догодина искат да организират ретроспективна изложба на мои творби — обясни тихо тя. — Това означава много за мен, Фин.

— Може ли да дойда с теб? — попита той с надежда и тя го погледна гузно, въпреки това поклати глава.

— Няма да бъде професионално, ако заведа още някого.

— Кажим им, че съм ти асистент — продължаваше да се муси той.

— Никой не води асистентите на срещи с куратори, единствено на снимки.

Той сви рамене и не ѝ проговори чак докато тръгна да излиза. Беше повикала такси.

— Кога ще се върнеш? — попита студено той.

— Възможно най-бързо. Обещавам. Можеш да обиколиш музея, докато разговарям с куратора. Чудесен е.

Той не отговори, само поклати глава и след минутка тя излезе, обзета от чувство за вина, че го оставя, макар да знаеше, че е нелепо. Той нарочно се опитваше да я накара да се чувства по този начин и успяваше. И така, тя проведе срещата бързо и разсеяно, не зададе всички въпроси, които я интересуваха, и се върна в къщата след два часа. Завари го седнал на канапето, четеше книга и продължаваше да се сърди. Погледна я намръщено, когато влезе.

— Достатъчно бързо ли се върнах? — попита тя, без да крие раздразнението си, защото заради него срещата не бе минала, както се

беше надявала. — Той сви рамене. — Защо се държиш така? Не си дете? Понякога имам работа. Също и ти. Това не означава, че не те обичам.

— Защо не ме взе със себе си? — попита нещастно той.

— Защото сме две независими една от друга личности, с отделен живот и кариера. И аз няма да мога винаги да бъда част от твоя живот.

— Аз искам да бъдеш. Винаги си добре дошла с мен.

— В повечето случаи и ти си добре дошъл. Само че не познавах този куратор и не исках да помисли, че съм несериозна, защото смесвам бизнеса с личния си живот. Просто не е професионално, Фин.

— Нали сме заедно? — попита я обидено той и тя се подразни още повече.

Нямаше причина да се чувства виновна и не ѝ беше никак приятно, че той реагира по този начин. Не беше честно да я кара да се чувства гузна. Обичаше го, но той се държеше като малко дете.

— Да, но не сме сиамски близнаци.

Теорията за сливането отново надигаше глава, нещо, което никак не ѝ се нравеше. Той желаше двамата да вършат всичко заедно, а понякога за нея бе невъзможно. Освен това не можеше да идва на фотосесиите ѝ, а пък тя не можеше да пише книга заедно с него. Колкото и да му се искаше да бъде другояче, те не бяха един човек, а две отделни личности. Беше му го казала съвсем ясно, ала той отказваше да го приеме.

— Това не означава, че не те обичам — повтори тихо тя, но той не ѝ обърна никакво внимание и продължи да чете.

Мълча дълго, ала накрая я изненада отново. Вдигна поглед и затвори книгата.

— Записал съм час за днес. И за двамата.

— Какъв час? — попита учудено тя. — За какво?

— Час при лекар. Специалист по репродуктивни проблеми при хора на нашата възраст, решили да имат деца.

И двамата знаеха, че неговата възраст не беше никакъв проблем, само нейната. Каза го тактично, въпреки това тя се ококори.

— Защо не ме попита, преди да запишеш час? — Това беше прекалено, още повече, че му беше казала, че иска да почака известно време.

— Препоръчаха ми специалист и помислих, че няма да е зле да се срещнем с нея, докато сме в Лондон. Поне ще ни каже мнението си, ще ни даде някакви напътствия. Сигурно ще искаш отсега да започнеш да се подготвяш, нали след няколко месеца започваме да действаме по въпроса.

Той бързаше прекалено много, също както с връзката им в началото. Само че това решение бе по-важно, а отговорността огромна. Бебето беше завинаги, а тя не беше сигурна дали те, двамата, ще останат заедно завинаги.

— Фин, все още не знаем дали искаме бебе. Заедно сме едва от два месеца. Това е изключително важно решение. Трябва да го вземем и двамата, не само ти.

— Не може ли поне да я изслушаш? — Стори ѝ се, че той ще заплаче всеки момент и се почувства като чудовище, но все още не беше готова и изпадна в паника при мисълта, че трябва да отидат на лекар. — Поне поговори с нея. — Очите му я умоляваха, а на нея никак не ѝ се искаше да го нарани или да му откаже.

Хоуп кимна бавно, макар да не ѝ беше никак приятно.

— Добре. Само че не искам да ме притискаш и да настояваш. Трябва ми време, за да реша подобно нещо. Първо искам да се порадвам на нас, двамата.

Той се усмихна при тези думи, наведе се и я целуна.

— Благодаря ти, това означава много за мен. Просто не искам да пропуснем възможността да си имаме наше дете.

Тя остана трогната от думите му, макар и все още притеснена, че той е действал зад гърба ѝ, без да си направи труда да я попита. Запита се дали това не беше неговият начин да ѝ отмъсти, задето отиде на срещата в музея сама, макар да знаеше, че отчаяно му се иска да имат дете. Само че за нея бе прекалено рано и тя му го беше казала още първия път, когато той повдигна въпроса. Явно ставаше голям инат, когато нещо му влезеше в главата. Изглежда, не приемаше „не“ за отговор.

Същата вечер отидоха отново в „Харис Бар“ и Хоуп остана мълчалива, а след това се прибраха и се любиха. За пръв път тя усети, че се е отдръпнала от него. Не искаше той да взема решенията вместо нея, особено значителните. Преди развода Пол никога не бе постъпвал по този начин. Двамата решаваха всичко заедно и обсъждаха надълго и

нашироко всички въпроси. Хоуп очакваше и Фин да постъпи по същия начин, но той се оказа много по-настоятелен. Двата с Пол определено бяха много различни.

Тя се разтревожи още повече на следващия ден, когато отидоха на лекар. Той беше записал час за преглед с тестове, някои от които много неприятни и за които тя не беше подготвена. Хоуп отказа, когато разбра за какво става въпрос, а лекарката остана силно изненадана, че пациентката няма представа за какво е предвиден часът.

— Изпратих ви папка с подробна информация — погледна ги напълно объркана.

Тя беше мила жена, със сигурност си разбираше от работата, но Хоуп съвсем не остана доволна от онова, на което трябваше да се подложи.

— Не съм получавала никакви материали — отвърна Хоуп и погледна Фин.

Той избягна погледа ѝ. Очевидно ги беше взел, когато бе записал часа, но така и не ѝ ги беше дал. За момента следваха неговите желания, не нейните.

— До снощи дори не знаех, че имаме записан час.

— Искате ли да продължите? — попита направо лекарката и на Хоуп ѝ се стори, че е притисната в ъгъла.

Ако откажеше, Фин щеше да се обиди, ако пък се съгласеше, щеше да бъде трудно и болезнено. Замисли се за момент и от любов към него реши да се жертва.

— Добре. Но все още не сме взели окончателно решение за забременяването.

— Аз съм взел — обади се бързо Фин и двете жени се разсмяха.

— Тогава ти роди бебето — изстреля в отговор Хоуп.

— Предишни бременности? — попита я лекарката и ѝ подаде купчина бланки за попълване, две брошури за ин витро оплождане и донорски яйцеклетки.

— Да, веднъж — отговори тихо Хоуп и се замисли за дъщеря си. — Преди двайсет и три години. — Погледна брошурата. — Налага ли се да използваме донорски яйцеклетки? — Това никак не ѝ допадна, защото генетично поне, бебето щеше да е на Фин, но не и нейно.

— Надявам се да не стигаме дотам, просто ви предлагам възможност. Първо трябва да ви направим изследвания и да проверим

жизнеспособността на яйцеклетките ви. По-млада яйцеклетка е по-добър вариант, разбира се, но вашите може да са напълно жизнеспособни с малко помощ. — Тя се усмихна и Хоуп усети как ѝ се завива свят.

Изобщо не беше готова за този процес и не беше сигурна дали някога ще бъде. Фин много искаше дете, затова бързаше. Тя знаеше, че го прави от любов към нея, но си даваше сметка каква важна стъпка ще предприеме.

— Днес ли ще проверим яйцеклетките? — Хоуп знаеше, че процедурата не е лека.

— Можем да изчакаме до следващия път, ако се налага. Днес ще проверим нивата на ФСХ^[1] и след това ще решим какво да правим.

Тя подаде на Хоуп списък с процедури, на които щеше да се подложи, те включваха ултразвук, гинекологичен преглед и серия от кръвни тестове, за да проверят нивото на хормоните ѝ. Също така искаха и проба от спермата на Фин.

През следващите два часа направиха всички изследвания, а той погледна похотливо Хоуп и заяви, че имал нужда от помощ, за да даде материал за изследване, но тя не беше в настроение за шегички. Каза му да се справи сам и отиде да ѝ направят ултразвук. Лекарката ги уведоми, че в момента Хоуп била в овулация и засега на ултразвука всичко изглеждало добре.

— Можете, като се приберете, да пробвате — заяви тя, — въпреки че аз бих се спряла на изкуствена инсеминация със спермата на господин О'Нийл. Ако искате, можете да се върнете за процедурата днес следобед — предложи тя и погледна Хоуп.

— Не искам — отвърна приглушено тя.

В този момент ѝ се стори, че други хора контролират живота ѝ, най-вече Фин. Той я погледна разочаровано, когато чу отказа ѝ.

— Може да пробваме следващия месец — предложи лекарката, избърса гела от корема ѝ и ѝ каза, че може да стане.

Хоуп се почувства изтощена. Имаше чувството, че е попаднала в експресен влак, за който не си беше купила билет и не искаше да се качва. Просто четеше брошура за местата, откъдето минаваше, а Фин вземаше решенията вместо нея, къде отиват и кога ще пристигнат.

Срещнаха се с лекарката в кабинета ѝ, след като направиха всички изследвания, и тя им съобщи, че прогнозите били добри.

Нивата на ФХС и естроген на Хоуп все още не били готови, но яйцеклетките ѝ изглеждали наред. Жизнеспособността на сперматозоидите на Фин била добра и според нея инсеминацията щяла да доведе до резултат. Ако не се получело до два месеца, тогава щяла да даде на Хоуп „Кломид“^[2], за да произведе повече яйцеклетки, което можело да доведе до многоплодна бременност, предупреди лекарката, а ако лекарството не подейства в продължение на четири месеца, щели да пробват с ин витро. Накрая, ако се налагало, щели да прибегнат и до донорска яйцеклетка. Лекарят подаде на Хоуп тубичка прогестеронов крем и ѝ обясни как да го използва всеки месец от овулацията до началото на менструацията, за да стимулира имплантацията и да предотврати спонтанен аборт. Накрая я на излизане да се отбие при акушерката, за да вземе тестове за овулация. Когато най-сетне си тръгнаха, Хоуп имаше чувството, че е изстреляна от топ или е тренирала с морските пехотинци.

— Не беше толкова зле, нали? — усмихна ѝ се широко и самодоволно Фин, когато излязоха на тротоара.

Хоуп избухна в сълзи.

— Теб изобщо ли не те интересува какво мисля аз? — изхлипатя.

Не можеше да си обясни защо имаше чувството, че предава Мими, че я заменя с друго дете.

Не успя да спре да плаче дори когато той я прегърна и се качиха в таксито, за да се приберат у тях.

— Извинявай, но мислех, че ще си доволна, след като поговорим с нея — смотолеви съкрушено той.

— Дори не съм сигурна, че искам бебе, Фин. Вече изгубих едно дете, което беше всичко за мен. Все още не съм преодоляла загубата и не знам дали някога ще преболедувам тази трагедия. Да не говорим, че за нас е твърде рано.

— Нямам време да се мотаем — рече умолително той.

Не искаше да бъде груб и да каже, че след като Хоуп е на четирийсет и четири, времето ѝ е почти изтекло.

— Тогава ще бъдем само двамата — отвърна нещастно тя. — След двумесечна връзка не съм готова за подобно решение. — Не искаше да го нарани, но имаше нужда от сигурност. Бракът бе едно, а бебето съвсем друго. — Изслушай ме. Фин, важно е.

— За мен също е важно. Искам да имаме бебе, преди да изпуснем шанса си.

— Това означава, че ти трябва някоя двайсет и пет годишна, а не жена на моята възраст. Нямам намерение да се надбягвам с часовника за такова важно решение. Трябва ни време, за да размислим.

— На мен не ми трябва — отсече той.

— Да, но на мен ми трябва — промълви отчаяно Хоуп.

Той бе толкова настоятелен, че се почувства притисната в ъгъла и се опитваше да се отдръпне. Знаеше, че я обича много, тя също го обичаше, но имаше нужда от време.

— Никога досега не съм искал бебе от друга. Дори Майкъл се появи случайно. Нали затова се ожених за майка му. От теб обаче искам да имам дете — продължи той с насълзени очи.

— Значи трябва да ми дадеш време, за да свикна с тази мисъл. Имах чувството, че съм закарана насила в кабинета на онази лекарка. Ако ѝ бяхме дали възможност, тя щеше още днес да направи необходимото, за да забременея.

— Нямаше да е зле — промърмори той, когато таксито спря пред къщата му.

Хоуп го последва вътре, нещастна и потисната. Чувстваше се изцедена, сякаш някой я беше влачил след кон. Преживяното я беше изтощило емоционално. Фин мълчеше, когато отиде да ѝ налее чаша вино. Тя изглеждаше така, сякаш имаше нужда от няколко глътки. Понечи да откаже, но след това размисли. Изпи го за няколко минути и той наля още и на двамата.

— Извинявай, любима, не трябваше да те притискам, но бях невероятно развълнуван. Извинявай — повтори тихо той и я целуна. — Прости ми.

— Може би — усмихна му се тъжно тя.

Преживяното бе, меко казано, неприятно за нея. Той ѝ наля нова чаша вино и тя го изпи. Определено беше разстроена, но след третата чаша вино започваше да се успокоява, а след това се разплака отново. Фин я прегърна и притисна до себе си, и я отведе на горния етаж. Напълни ваната с топла вода и тя доволно се отпусна вътре и затвори очи. Полежа известно време, усети как напрежението се отцежда и се опита да прогони мислите за неприятното посещение при гинеколожката. Топлата вана помогна, и когато отвори отново очи,

Фин ѝ подаде чаша шампанско и огромна ягода, след което влезе при нея във ваната. Хоуп се изкиска, когато той протегна дългите си крака, докато отпиваше шампанско.

— Какво празнуваме — усмихна му се тя.

Беше малко пияна, но имаше нужда от алкохол, затова изпи шампанското на един дъх, а той пое чашата от ръката ѝ. След това, както ставаше винаги, когато се къпеха заедно, той започна любовна игра, на която нито един от двамата не можеше да устои. Случи се, преди да се усетят, без дори да помислят. Той започна във ваната, след това я люби върху килимчето в банята. Бяха разгорещени, страстни, а тя вложи цялата болка и потиснатите същия следобед чувства. Единствената ѝ мисъл беше, че го желае отчаяно, а той нея не помалко. Не можеха да се наситят един на друг, любиха се бързо, задъхано, а след като той свърши, остана да лежи върху нея, после се надигна предпазливо и я взе на ръце, също като кукла, и я положи върху леглото. Избърса я с хавлиена кърпа и я зави. Тя му се усмихна, очите ѝ бяха стъклени, като на човек, пийнал повечко, но по лицето ѝ се беше разляла обич и нежност, не само заради влиянието на виното.

— Обичам те повече от всичко на света — прошепна той.

— И аз те обичам, Фин — отвърна тя, докато се унасяше в прегръдката му.

Когато сутринта се събуди, той продължаваше да я прегръща и тя присви очи.

— Май снощи се напих — призна смутено тя.

Припомни си какво се беше случило във ваната, също и след това и колко бе хубаво. С него винаги бе прекрасно. Неочаквано се стресна и скочи. Спомни си какво бе казала лекарката предишния следобед. Беше в овулация, а не се бяха пазили. Отпусна се със стон на възглавниците и погледна Фин.

— Направи го нарочно, нали?

Сърдеше му се, но вината беше и нейна, беше ядосана и на себе си. Каква глупачка! Може пък нищо да не се беше случило. На нейната възраст можеше да отнеме година или две, докато забременее, вероятността да се получи в резултат на неовладяна страст на пода на банята бе много малка.

— Какво? — попита невинно Фин.

— Много добре знаеш за какво говоря — опита се да отвърне ледено тя, но така и не успя.

Обичаше го твърде много и неочаквано се запита дали и тя не иска да забременее, но просто не желае да поеме отговорност за решението си и затова се е напила и му е позволила да я люби. Не можеше да твърди, че е напълно невинна. Беше здравомислеща жена и носеше отговорност за действията си. Почувства се напълно объркана.

— Вчера бях в овулация. И двамата бяхме в кабинета, когато тя го каза. Дори предложи изкуствена инсеминация, ако искаме.

— Снощи беше много повече от забавление, а и по този начин всичко е в божиите ръце, нито в нейните, нито в нашите. Може пък нищо да не излезе — отвърна тихо той и тя си помисли, че се надява да е така. Облегна се на възглавницата и погледна Фин.

— Ами ако забременея, Фин? Какво ще правим? Готови ли сме за подобно нещо на нашата възраст? Това е огромна отговорност на всяка възраст. Готови ли сме да я поемем?

— Аз ще бъда най-щастливият човек на света — заяви гордо той. — Ами ти?

— Ще бъда уплашена до смърт. Помисли си за рисковете, за усложненията, как ще ни се отрази на нас, опасностите от генетични аномалии, ами... — Тя не намери сили да изрече останалото, но бе ужасена от мисълта, че може да изгуби още едно дете, което обича. Нямахше да може да преживее отново същата мъка.

— Ще се справим, когато му дойде времето, обещавам ти — отвърна той, целуна я и я притисна до себе си, сякаш бе фина чаша. — Кога ще разберем?

— Скоро, след около две седмици. Не съм била бременна от години. Лесно се разбира, трябва само да си купиш тест от аптеката. — Замисли се за момент. — Тогава сигурно ще съм се върнала в Ню Йорк. — При тази мисъл усети как ѝ става студено и малка частица от нея искаше да се случи, защото го обичаше, докато гласът на разума нашепваше нещо съвсем различно.

— Може би не трябва да се връщаш — подхвърли разтревожено той. — Може би не е разумно да летиш толкова скоро.

— Налага се, защото има три важни фотосесии.

— Ако си бременна, друго ще е по-важното.

Тя се почувства като хваната в капан. Държаха се така, сякаш тя беше бременна и бяха планирали бебето. Истината бе, че само единият беше обмислил въпроса в детайли. Фин. А тя му беше позволила.

— Да не се увеличае още отсега. Вероятността да забременея на моята възраст е, колкото да ме удари комета. Нали чу какво каза лекарката. Ако решим, по всяка вероятност ще ни бъде необходима помощ.

— Може и да не ни трябва. Тя не беше сигурна. Всичко зависеше от ФСХ-то ти.

— Да се надяваме, че е високо или ниско или каквото трябва да бъде. — Тя стана от леглото и се почувства така, сякаш я бе ударил автобус. Покрай вчерашните емоции и махмурлука от виното и шампанското, имаше чувството, че две седмици е обездвала диви коне. — Лошо ми е — отвърна тя и се отправи към банята.

— Може да си бременна — усмихна се обнадеждено той.

— Я млъквай — срязва го тя и хлопна вратата на банята.

Нито един от двамата не спомена нищо по време на полета до Ирландия, нито през следващите два дни. Тя продължи да полира и лъска дървените повърхности в къщата, а той непрекъснато ѝ повтаряше да е по-внимателна, с което единствено я дразнеше. Дори не искаше да мисли по този въпрос. В Париж беше прекарала великолепно с него, но случилото се в Лондон я измъчваше, както и посещението при лекарката, и буйната им страст на пода в банята. В деня, преди да замине, позвъни лекарката.

— Чудесни резултати! — възкликна тя. — Нивото ви на ФСХ е като на двайсетгодишна, а на естрогена е без грешка.

— Какво означава това? — Хоуп усети как стомахът я присвива. Предчувстваше, че онова, което щеше да чуе, нямаше никак да ѝ хареса.

— Означава, че ще заченете лесно.

Тя благодари на лекарката, затвори, но не каза на Фин. Той и без това беше прекалено обнадежден. Ако му беше казала, че има голяма възможност да е забременяла, той нямаше да я пусне да се прибере в Ню Йорк. И без това беше започнал да се оплаква, че е самотен, и все я питаше кога смята да се върне. Тя му повтаряше, че си има работа и се

налага да бъде в Ню Йорк за три седмици. Както винаги, имаше чувството, че разговаря с четиригодишно дете.

Прекараха спокойна последна вечер заедно и се любиха два пъти, преди тя да си тръгне. Той беше тъжен, докато я откарваше на летището, и тя усети, че се чувства изоставен. Не можеше да понесе заминаването ѝ и вече бе изпаднал в депресия.

На летището я целуна за довиждане и я накара да му обещае, че ще му се обади веднага щом пристигне. Тя се усмихна и го целуна. Стори ѝ се симпатично, макар да не разбираше как може да е толкова нещастен заради неколкоседмична раздяла. Той щеше да разполага с време да довърши книгата си, а когато се върнеше, щеше да продължи да работи по къщата му.

Напомни му да позвъни на тапицера, за да провери кога ще бъдат готови мебелите, а той ѝ подаде малка кутийка, опакована като подарък. Тя остана трогната и силно изненадана.

— Отвори я в самолета — нареди той, целуна я за последен път и ѝ помахаше с ръка, когато тя тръгна към паспортната проверка.

Както бе пожелал, тя отвори кутийката, след като излетяха за Ню Йорк: първата ѝ реакция беше да се усмихне, но после стисна подаръка в ръка и поклати мрачно глава.

Беше тест за бременност. Хоуп искрено се надяваше да е отрицателен, но се налагаше да чака още една седмица, преди да разбере. Прибра кутийката и пропъди мислите за бебе от главата си.

[1] Фоликулостимулиращ хормон, който регулира процеса на узряване на яйцеклетката. — Б.пр. ↑

[2] Кломид или Кломифен се използва за стимулиране на функциите на яйчниците. — Б.пр. ↑

10.

В Ню Йорк Хоуп се потопи в работа. Направи фотосесия на модни облекла за „Вог“, портрет на губернатора и помогна при подреждането на изложба с нейни творби. Обядва с Марк Уебър и му разказа за връзката си с Фин. Той остана поразен и я предупреди отново, че на писателя му се носела славата на сваяч и често сменял приятелките си. Тя обаче бе сигурна, че Фин ѝ е верен — та нали не я изпускаше от поглед. Спомена този факт пред Марк, за приказките на Фин за „сливането“, за ревността му към останалите мъже, дори от обяда с агента. Това бяха единствените две неща у него, които я притесняваха. Никога досега не бе излизала с ревнив мъж. Освен това държеше да я закриля във всеки един момент. Работата в Ню Йорк ѝ се отрази добре. Тя отново се зареди със сили и стана нетърпелива да го види отново. Седмиците, прекарани без Фин, ѝ помогнаха да обмисли живота си в перспектива, да оцени независимостта си. А той се чувстваше застрашен от всички, с които тя се срещаше. Всеки път, когато ѝ звъннеше, я питаше кога ще се върне. Държеше се също като майка с детето си и тя непрекъснато му напомняше, че ще остане в Ню Йорк още две седмици.

— Пази се от ревнивци — предупреди я Марк. — Понякога се разбесняват. Навремето имах едно ревниво гадже. Нападна ме с нож, когато скъсах с нея и заведох друго момиче на абитуриентския бал. Оттогава, като чуя за ревност, настръхвам.

Хоуп се разсмя.

— Според мен Фин е напълно нормален, но в някои отношения буквално ме задушават. Много мрази да остава сам. Връщам се след две седмици.

Вече бе прекарала седмица в Ню Йорк и Фин не спираше да мрънка. При всеки разговор забелязваше колко е нещастен и потиснат.

— Мислиш ли, че връзката с него е сериозна? — попита загрижено Марк.

— Да — потвърди тихо тя. Връзката им наистина беше сериозна, но тя не искаше да дава повод на Марк да се тревожи за нея или работата. — Ще се чуваме, докато съм в Дъблин, и винаги когато идвам тук по работа — увери го тя. — Или пък оттам ще пътувам докдето се налага. Не е чак толкова далече. Той живее в невероятна къща. По-скоро прилича на замък, въпреки че има нужда от цял куп подобрения.

Марк все още не можеше да повярва на онова, което тя му беше разказала, но се радваше на щастieto й.

— Каза ли на Пол?

— Още е рано — отвърна замислено тя.

Щеше да му каже, но все още изчакваше. Нямахме никаква представа как ще реагира, дали няма да се натъжи. Предишния ден разговаря с него. Беше заминал за процедури в „Харвард“ и не й звучеше никак добре, независимо че твърдеше, че всичко е наред. Тя много се разтревожи за него. Стори й се обезверен.

Хоуп свърши малко работа, след като двамата с Марк се разделиха, после се прибра. Много добре знаеше кой ден е, знаеше и Фин. Вече я беше питал два пъти. Днес беше фаталният ден, когато щеше да се разбере дали е бременна, или не. Тя си пое дълбоко дъх и влезе в банята с теста, който той й беше дал. Сигурна беше, че всичко е наред, въпреки това се чувстваше уплашена. Спази инструкциите в упътването, остави лентичката на мивката и излезе от банята. Петте минути, в които трябваше да изчака, й се сториха безкрайно дълги. Застана край прозореца, след това се върна в банята, обзета от страх, като си повтаряше непрекъснато, че не може да е бременна. Глупаво беше да се притеснява на тази възраст. Не се бе чувствала толкова уплашена от години, откакто бе в края на двайсетте и тогава също не искаше да забременява. Пол искаше само едно дете и Мими му беше достатъчна. Тогава се оказа, че не е бременна, и се изненада, когато усети разочарование, вместо облекчение. Не се случи никога повече. Двамата много внимаваха, а и не се самозабравяха, както сега с Фин. С Пол бяха взели решението за Мими със спокоен, разумен разговор, тя не бе зачената на пода на банята.

Хоуп приближи до мивката, сякаш там се беше свила змия. Беше обяснено ясно как да разчете резултата. Една черта показваше отрицателен резултат, докато двете означаваха бременност. Всеки

щеше да разбере. Отдалече видя едната черта и въздъхна облекчено. Посегна към лентичката, за да се увери, и бе готова да извика от радост, когато видя и втората черта, значително по-бледа, но според инструкциите означаваше положителен резултат. По дяволите.

Гледаше двете черти обзета от ужас, остави лентичката, след това отново я взе. Линиите бяха две. Нямаше никакво съмнение. Вдигна я към лампата и остана загледана в нея, неспособна да повярва. Две линии. Беше на четирийсет и четири и беше забременяла. Отпусна се разтреперана на ръба на ваната, все още стиснала теста. След малко го хвърли. Поколеба се дали да не направи още един, но знаеше, че резултатът ще бъде същият. Досега се беше преструвала, че не забелязва, но гърдите ѝ бяха подути и болезнени през последните два дни. Успокояваше се, като си казваше, че скоро ще ѝ дойде цикълът. Само че не беше това. Ето че сега трябваше да каже на Фин. Той беше спечелил. Беше я напил, беше я подвел, а тя му беше позволила и се питаше дали някъде вътре в себе си не искаше бебето. Обичаше го, но бяха минали едва три месеца, откакто се запознаха, и вече беше бременна с детето му. Дълбоко в себе си обаче и тя, също като него, искаше това дете. Въпреки това бе обзета от паника и се чувстваше объркана. Имаше нужда от време, за да свикне с тази мисъл и да вземе твърдо решение.

Влезе в хола, седна и се загледа пред себе си, а няколко минути по-късно той позвъни. Не му каза за резултата и се почувства виновна. Вече знаеше каква ще бъде реакцията му. Не бе сигурна за своята. В Ирландия беше десет вечерта и той работеше над книгата си. Каза, че я чакал да му позвъни цял ден и допита дали е направила теста. Тя се почувства като предателка, когато излъга и отвърна, че все още не е. Усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Част от нея искаше бебето му, докато друга изпадаше в ужас. Беше уплашена от новия живот, зародил се в нея.

— Защо не си го направила? — попита обидено той и тя не успя да измисли добро извинение.

— Не помня къде съм го сложила. Прибрах го, когато се върнах, и сега не успявам да го намеря. Може чистачката да го е преместила.

— Тогава купи нов, за бога — настоя нетърпеливо той.

Тя отново се почувства притисната в ъгъла. Имаше чувството, че е хваната в капан, предадена от собственото си тяло, задърпана от него,

от непостоянните си чувства.

— Хайде — помоли Фин. — Отиди да купиш нов тест. Искам да знам, мила, ти също, нали?

Само че тя вече знаеше и ѝ се искаше да не бе разбирала. Обеща му да отиде до аптеката рано сутринта и да му позвъни. Той предложи да чака на телефона, докато се появи резултатът, но тя отказа. Обади ѝ се отново два часа по-късно и тя не вдигна телефона. Разбираше, че не може да се крие от него завинаги, но имаше нужда от няколко часа, за да се стегне и да прецени чувствата си. Засега бе обзета единствено от страх, примесен с още нещо, което засега не успяваше да определи и се запита дали не е надежда.

В полунощ той звънна отново. В Ирландия беше пет сутринта. Каза, че не си бил лягал, че работил над книгата и се тревожел за нея.

— Къде ходиш? Да знаеш само как се притесних.

— Трябваше да изляза, за да купя филм — отвърна тя, за да спечели малко време.

В живота ѝ предстоеше драстична промяна. Двамата щяха да бъдат завинаги свързани от детето. Обичаше Фин, но отговорността ѝ към детето и към него беше огромна.

— Купи ли тест? — попита раздражено той и отговорът ѝ прозвуча глухо.

— Да.

— И?

Тя притаи дъх за момент, след това го изпусна. Не можеше да отлага повече.

— Положителен е. Току-що го направих — излъга отново тя.

Той щеше да побеснее, ако му признаеше, че го е направила преди часове и не му е казала. — Направих го преди няколко минути, но не исках да те будя. — Стана ѝ тъжно, стомахът ѝ се беше свил, но тя се постара да говори естествено, дори щастливо.

— Господи! — изрева той. — Боже господи! Ще си имаме бебе! — Независимо от всичко тя се усмихна, когато чу неовладяната му радост. — Обичам те толкова много! — добави бързо той и ѝ се стори, че плаче.

Беше толкова трогателно, че тя усети как страхът ѝ се топи и я завладява неговото вълнение. Каза си, че всичко ще бъде наред. Докато говореше с него, гледаше снимките на Мими и се молеше тя да одобри.

Неочаквано Хоуп отново изпадна в паника. Ами ако изгубеше и това дете? Нямахте да го преживее.

— Кога ще се роди? — попита развълнувано Фин.

— Около Деня на благодарността. Искам да родя тук — заяви твърдо тя и се опита да приеме онова, което предстоеше.

Неочаквано бебето се превърна в нещо много истинско. Налагаше се бързо да вземе решения. В нея растеше нов живот, едно мъничко човече, чийто баща беше Фин, мъж, когото обичаше, макар че едва познаваше.

— Каквото кажеш. Обичам те, Хоуп. Моля те, много те моля, грижи се за себе си. Кога ще се прибереш у дома? — Не му каза, че си е у дома, защото сега вече домът ѝ беше при него, в Блэкстън Хаус.

— След две седмици — отвърна тихо тя и усети как взаимната им любов започва да я успокоява. Откакто направи теста, беше обзета от паника.

— Не трябва ли да отидеш на лекар?

— Ще трябва, но нека първо свикна с мисълта за бебето. Научих преди пет минути. Това е важно събитие, Фин, много важно.

— Нали не съжаляваш? — попита разтревожено той и в гласа му се прокрадна болка.

— Все още не знам какво изпитвам. Уплашена съм, развълнувана, дори малко учудена, щастлива.

Затвори очи и изведнъж осъзна, че казва истината. Наистина беше щастлива. Искаше бебето, е, може би не и толкова скоро, защото първо искаше да е сигурна в себе си и чувствата си, но бременността ѝ вече беше факт. Той беше постигнал своето.

— Прибирай се бързо — помоли той задавено. — Обичам ви и двамата.

— И аз — простена тя и затвори.

Беше шокирана. Не можеше да повярва, че е бременна, но може пък така да ѝ било писано. Съдбата се беше намесила. Обичаше го и поемаше огромна отговорност. Знаеше, че рано или късно двамата ще се оженят, сигурно в най-скоро време. Налагаше се да каже на Пол и беше убедена, че той също ще остане шокиран. Само че животът ѝ вече беше свързан с този на Фин. На двамата им предстоеше да разговарят за много неща, да планират бъдещето и да свършат много задачи. Съвместният им живот започваше с важна крачка напред. Така

и не успя да заспи. Мислеше и за него, и за бебето. Страховете и надеждите я притискаха.

Когато на сутринта се събуди, пред вратата я чакаше огромен букет. Фин ѝ беше изпратил двайсет и четири дългостеблени червени рози, а на картичката пишеше „Обожавам те. Честито и на двама ни. Прибирай се бързо“. Тя се разплака, когато прочете картичката. Не можеше да разбере собствените си чувства. Искаше бебето, а в следващия момент си казваше, че това е лудост, после надделяваше любовта към Фин, а сетне идваше страхът. Как иначе? Около Деня на благодарността щеше да държи бебе в ръцете си. Колко много предстоеше. Сега единственото ѝ желание беше да се върне в Ирландия и да потъне в прегръдката на Фин. Мечтата му се беше сбъднала и тя неочаквано си припомни за сливането, за което той ѝ беше говорил. Сега, с бебето, те бяха свързани завинаги.

11.

Както бе обещала, Хоуп се върна в Ирландия след три седмици. Фин я чакаше на летището, грабна я и я завъртя луд от щастие. По пътя говориха единствено за бебето. Когато видя къщата, имаше чувството, че се връща у дома. Този път възнамеряваше да остане поне месец, може би дори повече. Нямаше работа в Ню Йорк чак до май. Тогава щеше да е в десетата седмица, когато щеше да е опасно да пътува. Фин настояваше да откаже всичките си поръчки и тя отвърна, че може и така да стане. Отиде на гинеколог, преди да тръгне от Ню Йорк, и я успокоиха, че всичко е наред. Нивото на хормоните беше добро и нарастваше. Още бе рано за друго и лекарката каза на Хоуп да отиде отново на преглед, след като се върне. Предупреди я да не се напруга през първите три месеца. На нейната възраст имаше опасност от спонтанен аборт, затова трябваше да е предпазлива. Сексът не беше проблем. Тя знаеше, че Фин иска бебето толкова отчаяно, че сигурно бе готов дори да се откаже от сексуален живот и сама попита дали няма да е по-разумно да се въздържат. С облекчение научи, че няма проблем. За нея това бе важна част от живота им, искаше да я люби непрекъснато. Не беше правила толкова много секс през живота си.

Още щом влязоха в Блэкстън Хаус, видя, че цареше безупречна чистота, и Фин е сложил цветя навсякъде, Уинфред и Катрин ѝ се зарадваха. Започваше да се чувства като у дома си. Качиха се в неговия кабинет и тя забеляза, че той е работил упорито над книгата си. По бюрото бяха натрупани книги, навсякъде бяха пръснати листа със записките от проучванията му. Щом влязоха, той се завъртя към нея и я целуна. Когато отидоха в банята, той отново я целуна. Тя се потопи в топлата вана и той се отпусна при нея, както обикновено. Рядко ѝ се случваше да се къпе сама. Увери я, че компанията ѝ му е безкрайно приятна, а и тя изглеждала изключително сексапилна във ваната. Както и всеки друг път, накрая се пъхнаха в леглото, за да се любят, и той беше много нежен. Отнасяше се с истинско страхопочитание към

бебето, което бяха заченали, и чудото, на което щяха да се радват. Призна, че това било най-голямата му мечта.

Катрин им донесе обяда на подноси, а след това двамата отидоха на разходка в планината Уиклоу. На следващия ден тя отново се зае с къщата. Тапицерът-реставратор беше върнал мебелите и те изглеждаха неузнаваеми с новата дамаска. Къщата беше по-светла, по-чиста и весела, а дървените повърхности блестяха. Имаше още идеи за къщата и спомена за тях на Фин, но той искаше да говорят единствено за бебето. Каза, че то щяло да ги свърже завинаги и очите му заблестяваха всеки път, когато го споменеше. Очевидно това беше мечтата му и тя бавно се превръщаше и в нейна мечта. Сега важното бе да свикне с нея. Беше минало много време от последната ѝ бременност, но започваха да се връщат скъпи спомени. Тя тайно се надяваше бебето да бъде момиче, също и Фин. Каза ѝ, че много би се радвал да има дъщеря и се надявал тя да прилича на Хоуп. Промените, които им предстояха, бяха много и тепърва трябваше да ги приеме и да свикне с тях. Поглеждаше го непрекъснато, за да си припомня, че онова, което се случваше, беше истинско.

Два дни след пристигането си в Ирландия оглеждаше красиво старинно бюро в библиотеката и се опитваше да реши дали да го даде за реставриране, или не е по-добре сама да го лакира, когато отвори едно от чекмеджетата и вътре откри снимка на поразително красива млада жена, застанала до Фин. И двамата бяха съвсем млади. Той я беше прегърнал през раменете, личеше, че е влюбен и Хоуп се запита дали това не е майката на Майкъл. Досега не беше виждала нейни снимки. Откри още няколко. Колебаеше се дали да спомене пред Фин, или не, но любопитството ѝ беше разпалено. Разглеждаше една от снимките, когато той влезе.

— Ето къде си се скрила? Къде ли не те търсих. Какво си намислила? — усмихна се той, докато приближаваше, и след това видя снимката в ръката ѝ. Взе я, погледна я намръщено и в очите му се появи тъга. Хоуп не бе виждала подобно изражение, когато ѝ говореше за покойната си съпруга, и тя остана изненадана.

— Това майката на Майкъл ли е? — попита тихо тя, а Фин поклати глава, после вдигна очи към Хоуп.

— Не. Някога бях влюбен в нея. По онова време бях на двайсет и две, а тя на двайсет и една. — Не беше за вярване, но ако можеше да

съди по избелялата фотография, той бе дори по-хубав от сега. Пред нея бяха запечатани образите на двама забележително красиви влюбени.

— Красиво момиче — отбеляза спокойно Хоуп. За разлика от него, тя не можеше да ревнува от момиче, в което той е бил влюбен преди двайсет и четири години.

— Наистина — кимна той и отново погледна снимката. Момичето беше с права руса коса. — Одра. Почина две седмици, след като снимката беше направена. — Хоуп остана шокирана, когато той го каза. Момичето изглеждаше младо и здраво. Вероятно ставаше въпрос за нещастен случай.

— Ужас. Какво се случи? — Отново си спомни за Мими.

Не беше честно млади хора да умират, без да са имали шанс да живеят. Те никога нямаше да се омъжат, да имат деца, да остарееят, да станат баби, да опитат добрите и лоши неща, които се случваха на останалите хора.

— Самоуби се — отвърна с мъка Фин. — Вината беше моя. Скарахме се. Беше глупава ревност. Обвиних я, че е спала с най-добрия ми приятел, и ѝ казах, че повече не искам да я виждам. Тя се закле, че не се е случило нищо, но аз не ѝ повярвах. После той ми обясни, че са се видели, за да ѝ помогне да ми избере подарък за рождения ден. Увери ме, че била лудо влюбена в мен, а и аз не можех без нея. Бях бесен, защото мислех, че ме е предала, и ѝ казах, че всичко между нас е приключило и я заряхах. Тя ме молеше да не си тръгвам, а по-късно научих от сестра ѝ, че била бременна. Имала намерение да ми каже след рождения ден, но се страхувала как ще реагирам. Честно казано, не съм сигурен как щях да приема новината тогава. Тя и без това искаше да се омъжи, а аз не знам какво щях да направя. Както и да е, скарахме се ужасно, аз скъсах с нея и ѝ казах, че няма да я погледна никога повече, защото бях убеден, че ми е изневерила. Четири часа по-късно отидох у тях да ѝ се извиня. Баща ѝ не беше в града и аз натисках звънеца, но никой не ми отвори. Затова се прибрах къщи. Сестра ѝ ми се обади на следващия ден. Била си прерязала вените. Оставила и писмо за мен. Тогава сестра ѝ ми каза за бебето. Беше ми страшно тежко. Май тъкмо затова се ожених за майката на Майкъл, когато ми каза, че е бременна, въпреки че не бях влюбен в нея. Не исках да се случи същото. Оттогава вината ми тежи.

Фин замълча, а Хоуп протегна ръка и го докосна, след това взе снимката отново. Беше ѝ трудно да повярва, че красивото младо момиче е издъхнало дни, след като са се снимали. Истинска трагедия, той се бе държал безотговорно, но пък е бил съвсем млад. На тази възраст хората вършат какви ли не глупости, не проявяват разбиране към отчаянието на другите, нито пък осъзнават колко дълбоки са страховете и чувствата им.

— Сестра ѝ каза, че баща им щял да я убие, задето е забременяла, ако не се оженех за нея — продължи Фин. — Той беше гадняр, алкохолик и биеше и двете момичета. Майка им беше починала, така че тя нямаше към кого да се обърне за помощ, не разчитала на никого, освен на мен, а аз я бях предал. Мислела, че сме скъсали завинаги, защото съм бил много убедителен. Затова сложила край на живота си. — Той изглеждаше много нещастен и очевидно не бе спрял да мисли за случилото се през целия си живот.

— Колко тъжно — прошепна Хоуп.

— Сестра ѝ загина след инцидент с надуваема лодка. Известно време излизах с нея, защото много ми напомняше за Одра, но и двамата се почувствахме още по-зле. Беше ужасен период от живота ми — въздъхна той и остави снимката. Беше ѝ разкрил всичко с болезнена откровеност. — Ужасна случка, която и досега ми тежи на съвестта. Не знам защо се държах така идиотски с нея. Сигурно съм бил още много млад, глупав и твърде самовлюбен, но това не е никакво извинение. Нямах намерение да прекъсвам връзката си с нея, просто бях ядосан и исках да ѝ дам урок, задето е флиртувала с приятеля ми. Вместо това тя ми даде урок, който никога няма да забравя.

Докато говореше, Хоуп си припомняше всички онези случаи, когато беше проявявал ревност към нея, беше ѝ задавал въпроси за моделите ѝ, за бившия ѝ съпруг, за агента, за сервитьора в ресторанта на Кейп Код и двамата мъже в пъба в Блесингтън. Все още беше ревнив, но напоследък се контролираше по-добре. Не че имаше причина да я ревнува. Очевидно не бе имал и с Одра. Случилото се беше ужасно и на Хоуп ѝ стана мъчно за него. По очите му личеше колко е силно чувството му на вина, дори след толкова години.

— Може и тя да е имала емоционални проблеми, за които не си знаел — каза Хоуп с надеждата да го успокои. — Нормалните хора не

постъпват по този начин. Те не се самоубиват, независимо колко силно е отчаянието им.

Тя не можеше да си представи Мими да направи подобно нещо, нито пък тя самата по времето, когато е била на същата възраст. Каквато и да беше причината, момичето на снимката беше мъртво.

— Понякога младите момичета вършат подобни неща — отвърна Фин, — дори и по-възрастни. Не бях сигурен дали майката на Майкъл не е сторила същото. Била е пияна, а пък животът ни беше истинска каша. Тя знаеше, че аз не я обичам, а и тя не ме обичаше. Беше много нещастна. Двамата бяхме обвързани в нещастен брак и дори се мразехме. Не исках да се развеждаме заради Майкъл, въпреки че трябваше. Жалко — отвърна намръщено той, после й се усмихна.

В следващия миг на Хоуп й хрумна нелепата мисъл, че макар да се чувстваше виновен, той бе поласкан, че тези жени са умрели заради него. Потръпна. След това, сякаш за да потвърди подозрението й, той й зададе странен въпрос.

— Ти би ли се самоубила, Хоуп?

Тя бавно поклати глава. Реши да бъде напълно откровена.

— Обмислях възможността, когато Мими умря, и то неведнъж. Тази мисъл ми мина и когато Пол ме напусна. Тогава всичко ми се струваше безнадеждно, но не можах да го направя. Вместо това заминах за Индия, за да се излекувам.

Тя бе разумен човек, здраво стъпила на земята, а когато нещастията се струпяха в живота й, беше на четирийсет. Онези жени бяха значително по-млади и на тази възраст момичетата са много почувствителни и крайни, действат прибързано. Очевидно те са били в безизходица, едната е била бременна, без да е омъжена, с баща алкохолик, на когото е трябвало да дава обяснения, изоставена от гаджето си, докато другата се е задушавала в брак без любов, имала е дете, което не е искала, и съпруг, когото е мразела. Беше потънала в мислите си, когато Фин мълчаливо излезе от стаята и се качи в кабинета си.

Хоуп върна снимката в чекмеджето и реши да не реставрира бюрото. Излезе на разходка и се замисли за Фин. Връзките му бяха наситени с драматични обрати, а повече от двайсет години бе разяждан от вина заради смъртта на Одра. Не му беше никак лесно. Може би затова въпросите му й се струваха странни. Или пък просто искаше да

се увери, че каквото и да се случи, нямаше да преживее същото. Хоуп не би извършила подобно нещо. Самоубийството бе напълно немислимо за нея. След като смъртта на дъщеря ѝ не я беше съсипала, тя знаеше, че нищо друго няма да успее. Страхуваше се да не изгуби Пол, макар да бе наясно, че някой ден рано или късно ще се случи. Надяваше се както заради него, така и заради себе си този ден да не идва скоро.

Тъжно бе да мисли за смърт, вместо за новия живот в нея. Детето, което бяха заченали с Фин, бе символ на любовта и надеждата и нямаше нищо общо с трагедиите, случили се и на двамата. Едва сега разбираше, че Фин се е опитвал да се захване за живота, да се пребори със сянката на смъртта, преследвала го от години. Тази мисъл я трогна и тя усети как в гърдите ѝ нахлува обич, по-силна от всякога. След това се замисли за Одра и макар да не я познаваше, ѝ стана мъчно заради съдбата ѝ. Хоуп остана впечатлена от откровеността на Фин и от смелостта, с която призна своята роля в трагедията. Нито скри, нито отрече и това му правеше чест. Почувства се виновна, задето бе решила, че той се ласкае, че две жени са се самоубили заради него. Бе сигурна, че не е така, и съжали, че такава противна мисъл ѝ е минала през ума, но за момент бе зърнала нещо в очите му, а и въпросът, който той ѝ зададе след това, я предизвика. Радваше се, че не му каза нищо. Той щеше да остане силно наранен, че го подозира в подобно нещо.

Почувства се по-добре, когато се върна в къщата, и реши да изпразни двата гардероба, пълни със стари прашни чаршафи. Кихаше силно, покатерена на последното стъпало на сгъваемата стълба, когато Фин я откри късно следобед. Беше се ориентирал по звука и щом я съгледа къде се е качила, ѝ се скара.

— Какво правиш на тази стълба? — изстреля ядосан, докато тя си духаше носа за стотен път.

— Оправям тази какофония. — Тя вадеше пожълтелите чаршафи един след друг и ги хвърляше на земята. Всеки път се вдигаше облак и тя започваше да киха отново. — Сигурно са стояли тук поне сто години. Потънали са в прах.

— Ти си глупачка — изръмжа сърдито той. — Слизай от стълбата. Ще направя каквото искаш. Ако паднеш, ще убиеш бебето.

Тя го погледна изненадано, трогната от загрижеността му.

— Няма да падна, Фин. Стълбата е стабилна. Намерихме я в конюшната. — Тя бе единствената достатъчно висока, за да стигне до най-горните шкафове. Той обаче беше сериозен, стисна стълбата и тя слезе с нежелание. — Не съм саката, за бога, само бременна от няколко седмици. — Тя сниши глас, за да не ги чуе някой, въпреки че и Уинфред, и Катрин недочуваха, а наоколо нямаше други хора.

— Пет пари не давам. Сега носиш отговорност и за трима ни. Не ставай глупава — изсумтя той и се качи на стълбата.

След по-малко от минута той също се разкиха и двамата избухнаха в смях. Какво облекчение след разкритията за трагичните събития. Мисълта за нещастieto, случило се с Одра, все още я измъчваше, но тя не му спомена нищо, защото предполагаше, че ще го заболи и ѝ беше мъчно за него.

— Не можем ли да изхвърлим тези боклуци? — попита Фин и погледна натрупаната купчина на пода.

Имаше покривки, които никой не беше използвал от години, а пък чаршафите бяха с размери, неподходящи за съвременните легла.

— Добре, но нали трябва първо да ги извадим. Не можем да ги оставим да стоят тук завинаги.

„Тя се превръщаше в господарка на имението“, забеляза с удоволствие Фин.

— Ти си малката ми домакиня — пошегува се той и ѝ се усмихна от върха на стълбата. — Нямам търпение бебето да започне да тича наоколо. Тогава тук наистина ще заприлича на дом. Докато ти не се появи, Хоуп, това си беше най-обикновена къща.

Тя беше вложила частица от живота и душата си в нея, когато чистеше и разместваше канапета, столове и маси, а мебелите, които реставрира, изглеждаха красиви, макар все още да бяха малко. Къщата бе останала почти празна и щеше да им струва цяло състояние, ако искаха да я напълнят. Тя не прекриваше границата, затова се опитваше да се справи с толкова, с колкото разполагаше и добавяше дреболии като подарък за него. Той пък ценеше всичко, което тя вършеше. Резултатите вече се виждаха, макар да беше ясно, че ще минат години, преди къщата да възвърне оригиналния си вид и може би щеше да струва повече пари, отколкото Фин можеше да изкара, но поне беше успял да си върне семейния дом и тя знаеше колко много означава това за него.

Обичта на Фин към къщата беше почти толкова дълбока, колкото любовта му към нея. Той бе направил огромна крачка със завръщането към корените си. Сякаш бе чакал този момент цял живот и често ѝ го казваше. Знаеше, че майка му щеше да се гордее с него, ако беше жива. На Хоуп ѝ беше приятно да сподели това чувство с него. Усилията ѝ да възвърне стария ѝ блясък бяха израз на любовта ѝ към него.

През следващите няколко седмици Фин продължи да работи над книгата, а Хоуп да прави снимки. Понякога снимаше посетителите в пъба, предимно старци, и май никой нямаше нищо против. Повечето хора бяха поласкани. Следобед, след като Фин приключеше, двамата ходеха на дълги разходки по хълмовете. Той ѝ разказваше за работата си, споделяше как върви книгата. Тя попиваше впечатлена всяка негова дума, а той се възхищаваше от работата ѝ. Най-много му харесваха сериите със старците от пъба. Хоуп бе успяла да долови излъчването им, изразителните им очи, да улови същността им. Всеки от тях изпитваше огромно уважение към другия.

Разговаряха за бебето, макар че на нея не ѝ се искаше. Беше свикнала с мисълта, че ще става майка, ала първите три месеца бяха рискови, още повече на нейната възраст. Едва след като отминеше този период, можеше да си позволи да се радва. Дотогава щеше да таи надежда, да се вълнува, но възнамеряваше да остане спокойна и реалистична, дори сдържана. Фин вече бе отдал сърцето си на бебето, а тя отдавна му беше простила отворотелния следобед в клиниката по ин витро в Лондон и задето я напи и тя забременя. Резултатът бе прекрасен, особено сега, когато се радваше на връзката им, чувстваше се щастлива и бе лудо влюбена. Заговориха и за сватба с огромна радост.

Един ден изпразваше шкафовете в трапезарията, за да изхвърли от къщата старите ненужни вещи, когато попадна на договор за наем, пхнат в най-долното чекмедже. Стори ѝ се сравнително нов. Щеше да го остави върху бюрото на Фин, но след секунда разбра какво представлява — шестгодишен договор за наем за Блэкстън Хаус, подписан преди две години. Докато четеше внимателно разбра, че къщата е под наем, не е негова. Не можа да повярва. Та нали той ѝ беше казал, че притежава имението!

Понечи да пхне договора обратно и да не споменава нищо пред него, но цял следобед не можа да си намери място. Беше я излъгал и тя

не можеше да си обясни защо твърди, че къщата е негова. Накрая не издържа и реши да изясни всичко. Въпросът ѝ се стори важен. Освен това честността беше съществена част от връзката, която двамата изграждаха помежду си и се надяваха да продължи години наред. Между тях не биваше да има тайни, още повече че тя не криеше нищо от него.

Изчака късния следобед, когато седнаха да похапнат сандвичи със супата, която Катрин им приготвяше всяка вечер. За обяд готвеше топло ястие с месо, зеленчуци и ирландски картофи. Фин ги обожаваше, за разлика от нея. Хоуп предпочиташе по-леки храни и бе доволна, че с напредването на бременността се чувстваше добре. Сега ядеше повече от обикновено и нито веднъж не ѝ беше станало лошо. И с Мими бе същото. През двайсет и трите години от последната ѝ бременност не се беше променило нищо, тя се чувстваше съвършено здрава и щастлива. Очите ѝ блестяха, страните ѝ бяха поруменели и изглеждаше значително по-млада.

Повдигна въпроса деликатно, щом приключиха с вечерята. Не беше сигурна как да го направи и не искаше нито да го засрамва, нито да го накара да се чувства неловко от онова, което беше открила. Накрая обаче реши да му каже.

— Днес в едно чекмедже в трапезарията открих нещо — започна тя, докато сгъваше салфетката, а Фин отпиваше глътка вино. Обикновено пиеше повече на вечеря. Така се отпускате, след като цял ден се беше концентрирал над сюжета. Хоуп вече знаеше колко е изтощителна работата му.

— Какво? — попита разсеяно той. Същия ден беше обмислял много трудна глава.

— Договор за наем на къщата — отвърна направо тя и го погледна в очите, за да види реакцията му. В първия момент Фин остана спокоен, след това извърна поглед.

— А това ли — промърмори той и я погледна отново. — Беше ме срам да ти призная, че не притежавам къщата. В сърцето и душата си я смятам за моя, но не мога да си я позволя. Затова я наех. Надявах се през тези шест години да изкарам достатъчно пари, но засега и така е добре. Извинявай, че не ти казах истината, Хоуп. Много е унизително да призная, че не мога да откупя семейния си дом, но в момента няма как, и по всяка вероятност никога няма да успея.

Каза го с неудобство, но не заради лъжата. Всъщност, това не беше точно лъжа, по-скоро не беше ѝ казал истината, помисли си, че той не ѝ дължи обяснение нито за къщата, нито за финансовото си състояние, въпреки че беше баща на бебето ѝ и мъжа, когото обичаше. Поне за момента той не носеше отговорност за нея, а и едва ли някога щеше да ѝ се наложи да зависи от него материално. Беше мислила над въпроса целия следобед.

Единственото, което я притесняваше, беше, че наливаха пари, по-точно казано, тя наливаше пари в чужда къща, което не беше никак разумно. Фактът, че ѝ бе позволил да го прави, я изненада неприятно, но Фин беше влюбен в Блакстън Хаус. Тук бе домът на дедите му и той го чувстваше като свой, независимо че живееше в него под наем.

— Не ми дължиш извинение, Фин — заговори тихо тя. — Не исках да те поставям в неудобно положение, просто бях любопитна. Не ми влиза в работата. — Той я наблюдаваше и бе очевидно, че се чувства неловко. — Искам да ти предложа нещо. Имам предостатъчно пари благодарение на Пол. Нямам деца... — Тя замлъкна, после се усмихна и докосна нежно ръката му. — Останах сама, но това ще се промени. Пол беше изключително щедър с мен и ми помогна да направя добри инвестиции, които продължават да носят дивиденди.

Тя не виждаше причина да крие истината от него. Сигурно бе, че той не ламти за парите ѝ, а и тя го обичаше. Бяха влюбени, а сега с бебето свързани завинаги. Имаше пълно доверие на Фин и знаеше, че не греша. Той беше добър човек, на когото можеше да разчита, макар да не бе богат. Това не беше важно за нея. И Пол не разполагаше с много, когато се ожениха. Парите за нея никога не са били важни, защото най-много ценеше любовта и уважението.

— Искам да ти предложа да купя къщата. Ако ти е неудобно, ще ми плащаш наем, въпреки че според мен е напълно ненужно. Може да се разберем за някаква символична сума, колкото да спазим закона, например по един долар на месец или сто долара на година. Пет пари не давам. Ще попитаме адвокатите как точно се постъпва в подобни случаи. Когато се оженим, ще ти я подаря или ще ти я завещая и ще я предам на попечителски фонд. Ако не се оженим и се разделим, което много ще ме наскърби — усмихна му се тя, тъй като и двамата бяха наясно, че подобен риск не съществува, — тогава ще направим договор и ти ще ми я изплащаш трийсет години или петдесет, все едно,

но няма да ти отнема къщата. Тя ти се полага и аз много ще се радвам, ако знам, че ти принадлежи, че ще бъде в ръцете на човек, когото обичам, и те уверявам, че няма да реша нещо друго и да откажа да ти я давам под наем. Къщата е твоя, Фин. Била е на семейството ти стотици години. Ако си съгласен, искам да я купя още сега, за да защитя и теб, и децата ни. За да сме наясно по всички въпроси, ако поради някаква причина нещо се случи с бебето, няма да променя решението си. На мен не ми трябват пари. Нямам представа колко ще поискат, но предполагам, че сумата ще бъде нищожна в сравнение с онова, което ми е оставил Пол. — Тя беше напълно откровена с него и Фин я наблюдаваше слисан. Това бе най-милото нещо, което някой беше правил за него, а тя не искаше абсолютно нищо в замяна. Правеше го от любов.

— Господи, колко ти е дал? — не съдържа любопитството си Фин.

Тя беше готова да купи къща и дори не се интересуваше от цената. Фин добре разбираше колко силна е любовта ѝ към него.

Хоуп не се поколеба с отговора. Нямахше на кого друг да каже, освен на него. Беше готова да му повери живота си, бебето, а сега вече и богатството си. Тя и без това не приемаше парите за свои, те бяха на Пол и трябваше да са за Мими. Един ден щяха да останат за бебето, Блэкстън Хаус щеше да е неговото наследство. В момента тя помагаше на Фин да осигури нещо на детето им, не го правеше единствено заради него.

— Получих петдесет милиона, след като продаде фирмата, и ще получа още петдесет, когато почине — надявам се да живее още дълго — инвестирани много разумно. Миналата година изкарах доста пари и вече имам чувството, че набъбват от само себе си. Това е ужасно много за жена със скромни нужди като мен. Мога да си позволя да платя къщата — отвърна простичко тя. — Искам да я купя за теб. Знаеш ли колко искат? — Нямахше представа за колко се продават подобни сгради в Ирландия.

Той се разсмя.

— Един милион лири, което е по-малко от два милиона долара.

Беше наистина смешно в сравнение с нечуваната за него сума, която притежаваше. Фин знаеше, че тя има достатъчно пари, защото бе казвала и преди, че Пол я е осигурил, но нямахше представа, че разполага с толкова много. Не си беше представял подобно богатство.

— Сигурно ще ги накараме да свалят от цената, ако платим веднага в брой. Къщата е в лошо състояние, както добре знаеш. Може дори да се споразумеем за седем или осемстотин хиляди, което за тях ще бъде огромна сума, а за нас е добре дошло. Това е около милион и половина долара. — След това я погледна строго. — Сигурна ли си, Хоуп? Заедно сме едва от четири месеца. Това е невероятен жест от твоя страна. — Та тя му предлагаше най-забележителния подарък в живота, нещо, за което дори не беше мечтал.

— Искам да я стегна заедно с теб, да направим всичко необходимо. Би било жалко да я оставим да се руши.

— Нека помисля — помоли той. Стори ѝ се развълнуван и объркан. Приведе се напред и я целуна, след това допи чашата вино, наля си отново и изпи и него, после се разсмя. — Май трябва да се напия тази вечер. Такова богатство ми идва в повече. Дори не знам какво да ти кажа, освен че те обичам и че си невероятна жена.

Легнаха си скоро след това. Чувстваха се уморени, емоциите от този ден го повалиха, както и количеството вино, което той изпи. И двамата се събудиха посред нощ. Навън вилнееше буря и Фин се обърна към нея в мрака, подпрян на лакът.

— Хоуп?

— Да? — усмихна му се тя. Беше доволна, че му е предложила, смяташе, че така е правилно, сумата беше нищо на фона на онова, което имаше, а пък къщата беше страхотна.

— Може ли да приема предложението сега, или трябва да чакам до сутринта?

В мрака той приличаше на момче, очите му танцуваха, наистина беше на седмото небе, но малко се страхуваше да не си промени мнението и да не се откаже. Подобни съмнения означаваха, че не я познава достатъчно добре. Тя бе човек на думата.

— Можеш да приемеш предложението, когато решиш — отвърна тя и плъзна ръка по врата му, докато вятърът навън блъскаше яростно в прозорците.

Пролетта не идваше лесно в Ирландия, но тя се радваше, че скоро ще може да нарече къщата свой дом, защото я беше обикнала. Гордееше се с дома на дедите му, щеше да ѝ бъде приятно да прекара тук живота си с Фин, с детето им, може би дори с още деца. Бъдещето ги очакваше.

— Нека изчакаме да видим дали бурята няма да ни отнесе, защото ме хваща страх, като слушам вятъра — пошегува се Фин.

— Няма страшно — продължи да се усмихва тя.

— Тогава искам да приема щедрото ти предложение. Благодаря ти, че ми връщаш дома. Обещавам ти, когато се оженим, че ще спечеля достатъчно пари, за да ти ги върна. Ще я взема под наем от теб за същата сума, която плащам и в момента. Ще ти плащам и вноски по колкото мога. Може да отнеме известно време, но ще се справя.

— Както прецениш. Поне ще знаеш, че къщата е твоя и никой няма да ти я отнеме. Ти си наследникът.

Той кимна, очите му бяха насълзени, въпреки че се усмихваше. В гърдите му отново избликна възхищение към нея.

— Благодаря ти. Не знам какво друго да кажа. Обичам те, Хоуп.

— И аз те обичам, Фин.

Той отпусна глава на рамото ѝ и заспа като дете. Изглеждаше напълно спокоен, докато тя го наблюдаваше и нежно го галеше по косата. Най-сетне тя също заспа. Бурята навън продължаваше да вилнее.

12.

На другия ден Хоуп позвъни в банката и направи необходимите постъпки, за да купи къщата, а Фин ѝ помогна. През нощта бурята бе повалила едно дърво, но те не му обърнаха никакво внимание, слава богу не беше наранило никого и не беше причинило щети. Собственикът, купил имота като инвестиция, с готовност се съгласи на седемстотин и осемдесет хиляди лири, или един милион и петстотин хиляди долара. Цената беше страхотна и Фин бе на седмото небе. Банката на Хоуп преведе парите и тъй като нямаше никакви условия при продажбата, осем дни по-късно Блэкстън Хаус беше тяхна. На хартия се водеше нейна собственост, но тя подписа необходимите документи, така че къщата ставаше негова след смъртта ѝ и го задължаваше да плаща символичен наем. След като се оженеха, щеше да бъде предадена на попечителски фонд за детето им. Ако поради някаква причина двамата не се оженеха или пък нямаха дете, той можеше да купи къщата от нея, като я изплаща за дълъг период от време.

Фин не можеше да си намери място от щастие, а тя вече правеше планове да възвърне първоначалната красота на дома му. Хоуп беше във възторг, че има картбланш при реставрирането. Целта ѝ бе да достави удоволствие на Фин и да го зарадва, а след като вече знаеше, че притежават къщата, в която щеше да расте бебето им, тя се чувстваше спокойна. Напомни на Фин, че уговорката им не зависи от бременността ѝ. Ако поради някаква причина изгубеха бебето, нищо нямаше да се промени. Ако връзката им се разпаднеше, тя пак щеше да му даде възможност да купи къщата от нея. Това беше изгодно за него и той не спря да повтаря, че тя била най-щедрата жена на света. Хоуп пък настояваше, че това било истинско щастие и за двамата. На нея не ѝ се налагаше да иска разрешение или съвет, за да похарчи парите си. Просто беше уведомила банката да преведе сумата на вече бившия собственик. Всички останаха доволни. Най-доволен обаче беше Фин. Той прибра нотариалния акт в чекмеджето на бюрото си, сякаш листът

беше от злато. След това се обърна към Хоуп, коленичи пред нея и я погледна в очите.

— Какво правиш? — попита тя през смях, след това забеляза колко е сериозен. Очевидно моментът бе важен за него.

— Официално искам ръката ти — заяви тържествено той и пое дланта ѝ в своята. Нямаше от кого да я поиска. Тя нямаше други роднини, освен Пол, а едва ли той бе подходящият човек, когото да попита. — Ще станеш ли моя съпруга, Хоуп?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя кимна. Бе твърде развълнувана, за да каже каквото и да било, а и напоследък, с напредването на бременността, се разплакваше често.

— Да — отвърна приглушено тя и изхлипа.

Тогава той се изправи, прегърна я и я целуна.

— Обещавам да се грижа за теб цял живот. Няма да съжالياваш нито за миг. — Тя не можеше да си представи причина, поради която да съжالياва. — Ще ти купя годежен пръстен, щом отидем в Лондон. Кога да се оженим?

Бебето щеше да се роди през ноември и на нея ѝ се искаше сватбата да е преди това, за да бъде детето ѝ законно. А и нямаше защо да отлагат. И двамата бяха сигурни в любовта си.

— Да не правим планове, преди да кажеш на Майкъл — предложи Хоуп, защото не искаше синът му да се чувства изолиран. — Можем да се оженим през лятото в Кейп Код. — Това щеше да означава много за нея.

— Предпочитам сватбата да е тук — погледна я напрегнато Фин. — Ще се чувствам по-тържествено. Пак може да е през лятото, докато Майкъл е тук. Той винаги идва, макар и за малко.

— Преди това искам да се запозная с него — настоя разумно Хоуп.

Бяха единодушни, че не е редно да му съобщават по телефона. Той не знаеше нищо за нея, така че не можеха да си позволят просто да звъннат и да му съобщят, че баща му ще се жени за напълно непозната и в най-скоро време ще имат бебе. Хоуп искаше да му даде възможност да я опознае и да свикне с присъствието ѝ. Предстоеше ѝ да събщи и на Пол, а тя знаеше, че за него това ще бъде тежък удар, когато научеше, че тя е с друг мъж и чака дете от него. Трябваше да дадат време и на останалите си близки и познати да свикнат с мисълта. А

лятото не беше далече, също и есента. Щяха да разполагат с достатъчно време, за да организират всичко. За кратко време, само за четири месеца се бяха случили толкова много неща — връзката им, бебето, решението за сватбата; предстоеше ѝ съвършено нов живот, в който имаше мъж до себе си, очакваше дете, беше се сдобила с имот в Ирландия. Но пък Фин беше чудесен и тя бе сигурна в решенията си.

След като купиха къщата, се оказа, че Хоуп има много работа. Вече беше април и тя реши да отложи поръчките си в Ню Йорк за май. Не искаше да лети преди края на първия триместър, за да е сигурна, че няма да изгуби бебето. Помоли Марк да прехвърли ангажиментите ѝ за средата на юни. Не му каза защо, но той вече беше разбрал от банката.

— Значи си купила имение в Ирландия — не скри любопитството си Марк. — Ще трябва да прескоча да го видя. Как върви с Фин?

— Супер — отвърна възторжено тя. — Не помня някога да съм била по-щастлива.

Той долови радостта в гласа ѝ и се зарадва за нея. Хоуп бе преживяла много трудности и заслужаваше щастие.

— Ще се видим през юни. Ще уредя всичко, не се тревожи. Просто се забавлявай в замъка си или каквото е там.

Беше му разказала нещичко за къщата и на него му беше приятно, когато чуваше радостта и вълнението в гласа ѝ. От години не я беше виждал толкова щастлива.

През следващите два месеца Хоуп и Фин бяха затрупани от работа. Тя нае строители и започна ремонта, от който къщата спешно се нуждаеше. Трябваше нов покрив, а той се оказа безобразно скъп, но пък си струваше. Прозорците, пропускали дъжд цели петдесет години, бяха заковани, стените бяха покрити с мухъл и тя уреди да боядисат, докато бяха на Кейп Код през лятото. Започна да купува старинни мебели от антикварни магазини и търгове, за да обзаведе къщата с подходяща мебелировка. Всеки път, като Фин я видеше, тя пренасяше нещо, размястваше кашони, катереше се по стълба или сваляше ламперията. Прибра книгите от библиотеката, за да поправят полиците. Не се спираше нито за миг, а Фин непрекъснато ѝ се караше и ѝ напомняше, че е бременна. Държеше се по същия начин, както и по времето, когато беше бременна с Мими, а той натякваше, че вече не е на двайсет и две. Понякога Хоуп сама си казваше, че трябва да внимава

повече, но през останалото време се смееше и му повтаряше, че не е болна. Никога досега не бе изпитвала подобно щастие. Имаше чувството, че това е наградата ѝ за всички мъки, преживени досега. Вярваше, че Фин е чудото, което Господ ѝ е дал, и не го криеше от него.

Един ден, след като цял следобед беше опаковала чинии, за да могат да боядисат шкафовете отвътре, се оплака, че я боли гърбът. Взе топла вана и се почувства по-добре, но по-късно болката се върна и Фин отново ѝ се скара, след това му дожаля за нея и разтри гърба ѝ.

— Глупаче — нареждаше той, — ако нещо ти се случи, вината ще е само твоя и тогава ще се ядосам. Работиш като вол и не мислиш за бебето ни.

Той обаче беше трогнат, че тя обича къщата толкова много, че прави всичко заради него. Искаше да я направи красива, за да може той да се гордее с нея. Правеше всичко от любов към Фин и детето им.

През нощта спа неспокойно и на следващата сутрин остана да лежи. Кръстът продължаваше да я боли и той предложи да повикат лекар, но тя отвърна, че нямало нужда. Фин ѝ повярва, но беше неспокоен. Тя не изглеждаше добре. Стори му се бледа и беше очевидно, че нещо не е наред. Час по-късно дойде да я види отново и я откри на пода в банята, сред локва от кръв, и едва намери сили да вдигне глава да го погледне. Той се обади на „Бърза помощ“ и помоли телефонистката да побързат, след това се върна при Хоуп в банята. Беше я прегърнал, когато парамедиците пристигнаха. Дънките му бяха подгизнали от кръв. Хоуп беше загубила бебето и имаше кръвоизлив, а когато я сложиха на носилката, вече беше в безсъзнание. Фин тичаше до тях и се молеше тя да оживее. Часове по-късно в болницата, след като бяха изчистили утробата ѝ и дойде в съзнание, тя протегна ръка към него, но Фин я погледна мрачно, обърна ѝ гръб и стана. Хоуп се разплака, а той се загледа през прозореца. Най-сетне се извърна към нея. Стори ѝ се колкото гневен, толкова и тъжен, в неговите очи също имаше сълзи. Ала мислеше за своята загуба, не толкова за нейната.

— Ти уби бебето ни — изсъска грубо той и тя се разрида, протегна отново ръка, но Фин не се приближи.

Опита се да седне, но беше твърде слаба. Бяха ѝ преливали кръв на два пъти.

— Съжалявам — успя да изрече тя.

— Цялото това тъпо вдигане и пренасяне на какво ли не. Видя ли какво стана? Как можа да прецакаш всичко. — Не каза нито дума, с която да я утеши, а Хоуп го наблюдаваше съкрушена, докато той фучеше. — Как можа да причиниш подобна гадост на детето и на мен? Ти уби едно съвършено здраво бебе, Хоуп. — Не му хрумна нито за миг, че бебето може и да не е било толкова здраво, след като не беше оцеляло, но нямаше как да разберат, а и тя се чувстваше ужасно. — Как е възможно да си такава отвратителна егоистка? — Тя отново се разрида, а Фин не спираше да сипе обвинения.

Няколко минути по-късно той изскочи от стаята. Тя остана да лежи напълно сломена, мислеше над казаното от него и накрая сестрата ѝ би инжекция, тъй като не спираше да плаче. Когато се събуди няколко часа по-късно, Фин отново беше до нея. Все още беше мрачен, но я държеше за ръката.

— Извинявай за онова, което казах — изръмжа той. — Бях ужасно разочарован, защото много исках бебето. — Тя кимна и се разплака отново, но този път той я прегърна и се опита да я успокои. — Всичко е наред — рече той. — Ще пробваме пак. — Тя кимна и остана да лежи притисната до него. — Понякога се държа като глупак, но те обичам, Хоуп. — Докато изричаше тези думи, по бузите му се стичаха сълзи и се смесиха с нейните.

13.

Две седмици по-късно, през юни, Хоуп замина за Ню Йорк. Беше отслабнала, бледа, много унила и знаеше, че Фин е все още разстроен. Винеше единствено нея за аборта и настояваше, че небрежното ѝ отношение е причината. Отказваше да приеме, че възрастта може да е от значение, както и възможността подобно нещастие да се случи така или иначе. Повтаряше непрекъснато, че и двамата ще се почувстват по-добре, след като тя забременее отново, и това само усилваше чувството ѝ за вина. Тя му се извини хиляди пъти. Фин се държеше така, сякаш е предала и него, и детето им. Всеки път, когато го погледнеше, се чувстваше като убийца и се питаше дали ще ѝ прости. А той говореше единствено за нова бременност. Испита облекчение, като се качи на самолета за Ню Йорк и го остави. Все още не бе готова да пробва толкова скоро, а и не беше сигурна дали изобщо иска. Той пък се държеше така, сякаш тя му бе длъжница. След загубата на Мими, абортът я потисна безкрайно много. Освен това Фин вече не се държеше любвеобилно както преди и тя се чувстваше още по-зле.

Успя да приключи със задачите си в Ню Йорк и се надяваше да се види с Пол за пръв път от шест месеца. Когато му звънна на мобилния, се оказа, че е в Германия, за да проучи ново лечение за Паркинсон и възнамерявал да остане там известно време. Стана ѝ мъчно, но си обещаха да се видят през есента.

Обядва с Марк Уебър, който не скри, че изглежда уморена, и я укори, че работи прекалено много. Тя обаче настоя, че е щастлива, макар той да бе останал с друго впечатление след разговора им по телефона. Обвиненията на Фин, след като изгуби бебето, я бяха наранили дълбоко. Беше усетила у него жестокост, която не успяваше да преглътне. Откакто се познаваха, той за пръв път се беше държал по този начин и за пръв път между тях се беше появила сянка.

Марк ѝ беше осигурил няколко поръчки за есента, ала тя се колебаеше дали да ги приеме. Ако забременееше отново, знаеше, че Фин няма да ѝ позволи да лети до Ню Йорк. Неочаквано онова, което

бе случайност и благословия, се превърна във въпрос на живот и смърт за Фин. Ето че Хоуп за пръв път изпитваше неувереност. Бе притисната от чувство за вина, същевременно не беше убедена дали трябва да го направи отново.

Записа си час при лекарката си в Ню Йорк и тя настоя, че трябвало да изчака поне три месеца, преди да опита отново. Предупреди я, че може пак да изгуби бебето, дори да остане на легло. След всичко, което Фин ѝ беше наговорил, тя се чувстваше длъжна да забременее отново и това я потискаше. Вече беше решила да отложи сватбата им за декември, тъй като сега нямаха причина да бързат. Беше депресирана и нямаше желание да подготвя сватба.

Фин пристигна в Ню Йорк веднага след като приключи работата си. Беше в по-добро настроение и бе преизпълнен с обич. Хоуп се стараеше да не повдига въпроса за спонтанния аборт, но той настоя на няколко пъти, че иска да се срещнат със специалистката по ин витро, когато се върнат. Не искаше да губят време и по този начин отново накара Хоуп да се почувства така, сякаш му беше длъжница. Тя обаче все още бе твърде слаба, уморена и депресирана, за да спори с него, затова накрая се съгласи. Така беше по-лесно, отколкото да се карат. И без това щяха да прекарат юли и август на Кейп Код, докато майсторите боядисваха Блукстън Хаус. Сигурна бе, че в края на лятото ще се почувства по-добре, че всичко тогава ще ѝ се струва различно и не чак толкова потискащо. Все още се справяше с хормоналните промени след прекъснатата в третия месец бременност и загубата на кръв. Тялото ѝ още беше в шок. А грубото отношение на Фин, чувството за вина, което създаваше у нея, и обвиненията му я бяха разтърсили. Държанието му след аборта бе толкова ненормално, че нямаше нищо общо с изпълнения с обич мъж, когото познаваше. Нямаше търпение той да се успокои и бе сигурна, че и този момент ще настъпи.

Най-хубавото, което се случи след пристигането на Фин, бе, че синът му дойде от Бостън, за да вечерят заедно. Оказа се страхотно момче; беше умен, открит, приятелски настроен, възпитан и много забавен. Току-що беше навършил двацет и много приличаше на Фин. Непрекъснато се шегуваше с баща си, държеше се доста дръзко с него, но тя остана впечатлена колко добре се разбират. За Фин, който сам беше отгледал това прекрасно момче, това беше много важно.

Хоуп покани Майкъл на Кейп, но той отказа, понеже щял да прекара лятото в Калифорния с баба си и дядо си по майчина линия както всяка година. Каза, че за юли и август имал уредена работа на стоковата борса в Сан Франциско и нямал търпение да започне.

След срещата с него, Хоуп усети колко много ѝ липсва Мими, и преди той да си тръгне, Хоуп изказа възторга си пред Фин.

— Страхотно момче. Справил си се великолепно — усмихна му се тя.

За пръв път ѝ се стори, че отношенията им ще се оправят. Загубата на бебето беше голям удар и за двамата. Решиха да не казват на Майкъл още на първата среща, че имат намерение да се оженят. Разбраха се да му съобщят, когато пристигнеше в Ирландия през септември. Тя нямаше търпение младежът да види как са променили къщата, а и тя самата искаше да провери как върви ремонтът. Освен това се радваше, че Майкъл ще прекара известно време с тях, за да може да го опознае по-добре.

Когато двамата с Фин пристигнаха на Кейп, се държаха така, сякаш нищо не се беше случило. Той не спомена нито веднъж спонтанния аборт, престана да я обвинява и да подхвърля острите забележки, от които сърцето ѝ се късаше. Преливаше от обич и беше мил както преди. Това бе онзи Фин, в когото се влюби преди седем месеца, само че много по-мил и чаровен. Тя започна да се отпуска и се почувства по-спокойна и уверена. Качи няколко килограма, здравето ѝ се възстановяваше и двамата прекарваха заедно всяка минута.

Фин беше донесъл ръкописа си и казваше, че вървял добре.

Единственото ѝ разочарование бе, че той отказваше да се срещне с приятелите ѝ от Кейп. Двамата с Пол с удоволствие приемаха гости и често организираха празненства. Фин ѝ каза, че нямало да търпи посетители, защото прекъсвали работата му, и ако някой се отбиеше, твърдеше, че се чувствал зле. За Четвърти юли го заведе на пикник в дома на семейна двойка, с която се познаваха от цяла вечност, и Фин се държа надменно и враждебно. Неколцина от гостите му казаха, че харесват романите му, а той се отнесе дори към тях с ледено безразличие и настоя да си тръгнат рано.

Когато на следващия ден Хоуп го попита защо се е държал по този начин, той обясни, че мразел подобни провинциални събирания и нямал нищо общо с въпросните хора. А и какъв смисъл имало да се

срещат с тях? Двамата живеели в Ирландия. Хоуп бавно разбираше, че той я иска единствено и само за себе си. Фин се оплакваше дори когато тя отиваше да напазарува сама, защото настояваше да е до нея във всяка секунда. Донякъде беше ласкателно, но на моменти имаше чувството, че се задушава. Каза ѝ, че Кейп Код му харесвал повече през зимата, отколкото през лятото, понеже тогава можел да се порадва на спокойствието. Фин намрази всичките ѝ стари приятели, без изключение. Откакто не живееше в Бостън, тя почти не се виждаше с тях, а открай време харесваше дружеските взаимоотношения на Кейп, но сега вече ѝ ставаше ясно, че докато е с Фин няма да може да им се наслаждава. Макар на млади години да бе много общителен и да бе излизал с милиони жени преди нея, когато започнеш сериозна връзка, Фин предпочиташе тих и безличен живот и не допускаше в него никой друг.

Понякога тя се чувстваше напълно изолирана. Той настояваше, че така било по-романтично, че не искал да я дели с никого. Освен това се отнасяше към нея с такава обич, че тя не можеше да се оплаче. Краткият разрыв помежду им след спонтанния аборт най-сетне бе забравен и в края на лятото Фин отново се бе превърнал в красивия благороден принц. Въпреки че тя така и не успя да се види с приятелите си, бе обзета от облекчение, че двамата с Фин са по-близки от когато и да било. Имаше чувството, че преживяната след аборта мъка ги е сближила и е дала нови сили на любовта им. Ако се налагаше да пожертва приятелите си от Кейп Код заради връзката им, значи си струваше. Животът ѝ с Фин и любовта им бяха по-важни.

След Деня на труда се върнаха в Ню Йорк. Фин имаше важна среща с британския си издател и се налагаше да отиде в Лондон. Хоуп остана в Ню Йорк, за да оправи някои дреболии след лятото. Предстояха ѝ срещи с личния banker и адвоката ѝ, а също и с Марк. Възнамеряваше да замине за Ирландия до края на седмицата и щеше да прекара септември там. Не ѝ се налагаше да се връща в Ню Йорк чак до ноември. Опитваше се да не мисли, че тогава трябваше да се роди бебето. Може би Фин беше прав и не бе зле да опитат отново. Щеше да остави всичко в ръцете на Господ. Вече се чувстваше достатъчно здрава и гледаше по-философски на нещата, а пък той не беше споменавал специалистката по ин витро от юли.

Когато се видя с Марк, той ѝ каза, че имал страхотно предложение за нея за Южна Америка през октомври и тя призна, че ѝ допада, но въпреки това се поколеба. Сигурна бе, че Фин ще се разсърди, а пък ако забременееше отново, той нямаше да ѝ позволи да лети, независимо, че лекарката ѝ беше казала, че няма никакъв проблем. Не желаше отново да си навлече гнева му, нито пък да предизвика нов спонтанен аборт, затова погледна тъжно Марк и отказа.

— Защо? — попита нещастно той.

— Моментът не е подходящ. Връзката ми е на такъв етап, че съвсем не е моментът да пътувам по цял свят. Сега стягаме къщата, а Фин се ядосва, когато заминавам. — Не искаше да му казва, че наскоро е била бременна и възнамерява да опита отново.

— Според мен правиш огромна грешка, ако му позволяваш да влияе на работата ти, Хоуп. Ние не се месим в неговите дела, така че не виждам причина той да се бърка в твоите. Каква глупост. Ти защо не му кажеш, че не искаш да пише нова книга? Много сте талантиливи, а кариерата е важна и за двама ви. Между вас ще се получи, само ако всеки уважава това, което прави другият. Той няма право да те манипулира и да ти забранява да работиш. Ако се опитва, просто не му позволявай.

— Знам — отвърна притеснено тя. — Какво да ти кажа? Той е като малко дете. Освен това смятаме да се оженим в края на годината. Може би след това ще се успокои.

Тя искрено се надяваше да стане така, но засега той я караше да изпитва вина всеки път, когато се разделяха, дори когато пътуваше по работа. Чувстваше се обърквана, защото я караше да се чувства несигурна в себе си, макар да настояваше, че се гордеел с нея и уважавал работата ѝ.

— Ами ако не се успокои? — зададе логичния въпрос Марк.

— Тогава пак ще говорим. Заедно сме едва от девет месеца.

— Нали и аз това казвам. Още му е рано да ти се меси в работата. Всъщност, това изобщо не би трябвало да се случва.

— Знам, Марк — отвърна тихо тя. — Той е много взискателен по един странен начин. Има нужда от много внимание.

— Тогава го осинови, не се омъжвай за него. Или побързай да оправиш тази работа, защото ще съжаляваш.

Тя кимна. Знаеше, че Марк е прав, но бе по-лесно да се каже, отколкото да го направи, а и с изключение на ужасното му отношение, след като изгуби бебето, Фин се държеше чудесно. А пък след аборта просто си беше изпуснал нервите. Тя беше убедена, че е така, освен това той се държа безупречно през следващите месеци. Беше готова да организира работата си така, че да му е удобно на него. През ноември я чакаха три поръчки и нямаше нужда от нови, просто не си струваше. Затова отказа. Бе направила същото и за Мими, когато беше малка. Само че Мими ѝ беше дете, а не мъж. Хоуп имаше чувството, че вече е изгубила толкова много близки, че не искаше да изгуби още един. А и ако ядосаше Фин отново, както след спонтанния аборт, той щеше да си тръгне. Не искаше да рискува.

Видя се с Пол в деня, в който тръгваше, и имаше намерение да му каже, че двамата с Фин ще се женят, но той беше толкова зле, че сърце не ѝ даде да му съобщи новината. Наложиха се да му помогне да се нахрани, сега вече едва ходеше и от последната им среща сякаш бе остарял с двайсет години. Тя се уплаши от вида му — толкова слаб и немошен изглеждаше. Пол обясни, че лечението в Германия не било за него. След това отишъл на спа процедури, но накрая се озовал в болница с някаква инфекция. Тя се радваше, че се е прибрал у дома, в Щатите. След срещата им заминаваше за Бостън на лечение. След като се разделиха, тя плака през целия път към летището; беше ужасно да го вижда как гасне с всеки изминал ден.

Спа почти през целия път до Дъблин, а когато кацнаха, беше ранно утро. Фин я чакаше широко усмихнат и тя се хвърли в прегръдките му. В мига, в който го видя, разбра, че всичко в малкия им свят е наред. Той я откара в Блекстън Хаус и десет минути след като влязоха, бяха в леглото. Той бе по-страстен от обикновено и преливаше от обич. Останаха в леглото, шепнеха, разговаряха и се любиха чак до обед, след това той я заведе долу, за да ѝ покаже колко красиво е боядисана къщата. Тя беше вложила малко състояние в ремонта, но щом разгледа, се съгласи, че си е струвало.

Беше щастлива, че се е върнала отново тук, и се почувства като истинска господарка на имението. След няколко дни Майкъл щеше да им дойде на гости, но дотогава с Фин можеха да прекарат известно време насаме. Започваше да си мисли, че той е прав, и когато двамата са сами, им е по-добре. Всеки споделен миг беше наситен с обич и

романтика. Не можеше да се оплаква в това отношение. След като обиколиха малкото си царство, те се качиха на втория етаж хванати за ръце и отново си легнаха.

14.

Когато Майкъл пристигна, Фин отиде да го посрещне на летището, а Хоуп прецени, че е по-добре да остане вкъщи. Не искаше да се натрапва, защото баща и син прекарваха малко време заедно. Радваше се, че момчето ще остане при тях. Приготви една от прясно боядисаните стаи за гости и постави вътре огромна ваза жълти цветя. Беше му купила списания и се опитваше да познае какво харесва той. Знаеше колко много се обичат с баща му след годините, които бяха прекарали сами, и тя нямаше търпение да го опознае по-добре. Фин беше решил да го заведе на езерата Блесингтън за няколко дни, планираше да отидат да покарат делтапланери и да наеме коне. Искаше синът му да прекара добре, а Хоуп беше готова да направи всичко по силите си, за да им помогне, дори това да означаваше да не им се пречка, но Фин ѝ каза да не се притеснява.

Щяха да съобщят на Майкъл за сватбата през декември. Хоуп се съгласи да останат в Ирландия, макар че щеше да ѝ бъде по-приятно да се омъжи в Лондон, а на гостите, като Марк, щеше да им бъде по-лесно да пътуват. На Фин обаче му се искаше събитието да се състои в малката църква в Ръсбъро, да поканят гостите в къщата и заяви, че не го интересувало дори да били съвсем сами. Не беше сигурен дали Майкъл ще дойде от Бостън и каза, че нямало никакво значение. Най-важната за сватбата била Хоуп. Не му трябвал никой друг. Този мъж нямаше абсолютно нищо общо със светския лъв, за какъвто го мислеха всички, включително и тя, когато се запознаха. Оказваше се, че Фин е почти отшелник, който искаше да бъде единствено с нея. Твърдеше, че това било доказателството за любовта му към нея и тя му вярваше. Другото доказателство за любовта му беше, че той с удоволствие ѝ посвещаваше всеки миг.

Щом Фин докара Майкъл от летището, момчето прегърна приятелски Хоуп и веднага заговори за промените в къщата. Беше много впечатлен.

— Какво се е случило? Да не би да си спечелил от лотарията, татко? — пошегува се Майкъл.

В разговорите им и подмятанията на младежа винаги се долавяше острота, но пък бяха безобидни. Те често си говореха по този начин — единият набираше сили и увереност в мъжествеността си, а другият отчаяно се опитваше да им попречи да му се изплъзнат. Докато Хоуп ги наблюдаваше, се питаше дали това не е причината, поради която Фин толкова отчаяно настоява за бебе. Това ли беше неговият начин да опази мъжката си сила, да убеди себе си и света, че още е млад. Хоуп мислеше, че има и други начини, по които да се докаже.

Разведе Майкъл, за да му покаже какви промени и подобрения са направили. Стените, боядисани през лятото, вече не притискаха обитателите на дома. Тя най-сетне бе изхвърлила килимите, за да изциклят и лакират красивите стари подове. Къщата си беше същата, но сега вече изглеждаше много по-добре и Майкъл не спести комплиментите за всичко, което видя.

На следващия ден двамата мъже поеха към езерата и останаха там три дни. Майкъл настоя след това баща му да отиде с него в Лондон за два дни, а Хоуп остана да поработи в къщата. Така и не успя да прекара малко време с Майкъл чак до последния ден от гостуването му. На следващия ден се връщаше в Масачузетския университет за началото на учебната година. Фин беше отишъл в селото да купи вестник, когато тя седна да закусва с Майкъл. Катрин беше приготвила яйца, наденички, чай и за двамата и на Майкъл, изглежда, му беше вкусно. Отначало, когато седнаха на масата, той мълчеше. Знаеше от Фин, че все още не му е казал за предстоящата сватба, а според нея не беше редно тя да му съобщава подобна новина. Беше работа на Фин и тя се запита кога ли ще му каже, след като синът му заминаваше на другия ден.

— Много липсваш на баща си — започна тя. — След като толкова години сте живели заедно, сигурно и за теб промяната е трудна. — Майкъл вдигна очи от чинията си и я изгледа недоумяващо, но не отговори. — Сигурно годините, в които сте били само двамата, са ви сблизили.

Тя се чувстваше неловко и макар Майкъл да се държеше мило и любезно с нея, не бе особено разговорлив. Запита се дали не се

притеснява, защото е на възрастта на майка му и дали това не го натъжава.

— Баща ти ми разказа колко сте се забавлявали, докато сте живели в Лондон и Ню Йорк. — Тя се чудеше как да поддържа разговора, когато Майкъл се отпусна назад и я погледна в очите.

Обобщи истината в едно изречение.

— Не съм израснал с татко. — Не беше нито ядосан, нито огорчен. Просто съобщи факт, от който Хоуп остана поразена.

— Не може да бъде! Аз... той ми каза... извинявай. Изглежда съм се объркала. — Говореше като глупачка. Майкъл никак не се притесни.

— Татко казва много неща, които го представят в добра светлина. Той пренаписва историята също както в книгите си. За него няма граница между факти и художествена измислица. Такъв си е — заяви момчето без следа от злоба или негодувание, а Хоуп замълча, тъй като не знаеше нито какво да каже, нито какво да мисли.

— Сигурно не съм разбрала — настоя тя, обзета от паника. И двамата знаеха, че тя се опитва да прикрие неловкия момент и търси извинения за Фин.

— Напротив, разбрала си — Майкъл продължи спокойно да си дояжда наденицата. — Израснал съм с баба и дядо в Калифорния. Почти не виждах татко, докато не постъпих в колеж. — Той се беше записал да учи преди две години, което означаваше, че разказите за годините, които са прекарвали заедно в Лондон и Ню Йорк, са лъжа, измислица, приказка. Тя не разбираше защо е така и не й се искаше да покаже на Майкъл колко е разстроена. — Знам, че татко държи на мен, че иска да ми се реваншира, но през по-голямата част от живота ми сме били непознати. Дори сега сме непознати в някои отношения.

— Извинявай — прошепна напълно отчаяно Хоуп. — Не исках да повдигам болезнен въпрос. — Почувства се ужасно, въпреки че момчето срещу нея не бе трепнало. Той, изглежда, беше свикнал с фантазмагориите на Фин.

— Затова е толкова добър писател. Според мен щом изрече лъжата, тя се превръща в истина за него. За останалите обаче не. — Майкъл проявяваше забележително разбиране и Хоуп си каза, че баба му и дядо му са се справили блестящо. Той беше здрав, силен, разумен

и разсъдлив младеж, но не благодарение на Фин, по-скоро въпреки него.

— Предполагам, че става въпрос за родителите на майка ти — рече тя неуверено. — Тя е починала, нали?

— Когато бях на седем — обясни той сравнително спокойно, което я изненада. Поне това беше истина, но останалата част от детството му беше измислена от Фин. След това се сети за нещо друго.

— Майкъл, надявам се нямаш нищо против, че те разпитвам, но мразя лъжите, а ми се струва, че цялата тази работа силно ще разтревожи баща ти. Предпочитам той да не разбира за този разговор. Не искам да се притесни, че си ми казал истината.

Тя самата бе много разстроена и имаше основателна причина. Въпросът бе твърде важен, а той бе излъгал за детството и младежките години на сина си, за връзката си с него. Запита се защо го е направил и нямаше представа как ще повдигне въпроса. Не искаше той да се чувства притиснат в ъгъла, но си даваше сметка, че се налага да изяснят нещата.

— Не се случва за пръв път — обади се момчето. — Татко често разправя на хората, че съм израснал с него. Мисля, че се срамува да си признае истината, че изобщо не се виждахме или поне много рядко. — Тя беше съгласна с него, въпреки това я обхвана безпокойство. — Не се тревожи. Няма да му кажа нищо.

Едва изрекъл тези думи, Фин влезе широко усмихнат. Хоуп остана загледана в него, след това се изтръгна от вцепенението, стана и го целуна, но не почувства познатата тръпка. Отново я беше излъгал и отношенията им щяха да са напрегнати, докато не ѝ обяснеше защо.

Отидоха да вечерят в местния пъб и докато пиеха бира, Фин спомена, че двамата с Хоуп имали намерение да се оженят. Майкъл кимна доволно, макар и разсеяно. Намираще Хоуп за приятна жена, но той не беше близък нито с Фин, нито с нея и сега вече тя знаеше защо е така. Фин и синът му едва се познаваха, ако казаното от Майкъл беше истина. Тя нямаше причина да не му вярва, защото думите му прозвучаха искрено. Единият от двамата лъжеше и тя имаше чувството, че това е Фин.

Той не покани сина си на сватбата, дори не каза, че вече планират събитието. Хоуп предпочиташе скромна церемония, на която да присъстват най-близките ѝ приятели и разбира се, Майкъл. Фин беше

споменал, че иска да са сами, но едва сега разбра, че е говорил напълно сериозно. Това я натъжи, но тя не каза и дума. Почти цяла вечер мълча и двамата с Майкъл избягваха да се поглеждат. На следващия ден тя го прегърна, когато се сбогуваха.

— Надявам се пак да ни дойдеш на гости — рече сърдечно тя.

— Разбира се — отвърна любезно Майкъл и ѝ благодари за гостоприемството.

Фин го откара на летището и тя едва сега си даде сметка колко необичайно е било гостуването му. Сякаш бяха непознати, озовали се случайно заедно, не приличаха на баща и син. След онова, което Майкъл ѝ разказа предишния ден, тя остана изненадана, че той изобщо си е направил труда да дойде.

Все още мислеше по този въпрос, когато Фин се върна от летището и тя го погледна странно. Той веднага забеляза, че е напрегната, и попита какво не е наред. Хоуп реши, че е най-добре да премълчи, но после си каза, че трябва да бъде откровена с него. Имаше чувството, че това е единственият ѝ избор. Държеше да разбере защо я е излъгал. Ако възнамеряваше да прекара остатъка от живота си с него, трябваше да го разбира, да му има доверие, да е сигурна, че той ѝ казва истината.

— Извинявай... — започна тя, — много ми е неприятно да повдигам този въпрос и не искам да причинявам неприятности на Майкъл. Вчера двамата с него си говорехме и аз подхвърлих колко много означават годините, докато е расъл покрай теб. — Тя си пое дъх и продължи: — А пък той обясни, че е живял с родителите на майка си в Калифорния. Защо не си ми казал? — Погледна го в очите, а той клюмна унило.

— Знам. Излъгах те, Хоуп. — Призна веднага, без да усуква, без да се заплита в нови лъжи. — Много неловко се чувствам. От разказите ти за Мими разбрах, че си била прекрасна майка. Помислих си, че няма да одобриш, че съм дал сина си на родителите на бившата си съпруга. Опитах се да се грижа за него. — Стояха навън, пред къщата, и той седна на дънера на едно отрязано дърво, подпря глава с ръце, след това я погледна отново. — Просто не се справих. Не беше за мен, осъзнавах, че и той не получава онова, което трябва. Те бяха добри хора, обичаха го, затова им позволих да го вземат. Заплашваха да ме дадат на съд, бяха готови на всичко, за да вземат сина на дъщеря си,

а аз нямах сили да се боря. Не исках да подлагам Майкъл на това мъчение, затова се съгласих да живее при тях. За мен беше истинска мъка, но ми се струва, че за него така беше най-добре. Той е страхотно хлапе. Двамата са се справили отлично. — Погледна я нещастно. — Мислех, че ако ти кажа, ще разваля мнението ти за себе си.

Прегърна я през кръста и я привлече към себе си, докато тя го наблюдаваше натъжена.

— Просто исках да ме обичаш, Хоуп, не да ме съдиш. — Той изхлипа и по бузата му се застича сълза.

Хоуп се почувства ужасно.

— Извинявай — промълви тя и го притисна до себе си. — Не е нужно да търсиш одобрението ми. Обичам те. Просто ми казвай истината. Знам, че не е било лесно да отгледаш сам детето. — Други се бяха заели с нелеката задача и тя предполагаше, че им е било безкрайно трудно. Освен това ѝ беше мъчно, че се е насиллил да я излъже, за да го обикне. — Каквото и да си направил, искам да знаеш, че те обичам. Повярвай ми, аз също съм допускала грешки.

— Едва ли — отвърна той, притиснал лице към тялото ѝ, след това си спомни нещо и вдигна очи към нейните. — Не трябва ли днес да си в овулация?

Тя се разсмя, защото той следеше много внимателно цикъла ѝ. Сега вече разбираше по-добре отчаяното му желание за дете. Той бе пропуснал детството на Майкъл и след казаното току-що бе готова да му прости лъжата, още повече, че той се разкайваше така искрено.

— Обещай ми нещо — помоли Хоуп и той я погледна напрегнато. — Независимо каква е истината, просто ми я кажи. Тя е много по-добра от лъжата. — Той кимна. — Лъжата може да съсипе една връзка, докато истината ще те нарани за минута.

— Знам. Права си. И аз смятам, че е така. Проявих се като истински страхливец.

Лъжеше я за втори път: първо беше казал, че къщата е негова, а сега се оказваше, че не той е отгледал и възпитал Майкъл. И двата пъти ѝ каза, че се срамувал от истината. Тя не го разбираше. Въпреки това се почувства много по-добре, след като поговориха. На него лесно му се прощаваше, а и тя го обичаше, макар че той се държеше като колос на глинени крака.

Фин стана рязко, прегърна я и я притисна до себе си, после я целуна и отново я попита дали не е в овулация.

— Не знам, ти ми кажи. Струва ми се, че знаеш по-добре от мен. Аз забравям да следя. Защо не почакаме до сватбата? Остават няколко месеца. — Тя бе все още разочарована, че не е поканил Майкъл и че предпочиташе да се оженят сами. Беше обещала на Марк Уебър да го покани и той щеше да се обиди, ако не му съобщеше.

— Не можем да си позволим да чакаме, докато се оженим — сопна се Фин. — Не се подмладяваме.

— Говориш за мен, нали? — попита направо тя.

Сега поне разбираше защо е толкова настоятелен. Искаше да компенсира изгубеното време и беше прав. На нейната възраст биологичният ѝ часовник не просто тиктакаше, ами препускаше напред.

— Ще видим — отвърна колебливо тя.

Страхуваше се да не изгуби още едно бебе, както стана през юни. От друга страна, се опасяваше, че ако не се съгласи, той може да си намери по-млада жена, която щеше да забременее по-лесно, но не искаше да му признае страховете си.

— Дали да не се върнем при лекарката в Лондон и да я оставим да направи необходимото — предложи той, докато се качваха по стълбите към входната врата.

— Миналия път се справихме сами — напомни му Хоуп. — Сигурна съм, че ще стане и този път.

Фин не беше толкова сигурен, той имаше сляпо доверие на науката, въпреки че виното и шампанското им бяха помогнали преди шест месеца. Същата вечер той я накара да си направи тест за овулация, но се оказа, че моментът не е настъпил. Въпреки това се любиха, просто за да си доставят удоволствие. Фин беше най-добрият любовник в живота ѝ и разкритието на Майкъл бе забравено. Беше сигурна, че в бъдеще Фин ще бъде честен с нея. Нямаше причина да я лъже. Тя го обичаше и това бе напълно достатъчно.

15.

Заминаха за Лондон през октомври, но не за да се срещнат със специалистката по ин витро. Останаха в „Кларидж“, обиколиха антикварните магазини и отидоха на два търга в „Кристи“. Хоуп остана удивена, когато Фин започна да наддава за великолепен гардероб и масивно бюро, които струваха по петдесет хиляди лири. Очевидно се беше поувлякъл и по-късно, когато се върнаха в хотела, започна да ѝ се извинява. Предложи да ги продадат отново на „Кристи“, ако тя не искала да харчи чак толкова много пари. На нея обаче също ѝ харесваха, така че на следващия ден отидоха да ги платят. Никога преди не бе купувала толкова скъпи мебели. През останалата част от деня той остана умислен. Важното бе, че бяха успели да купят красиви мебели. Уредиха да ги прекарат до къщата и същата вечер взеха полет до Дъблин. Когато пристигнаха, октомврийската вечер беше прекрасна и двамата се зарадваха, че се прибират у дома. В къщата цареше тишина и те обсъдиха къде да поставят новите придобивки. Лесно постигаха съгласие. Единственото, което ги натъжи, беше, че на нея ѝ дойде мензисът и Фин остана силно разочарован. Нацупи се, пи повечко, ядоса ѝ се и заяви, че тя била виновна, задето не е забременяла, че изобщо не се опитвала. Тя не можеше да направи нищо, освен да започне да пие хормонални стимуланти, а никак не ѝ се искаше, при положение, че специалистката от Лондон беше казала, че не се налага. Просто трябваше да упорстват.

На следващия ден тя с облекчение установи, че той е в по-добро настроение. Каза, че издателят му е изпратил нов договор за куп пари. Подписа го и отиде до офиса на „Ди Ейч Ел“, за да го изпрати, а след това я заведе на вечеря в Блесингтън. Обясни, че договорът бил изключително важен за него, за цели три книги. Беше в прекрасно настроение и сякаш ѝ беше простил, че не е забременяла. Въпросът с бебето се превръщаше в най-големия проблем между тях. Бяха минали четири месеца от спонтанния аборт и той започваше да губи търпение.

Тя обаче все още имаше известни колебания, за разлика от Фин. Той искаше бебе, при това веднага!

Няколко дни по-късно гардеробът и бюрото пристигнаха от Лондон и носачите ги сложиха на определените места. Фин заяви, че си стрували всяко пени, което Хоуп е похарчила, и тя се съгласи. Освен това и двамата много добре знаеха, че тя може да си ги позволи.

На следващия ден тя обсъждаше с Марк по телефона трите фотосесии, които ѝ предстояха през ноември, и изложбата в „Тейт Модърн“, когато той подхвърли нещо за Фин.

— Жалко за договора му. Сигурно е много разстроен.

Хоуп замръзна в пълно недоумение. Нали отпразнуваха новия му договор?

— Как така?

— Чух, че са го отрязали. Не им предал последните две книги, а и продажбите рязко спаднали. Сюжетите му, изглежда, са твърде странни за хората. Мен лично ме плашат — добави той. — Вчера имаше статия по този въпрос в „Уолстрийт джърнъл“. Не са подновили договора и дори заплашват да го съдят, ако не върне парите за двете книги, които така и не е предал. Невероятно е как хората сами успяват да си прецакат живота, когато нямат дисциплина и не си спазват договорите.

Хоуп усети как ѝ прилошава и се запита дали и този път не го е било срам. Трябваше да сподели с нея, вместо да празнува подписването на нов договор. Зачуди се какво ли е подписал и изпратил.

Според казаното от Марк изобщо не ставаше въпрос за нов договор. Вероятно са били някакви документи. Или пък и за това я беше излъгал. Тя не искаше да признае пред Марк, че Фин не ѝ е казал нищо. Освен това не беше виждала „Уолстрийт джърнъл“ да се продава в Ирландия. Фин знаеше това, така че, поне на теория, беше в безопасност. Тя рядко четеше вестници. Живееха като под похлупак в полите на планината Уиклоу. Очевидно Фин разчиташе на това. Само че истината се оказа шокираща и той се бе озовал в много тежко финансово положение, особено ако наистина го бяха дали под съд. И това беше премълчал. Държеше се също като дете, което крие бележника от родителите си. Хоуп обаче разбра, че нещата са значително по-сериозни. Той я лъжеше за онова, което се случваше в

живота му, не само за миналото. Готов бе да обсъждат единствено забременяването ѝ.

Тогава тя се замисли за нещо друго и след разговора с Марк провери банковите извлечения. Фин не ѝ беше плащал месечния наем, който ѝ дължеше, откакто купиха къщата през април. Парите не я интересуваха и тя не беше споменавала и дума досега, за да не се чувства той неудобно, но това бе ясен знак, че има парични проблеми, а не беше споделил с нея. Знаеше, че ако имаше пари за наема, щеше да ѝ плати, но не го беше направил.

Вечерта използва този факт като начало за разговора и го попита сериозно дали всичко е наред, тъй като е забелязала, че не ѝ е плащал наема. Той се разсмя, сякаш бе изрекла остроумна шега.

— Да не би хазяйката ми да става нетърпелива? — ухили се той и я целуна, а след това седна до нея на масата в кухнята. — Не се притеснявай. Ще получи парите от новия договор до няколко дни.

Не ѝ каза каква сума очаква, но сърцето ѝ се сви. Ето че отново я лъжеше. Не знаеше дали да му се разсърди, или да се уплаши, но умението му да заобикаля истината, да я изкривява или просто да си измисля истории започваше да я уморява и в главата ѝ светна червена лампичка. Повече не повдигна въпроса, но той се беше провалил и през следващите няколко седмици лъжата му ѝ тежеше, а след това започна да си събира багажа за пътуването до Ню Йорк.

Тя тъкмо затваряше куфарите, когато Фин влезе с изражение на изоставено дете.

— Трябва ли да заминаваш? — попита нацупено той и я привлече в леглото до себе си.

Искаше да я накара да спре и да се позабавляват, но до заминаването на сутринта я чакаше много работа, а и без това лъжите му я измъчваха. Все още не беше признал истината за договора и ако казаното от Марк бе вярно, положението му в момента беше катастрофално. Той твърдеше, че продължава да работи над книгата си, без да споменава, че е изостанал с цели два романа и се държеше, сякаш нищо не се е случило. Тя бе подложена на огромен стрес, тъй като знаеше, че не ѝ казва истината, ала все още не искаше да се изправи срещу него. Отношенията му с издателството не бяха нейна работа, но държеше да е откровен с нея, а в момента не го правеше.

— Искам да отложиш пътуването — настоя Фин, притисна я на леглото и започна да я гъделичка.

Тя се разсмя против волята си. Понякога се държеше като дете, като красиво момче, което лъжеше мама, а лъжите му ставаха все по-големи. Последната беше огромна. Сигурна беше, че я лъже от срам, но между тях нямаше съревнование. И двамата се радваха на успешни кариери в различни области и бяха звезди. Само че ако издателят му беше прекратил работата с него и го беше дал под съд, той беше в неизгодно положение, егото му беше смазано, докато нейната кариера процъфтяваше. Тя не знаеше какво да каже, а той не желаше да говори за проблемите си.

— Не мога — отвърна тя. — Трябва да работя.

— Майната ѝ на работата. Остани. Толкова много ще ми липсваш.

Тя едва се сдържа да не го покани да заминат двамата, ала имаше нужда да се откъсне от него, поне за кратко. Бяха непрекъснато заедно. Трудно ѝ беше да работи, когато той беше до нея, защото настояваше за вниманието ѝ, обсебваше времето ѝ, не искаше никой друг да е с тях. Това беше възможно в къщата в Ирландия, но бе напълно невъзможно, ако смяташе да приключи с поетите ангажименти в Ню Йорк. Освен това Хоуп гореше от нетърпение да прекара няколко седмици в мансардата си в Сохо. Беше обещала на Фин да се върне до Деня на благодарността след три седмици.

— Тъкмо ще довършиш книгата, докато ме няма.

По това време на годината в Ирландия беше потискащо, а той имаше нужда да седне и да поработи сериозно. Така щеше да избегне делото, започнато от издателя му. След разговора с Марк Уебър тя прочете статията в „Уолстрийт джърнъл“ в интернет и се уплаши. Ако беше на негово място, щеше да изпадне в паника — може би той се беше паникьосал и затова криеше от нея, за да не се излага. Съдеха го за над два милиона долара, а с лихвите ставаха почти три. Сумата бе огромна, а ако изгубеше, нямаше как да я плати. Добре че къщата беше на нейно име. Тя се беше замислила дали да не му я прехвърли и щеше да го направи като сватбен подарък, но сега въздъхна облекчено, задето не го бе сторила. Реши да я остави на свое име, ако делото продължи и след като се оженеха. Имаше и притеснения за сватбата. Той ѝ беше наговорил толкова много лъжи, че не можеше да ги отмине с лека ръка.

Знаеше, че е необичайно някой издател да съди автор. Всички предпочитаха да разрешават подобни проблеми на четири очи. Той сигурно беше прекалил и ги беше вбесил.

На следващия ден Фин беше начумерен през целия път до летището и за пръв път откакто се запознаха, тя изпита огромно облекчение, когато самолетът излетя. Отпусна глава на седалката и по време на полета се опитваше да си обясни какво се случва. Беше много объркана. През повечето време от него бликаше обич, но беше проявил и черната си страна; когато изгуби бебето, беше станала свидетелка на гнева му, докато я обвиняваше за нещастиято. Манията му тя да забременее отново, неочакваното му желание да харчи парите ѝ, лъжите му за къщата, как бил отгледал Майкъл сам, а сега кашата, която беше забъркал с издателя си, я потискаха. В стомаха ѝ се беше затегнал възел, голям колкото юмрук, и тя се чувстваше по-лека и спокойна, че за няколко седмици ще остане в удобния си апартамент и ще се върне към познатия живот. Неочаквано изпита нужда от пространство и въздух.

Беше прекалено късно, за да му звъни, като кацна, и отново усети вече познатото облекчение. Отношенията им ѝ се струваха изтъкани от лъжи, той криеше истината от нея, а тя не можеше да му го каже, защото Фин нямаше представа, че е научила в какво положение е. Сладкият сън се превръщаше в кошмар и тя трябваше да разреши този проблем, преди да съсипе всичко между тях.

Даде си два дни, за да се организира, преди да се заеме с първата фотосесия, и на следващия ден отиде да се види с Марк Уебър. Той се изненада, когато я видя в офиса си. Тя никога не се отбиваше без предварително да се обади и той забеляза притеснението ѝ. Въведе я в личния си кабинет и затвори вратата. Тя седна срещу него и го погледна тревожно.

— Какво има? — попита направо той.

Хоуп му разказа всичко, дори не се опита да смекчи фактите, толкова объркана и разтревожена беше.

— Фин изобщо не ми каза, че издателят му го съди, нито за прекратения договор. Вместо това ме излъга, че бил подписал нов договор. Струва ми се, че го е срам да сподели, но аз не мога да приема връзка, основана на лъжи. — Докато я слушаше, Марк също започна да се тревожи. Връзката ѝ с Фин го притесняваше още от самото

начало. Беше се срещал с него само два пъти и го намираше за чаровен хитрец. — Никога досега не съм правила подобно нещо — призна с неудобство Хоуп, — но има ли някакъв начин да проуча нещата, има ли някого, който да ни каже всичко, и за миналото му, и за настоящето, всичко? Част от нещата не ми влизат в работата, но поне ще знам кое е истина и кое не е. Може да се окаже, че не ми казва и други неща. Просто искам да науча какво става.

Марк кимна и изпита облекчение от решението ѝ. Отдавна искаше да ѝ предложи същото, още от мига, в който му призна, че е влюбена и имат намерение да се оженят.

Според Марк при тези обстоятелства едно дискретно проучване щеше да ѝ даде желаните отговори.

— Хоуп, не се притеснявай от мен — успокои я той. — В случая не се натрапваш, а постъпваш разумно. Ти си много богата жена и аз пет пари не давам колко е чаровен мъжът, при положение, че ти си мишената. Дори най-готините типове ламтят за пари. Нека първо разберем какво става и какъв е бил животът му.

— Той няма никакви пари — прошепна Хоуп. — Поне така мисля. Просто искам да науча всичко, още от началото. Знам, че е израснал в Ню Йорк и Саутхамптън, след това е отишъл в Лондон, където има къща, а в Ирландия се е преместил преди две години. Къщата, в която живеем, е била на прадыдо му. Бил е женен преди двайсет и една години, има двайсетгодишен син, Майкъл. Съпругата му е починала, когато Майкъл е бил на седем. Друго не знам. А, да, родителите му са били ирландци. Баща му е бил лекар. — Тя даде на Марк рождената дата на Фин. — Познаваш ли човек, който може да провери всичко така, че никой да не разбере?

Все още се чувстваше неловко, че се рови в живота на човека, когото обичаше и за когото смяташе да се омъжи. Отначало му вярваше, но напоследък се чувстваше неуверена заради лъжите му. Фин имаше готово обяснение за всичко, въпреки това тя продължаваше да има съмнения.

— Познавам точния човек за тази работа. Лично ще му позвъня — обеща тихо Марк.

— Благодаря ти — отвърна нещастно тя и няколко минути покъсно си тръгна, разкъсвана от чувство за вина.

Чувстваше се ужасно през целия ден, още по-зле стана, когато Фин ѝ звънна и я увери колко много я обича и колко му било мъчно за нея. Каза, че много му се искало да се качи на първия самолет за Ню Йорк, но тя тактично му напомни, че трябва да работи. Държа се с него дори по-мило от обикновено, защото се чувстваше гузна заради проучването, което бе помолила Марк да направи. Агентът ѝ обаче беше прав, че това е най-разумният подход. Ако не откриеха нищо скрито-покрито в миналото му, никакви други проблеми, освен сегашното дело, Хоуп нямаше да се притеснява и щеше с радост да се омъжи за Фин. Вече говореха за сватба на Нова година, а дотогава оставаха по-малко от два месеца. Тя искаше да знае дали той не крие нещо, преди да направи тази съдбоносна крачка. А пък в момента нищо не я радваше. Инстинктите ѝ нашепваха, че има нещо скрито, тя бе неспокойна и в постоянен стрес.

Фотосесията на следващия ден ѝ се стори непосилно трудна. Беше нервна, разсеяна и не успя да установи контакт с модела, което не ѝ се беше случвало никога досега. Наложиха си да се съсредоточи с огромно усилие, въпреки това си даваше сметка, че денят не е от най-добрите. Останалата част от седмицата протече почти по същия начин. След като знаеше, че някой проверява Фин, тя нямаше търпение да научи какво е открил, да приеме фактите и да остави неприятностите в миналото. Очакването я изнервяше допълнително. Как само ѝ се искаше всичко да бъде наред.

Същия уикенд замина за Бостън, за да види Пол, който беше настанен в болницата на „Харвард“. На яхтата се беше заразил с тежък грип и лекарите се страхуваха да не развие пневмония. Капитанът на яхтата беше уредил да го прекарат до Бостън с хеликоптер и така го беше спасил.

Състоянието му беше по-стабилно, въпреки това той спа почти през цялото време, докато Хоуп беше при него. Тя седна до него, държа го за ръката, а той отваряше очи от време на време и ѝ се усмихваше. Беше толкова болезнено, не можеше да приеме, че някогашният жизнен мъж, изключителен специалист в своята област, изпълнен с живот във всяко отношение, беше прикован на легло. Стори ѝ се състарен и слаб, а бе едва на шейсет и една. Целият трепереше. По едно време я погледна и поклати глава.

— Бях прав — промълви той, — не би искала да си омъжена за такъв като мен. — В мига, в който изрече думите, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя го целуна по бузата.

— Напротив, знаеш, че не е така. Не трябваше да се развеждаш с мен, да не говорим колко пари ти струваше — пошегува се през сълзи.

— Много скоро ще получиш и останалите, като изключим онова, което е за „Харвард“. — Пол говореше с мъка и тя свъси вежди.

— Не говори така. Ще се справиш.

Той не отвърна нищо, само поклати глава, затвори очи и заспа отново.

Хоуп остана при него часове и същата вечер взе полет за Ню Йорк. През целия си живот не се беше чувствала по-самотна, освен когато Мими почина, но тогава поне имаше него. Сега имаше единствено Фин. На следващия ден му се обади по телефона.

— Толкова тъжно ми стана, когато го видях в това състояние — прошепна тя с разтреперан глас, а по бузите ѝ рукнаха сълзи. — Той е тежко болен.

— Още ли си влюбена в него? — попита студено Фин, а Хоуп просто затвори очи.

— Как можа да го кажеш? — изстена тя. — За бога, Фин. Бяхме женени двайсет години. Той е единственото ми семейство, а аз съм единственият му близък човек.

— Имаш мен — засече я Фин. Всичко се въртеше около него.

— Различно е — опита се да обясни тя. — Обичам те, но двамата с Пол имаме общо минало и дете, макар тя да не е вече жива.

— И нашето не е живо, благодарение на теб.

Беше жесток, но ревността го разкъсваше и той търсеше начин да я нарани с каквото може. Точно от тази страна на Фин тя се страхуваше. Освен това не беше истина, че абортът е бил по нейна вина. Той просто се държеше противно. В подобни моменти не изпитваше обич, макар че през останалото време той се държеше чудесно.

— Имам работа — прекъсна го тя.

Нямаше желание да обсъжда аборта за пореден път, нито пък ревността му към Пол, още по-малко сега. След като искаше да се държи като глупак, проблемът си беше негов. Остана силно разочарована от отношението му.

— Ако и аз бях толкова тежко болен, щеше ли да си до мен? — изсумтя свадливо той.

— Разбира се — отвърна Хоуп уморено.

Понякога безкрайната му нужда всичко да се върти около него й се струваше нетърпима.

— Откъде да съм сигурен?

— Ще бъда до теб. Ще ти се обадя довечера — обеща тя и погледна часовника. След половин час трябваше да бъде в центъра.

Когато пристигна, установи, че я очаква поредният безкраен труден ден. Беше в ужасно настроение. Фин я разстройваше с всяко свое обаждане. Той беше нещастен, че нея я няма, и твърдеше, че писането не му върви. Хоуп пък нямаше търпение да научи какво е открил човекът на Марк. Надяваше се всичко да се окаже наред. Това нямаше да компенсира факта, че Фин я бе излъгал за договора с издателството, но поне щеше да е спокойна за останалото и да й бъде по-лесно.

Марк се обади чак в края на седмицата. Детективът му беше изпратил информацията и той й звънна в петък следобед. Помоли я да отиде в офиса му и каза, че имал данни и снимки, които искал да й покаже. Не звучеше никак весело и Хоуп не го попита нищо. По пътя я завладя вече познатото нервно напрежение. Марк не каза нищо, преди да седнат. След това отвори една папка и й подаде малка, разръфана снимка. Беше мрачен.

— Кой е този? — попита Хоуп, след като я разгледа. На нея се виждаха четири малки момченца.

— Фин. — Когато я обърна, на гърба прочете четири имена. — Фин, Джоуи, Пол и Стив. — Не съм сигурен кой кой е. — И четиримата бяха с каубойски шапки и с малка разлика във възрастта. — С братята си. — В мига, в който Марк го каза, Хоуп поклати глава.

— Има грешка. Той е единствено дете. Сигурно става въпрос за други О'Нийл. Името е често срещано. — Поне това бе вярно.

Марк я гледаше втренчено, след това зачете.

— Фин е най-малкият от четиримата. Джоуи е бил вкаран във федерален затвор за отвличане на самолет към Куба преди много години. Преди това бил пуснат под гаранция за банков обир. Мило момче. Четиринайсетгодишният Стив бил убит от шофьор, който избягал от местопроизшествието, в Лоуър Ийст Сайд, където живели

навремето. Пол е ченге, от отдел „Наркотици“. Той е най-големият. Той е дал снимката на детектива. Обещахме да му я върнем. Баща им е умрял по време на пианска свада в някакъв бар, когато Фин е бил на три. Пол е трябвало да се справя с всичко. Майката, по думите на Пол, била прислужница на богаташи на Парк авеню и заедно с четирите момчета живеела в едностаен апартамент в някаква кооперация в Лоуър Ийст Сайд. Момчетата спели в спалнята, а тя на канапето в хола. Починала от рак на панкреаса преди трийсет години, когато децата били още малки. Очевидно животът им е бил истински ад. Скоро след това Фин и едно от другите момчета били поети от приемно семейство, но Фин избягал.

Работил като докер, когато бил на седемнайсет, след като майка им починала, но брат му твърди, че открай време бил най-умният и хитър и измислял невероятни истории. Оттогава все с това се занимавал, и добре се справял, поне доскоро.

Марк погледна папката с неприкрито неодобрение, а Хоуп мълчеше. Не му беше приятно, че ѝ причинява това, но тя сама бе поискала да научи истината. Оказваше се, че почти всичко казано от Фин беше измислица. Явно много се е срамувал от скромния си живот и родителите си. Тя изпита съжаление към него и тежкото му детство.

— Брат му каза, че е успял да се запише в „Сити Колидж“, а след това не са се виждали. Майка им го кръстила на ирландски поет, което май се е оказало пророческо. Била мечтателка и вечер винаги им е разказвала вълшебни приказки, а след това се напивала до безсъзнание и припадала на канапето. Така и не се омъжила повторно и животът на всички е бил много нещастен. — Подаде ѝ снимка на Фин на около четиринайсет. Веднага го позна, не беше много различен от сега, лицето му си беше същото. Красиво момче. — Нямали никакви пари. Накрая майка им изгубила работата си и разчитала на помощи, докато Пол не започнал да ѝ помага със заплатата си на полицаи. Не му е било никак лесно, защото вече бил женен и имал деца.

Майка им издъхнала в болница, в крилото за бездомници. Нямали никакви пари. Не е имало никакъв апартамент на Парк авеню, нито къща в Саутхамптън. Баща му не е бил лекар. Дедите му са ирландци от Елис Айлънд и ако случайно имат някаква връзка с къщата в Ирландия, то Пол О’Нийл не знае за нея и искрено се съмнявам, че някога са я притежавали. Той твърди, че предните му са

отглеждали картофи, дошли в Щатите по време на Големия глад^[1], както много други, но никога не са имали подобна къща. Фин порботил като докер, бил сервитьор, шофьор, портиер и пекар. Карал камион, разнасял вестници и сигурно е започнал да пише млад и е успял да продаде нещичко. След като завършил колежа, брат му не знае с какво се е занимавал. Изглежда, някакво момиче забременяло от него и той се оженил за нея, но нямал представа коя е и никога не бил виждал Майкъл. От години не поддържали връзка.

Според детектива, Фин много е закъсал финансово. Потънал е в дългове до ушите, не му се случвало за пръв път, а кредитното му досие било кошмарно. Обявил фалит и най-вероятно затова се е преместил в Ирландия. Май не умее да си пази парите, въпреки че е изкарал доста през последните години. Сега издателят му е толкова ядосан, че е готов да го смачка. Най-хубавото нещо, което му се е случвало, е твоята поява в живота му преди около година. Държа да ти кажа, че той ще извади невероятен късмет, ако се ожени за теб. Само че не мога да кажа същото за теб.

Няма нищо нередно в произхода му, не е грях, че е роден беден. Много хора излизат от ниските прослойки и се справят блестящо в живота. В тази страна имаш възможност да се издигнеш. Хората изпитват възхищение към успелите. Както ти казах, кредитното му досие е трагично, но това не е краят на света, ако си решила да му помогнеш. Онова, което не ми харесва — Марк вдигна поглед към нея, — е, че те е лъгал за почти всичко. Може и да се срамува от произхода си, но в такъв случай мога само да го съжалявам. Но да тръгне да се жени и да твърди, че е нещо, което не е, не му прави чест. На мен не ми влиза в работата, знам, че го обичаш, но не ми харесва как ти се отразява. Този тип е първокласен лъжец. Измислил си е ново минало, включително прадеди аристократи, титли, лекари, цял несъществуващ свят. И това много ме плаши.

Подаде на Хоуп папката, без да каже и дума повече, а тя прегледа прилежно напечатания доклад на частния детектив. Марк ѝ каза, че човекът продължавал проучването и обещал до две седмици да ѝ даде нова информация. Досега информацията беше много пълна и когато Хоуп вдигна очи към Марк, усети, че ѝ прилошава. Не защото чутото беше ужасно или неприемливо, а защото бе сигурна, че Фин я е излъгал за всяка малка подробност. Сърцето ѝ се сви. Детството му е

било кошмарно, прекарано в западна апартамент, с майка пияница и баща, убит в пиянска свата, той е попаднал в приемно семейство, което е било просто продължение на кошмара. Вместо да ѝ се довери и да сподели с нея, той си беше измислил майка, която уж била разглежена красавица от ирландската аристокрация, а пък баща му виден лекар от Парк авеню. Нищо чудно, че се държеше за нея като дете всеки път, когато тя се отдалечеше на крачка от него. След подобно детство всеки би реагирал по същия начин. Проблемът бе, че я беше лъгал за почти всичко. Запита се за какво друго бе лъгал и какви тайни криеше от нея. Дори не ѝ беше казал, че издателят му го е уволнил и го съди. Значи продължаваше да лъже чак до днес. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво смяташ да правиш? — попита тихо Марк.

Беше му мъчно, че след мъж като Пол беше попаднала в ръцете на Фин. Марк знаеше, че е влюбена в него, но се страхуваше Фин О'Нийл да не крие нещо по-лошо. Тази мисъл измъчваше и Хоуп. Беше преживяла единайсет истински щастливи месеца с него, с изключение на спонтанния аборт и реакцията му тогава. Всичко останало бе прекрасно. Ето че сега целият им живот се разпадаше и това беше много потискащо.

— Не знам — въздъхна тя. — Трябва да помисля. Не съм сигурна какво означава всичко това. Не знам дали той се срамува да признае в каква среда е расъл и дали като лъже, не се опитва да спаси достойнството си; това не е похвално, но бих могла да го преглътна. Може обаче, просто да е патологичен лъжец.

Според Марк второто беше по-вероятно и той се опасяваше, че Фин ламти за парите на Хоуп. След като вече знаеше за плачевното му финансово положение, тя се бе замислила над същата възможност. А как само ѝ се искаше да му вярва и двамата заедно да загърбят лъжите. Обичаше го, но нямаше да допусне да я прави на глупачка. Сама бе поискала информацията, а сега, след като разполагаше с нея, имаше нужда да премисли наученото и да си извади заключение. Все още не бе настъпил моментът да говори с Фин, защото нямаше желание да чува нови лъжи; те щяха единствено да влошат положението. Докато не решеше какво да прави, не възнамеряваше да му казва нищо.

— Все още нямаме информация за брака на Фин. Знаем името на жената, датите и обстоятелствата, поне засега съвпадат с онова, което

ти е казал той. Може пък за нея да не е излъгал, за разлика от историите за момчешките си години. Детективът ще продължи с проучването и ще провери причината за смъртта ѝ. Нали каза, че е загинала в катастрофа? Детективът ще бъде готов до седмица, в най-лошия случай до Деня на благодарността.

— Тогава ще съм се върнала в Ирландия — напомни тъжно тя.

— Внимавай, Хоуп — предупреди Марк. — Внимавай какво му казваш. Знаем, че го обичаш, но нямаш представа що за човек е. Може да е просто изобретателен лъжец и затова да е толкова добър писател. Винаги остава възможността да направи нещо още по-лошо. Този тип хора са пълни с изненади. Не го притискай в ъгъла, използвай фактите, за да вземеш правилното решение. Пак ти казвам, много внимавай как се държиш с него, за да не събудиш спящия демон. От думите на брат му личи, че той е социопат. Човекът обаче не е психиатър, просто ченге с ненормален брат. Направо не е за вярване, че никой досега не е разобличил Фин, дори брат му. Пол О'Нийл казва, че Фин би излъгал даже какво е времето. Може по-голямата част от лъжите му да са безобидни, но моля те, много те моля, внимавай и не му помагай да се превърне в нещо още по-лошо.

Той бе искрено притеснен за нея, особено след като беше прочел доклада на детектива. Подозираше, че Фин О'Нийл е с психически отклонения и вече бе убеден, че се опитва да се добере до парите на Хоуп. Изолирана в Ирландия тя беше напълно под властта му в огромна, самотна къща някъде в провинцията. Марк Уебър бе много уплашен.

— Тъжното е, че никой досега не е бил толкова внимателен и нежен с мен. Та той е най-милият човек на света, освен веднъж или два пъти, когато се беше ядосал. Иначе е грижовен, изпълнен с обич. — А тя бе повярвала на всяка казана от него дума.

— И е патологичен лъжец. Ако го приклециш с истината, може да се окаже, че не е толкова мил и внимателен.

Хоуп кимна. Разбираше, че съществува подобна опасност, още помнеше злобата, с която се отнесе към нея след аборта, който незнайно защо беше приел като лична обида, сякаш тя беше изгубила нарочно бебето, единствено за да го нарани. Запита се дали той наистина мисли така. Беше наясно, че ако роди от него, детето щеше да

му даде много по-голяма власт над нея. Вече не разбираше мотивите му, нямаше представа каква е истината.

— Искам да направя нещо заради мен, Хоуп. Юридическата кантора, чиито услуги използваме, има офис в Дъблин. — Той най-сетне се усмихна. — Всеки писател, който иска да престане да плаща данъци, се мести в Ирландия, затова преди десетина години откриха клон там.

Днес сутринта говорих с тях. С шефа на офиса бяхме колеги в Ню Йорк, знам, че на него може да се разчита, освен това е изключителен адвокат. Та сутринта ми дадоха служебния му номер и номера на мобилния, ще го предупредят, че ще го потърсиш. Когато пристигнеш, той може дори да е проверил някои неща. Американец е, казва се Робърт Бартлет. Ако изникне проблем, трябва само да му се обадиш. Можеш винаги да позвъниш и на мен, но аз съм доста по-далече. Той ще дойде от Дъблин, когато ти потрябва.

Хоуп поклати глава.

— Фин ще получи удар, да не говорим, че ще заподозре нещо. Той ме ревнува от всички, а ако твоят човек е под сто, Фин направо ще полудее.

Марк не остана доволен от чутото, въпреки това ѝ подаде листче с телефонните номера.

— На четирийсет и няколко е, не че има значение, но не е някое хлапе, нито пък разтреперан старец. Сериозен човек е, зрял, умен и много уважаван. Не се знае, може някой ден да ти потрябва помощта му.

Хоуп кимна с надеждата този ден никога да не настъпва и пхна листчето в джоба на чантата.

Срещата ѝ с Марк беше тягостна, а на него не му стана приятно, че тя си тръгва. Намираше се в тежък момент, живееше с мъж, от когото можеше да се очаква всичко и в най-добрия случай можеше да бъде наречен измамник. Предстоеше ѝ да вземе трудни решения. Според Марк той не беше опасен, ако можеше да съди по думите на Хоуп, но щеше да ѝ е тежко да се справи с положението. Освен това го тревожеше мисълта, че тя е толкова далече.

— Ще се справя — увери го Хоуп и в следващия момент се сети за нещо друго. — Внимавай, когато ми се обаждаш. Ще оставя папката

заклучена в чекмедже в апартамента. Не искам Фин да я открие. Моля те, не я споменавай, когато звъниш.

— Няма, разбира се — отвърна унило той.

Хоуп плака през целия път към апартамента. Сърцето ѝ беше свито заради многобройните лъжи на Фин. Мъчно ѝ беше, че е имал трудно детство, но лъжите му бяха прекалени. Тя нямаше представа как да постъпи.

[1] По време на големия глад в Ирландия през 1845 — 1848 почти 750 000 ирландци измират, а над един милион напускат страната и се изселват предимно в САЩ. — Б.пр. ↑

16.

Хоуп се чу с Марк, преди да замине. Детективът все още не бе открил нови факти, а тя приключи с поръчките в Ню Йорк. Всеки ден звънеше на Пол в болницата в Бостън. Състоянието му не се променяше и той спеше всеки път, когато тя се обадеше. Разговаря с лекаря му и той не скри, че е загрижен за здравето му, но повод за паника все още нямаше. Пол беше слаб и състоянието му бавно се влошаваше. Обещаха да й позвънят в Ирландия, ако настъпи драстична промяна. Лекарят знаеше, че ако има причина, тя ще се върне веднага. Познаваха се още от времето, когато Пол и Хоуп бяха семейство, и му беше много мъчно, когато Пол се разболя, пенсионира се, дъщеря им почина, а Пол поиска развод.

Хоуп се обади на Фин, преди да тръгне от Ню Йорк, за да му каже, че се връща и той много се развълнува. Тя обаче се натъжи, когато чу щастливия му глас. След като бе открила, че я е лъгал, имаше чувството, че светът им се разпада. Надяваше се всичко да се оправи и да загърбят лошото. Искаше й се да открие начин, по който да го увери, че не е нужно да я заблуждава за детството си, за проблемите с издателя, защото любовта и уважението й нямаше да се променят, докато лъжите му щяха да унищожат всичко между тях. Тя вече не знаеше на какво да вярва и в какво да се съмнява. Искаше даzakлейми действията му, не самия него, защото продължаваше да мисли, че той е добър човек. Но пък той все още не бе споменал и дума за провала си. Не можеше да повярва, че той мълчи, че я заведе да отпразнуват договора, който уж бил подписал. Дори не му беше сърдита. Обичаше го, и не искаше да се страхува да й казва истината.

— Крайно време беше да се прибереш — ухили се широко той и тя забеляза, че е пил доста.

Каза й, че времето било ужасно, че бил изпаднал в депресия след заминаването й. Тя се запита дали, след като е провалил отношенията си с издателя, не е започнал да се плъзга към дъното.

— И при мен беше така — отвърна внимателно тя.

Пътуването до Ню Йорк не беше минало добре. Този път работата не ѝ бе доставила удоволствие. Цели три седмици се беше притеснявала за него. По време на полета се тревожеше заради доклада на детектива. Страхът ѝ се преплиташе с обич, не искаше да го унижава, но и нямаше как да забрави наученото.

Стори ѝ се изморен, когато я посрещна на летището, забеляза тъмните кръгове под очите му, сякаш не беше спал. Този път Хоуп дори не се зарадва на къщата. Беше ужасно студено, защото той бе забравил да пусне отоплението. Когато се качи в кабинета му на втория етаж, забеляза, че не е написал повече от десетина страници. Беше ѝ казал, че е готов с нови сто, а сега се оказваше, че и това е било лъжа.

— Какво прави, докато ме нямаше? — Опита се да говори естествено тя, докато той я наблюдаваше как вади нещата си от куфара и закачваше дрехите си.

Стараше се много, ала не успя да го заблуди. Той усети, че нещо не е наред още със слизането ѝ от самолета.

— Какво има, Хоуп? — попита настоятелно той, привлече я в леглото и я прегърна.

— Нищо, притеснена съм, защото Пол е тежко болен.

На него не му стана приятно, но тя не знаеше какво друго да каже. Не беше готова да признае, че е научила за лъжите, които ѝ е наговорил за детството си, че къщата на дедите му всъщност е принадлежала на друг, и семейството му никога не е стъпвало тук. Непрекъснато пред очите ѝ изникваха четирите момченца с каубойски шапки на старата снимка. Та той не е бил единствено дете, както твърдеше. Много ѝ беше трудно да прецени какво представлява и какво се опитваше да постигне с лъжите си.

— Може състоянието на Пол да се подобри — рече той в опит да бъде мил, а след това плъзна ръка под пуловера и погали едната ѝ гърда.

В този момент тя се запита дали това не е единственото, което ги свързва — лавина от лъжи и фантастичен секс.

Нямаше желание да се люби с него, въпреки това не му го каза. Имаше чувството, че целият ѝ свят рухва, но се опита да се престори, че нищо не се е променило. Измислиците и за родителите му, и за младежките му години, и за къщата в Саутхамптън, за приключенията в училище и хората, с които се беше запознавал, не спираха да я

тревожат. Предполагаше, че на него отчаяно му се иска да бъде приет и харесван от всички. Може би го болеше да признае, че е от бедно семейство, дори по-лошо. Хоуп много се стараяше да не мисли за лъжите му, за всичко казано от брат му, докато му сваляше дрехите и макар да бе неспокойна, тя усети как я връхлита възбуда. Ако не друго, то всяко негово докосване бе като магия. Обичаше го много, но това съвсем не беше достатъчно. Трябваше да може да му се доверява.

Тази нощ, след триседмичната раздяла, той не можа да ѝ се насити. Също като прегладнял и умиращ от жажда, той искаше да я люби отново и отново. Когато Фин най-сетне заспа, тя се обърна с гръб и се разплака.

На следващата сутрин, докато закусваха, той я попита кога ще се оженият. Преди да замине, бяха говорили за Нова година и той мислеше, че ще бъде весело всяка година да празнуват годишнината си на този ден. Сега обаче тя отговори уклончиво. След всичко, което беше научила за него, Хоуп имаше нужда да помисли, а и все още чакаше другата част от доклада на детектива. Може би този път щеше да е различно, по-близо до казаното от Фин.

— Сега пък какво става? — намръщи се разтревожено той. — Да не би да си се влюбила в друг, докато беше в Ню Йорк?

Очевидно тя не искаше да обсъжда този въпрос и нямаше желание да планира датата на сватбата им.

— Не, разбира се — отвърна тя. — Просто ми се струва нередно да се женя, докато Пол е толкова болен.

Не можа да измисли друго извинение, а на него му стана много неприятно. Не разбираше какво значение има.

— Това пък какво общо има? Той е болен от години — сопна се ядосаният Фин.

— Състоянието му се е влошило — отвърна мрачно тя и побутна бърканите яйца в чинията си.

— Много добре знаеше, че ще се влоши.

— Според мен не е редно да празнуваме, докато той може да е на смъртно легло. — При последната им среща у нея се загнезди потискащото чувство, че няма да се видят повече. — Освен това никой няма да дойде. Тъжна работа. Мисля, че ще бъде по-весело, ако отложим сватбата догодина на Кейп. Ще поканим агентите си, на

Майкъл ще му бъде по-удобно да дойде там, отколкото да пътува чак до Ирландия.

Фин ѝ беше казал, че тази година момчето няма да дойде за празниците, защото щял да ходи с приятели в Аспен.

— Да не би да се уплаши, Хоуп? Май си взела ново решение — нацупи се Фин.

— Не, разбира се. Просто моментът не е подходящ — поклати глава тя и сведе поглед над чинията.

— Трябваше да се оженим през октомври — напомни ѝ той. И двамата знаеха много добре защо го каза.

— Да, защото месец по-късно щяхме да имаме бебе — напомни тъжно тя и го погледна.

— И двамата знаем защо не стана — сряза я той.

Не пропускаше възможност да ѝ натяква. През първите шест месеца бе толкова любящ, а сега непрекъснато ѝ се сърдеше за нещо. Може пък да беше сърдит на себе си. Нищо помежду им не вървеше. Все по-често изпитваше чувството, че я притиска и задушава. Нямахме никакво право да се държи така, след лъжите, които ѝ беше наговорил, но пък той нямахме представа, че е бил разкрит. И двамата играеха игра, която на Хоуп никак не ѝ допаднаше, затова избягваше да го поглежда в очите.

— Предполагам, че докато си била в Ню Йорк, ти е дошло — подхвърли той, докато тя трупаше чиниите в мивката, за да ги измие Катрин.

Хоуп кимна и в първия момент Фин не каза нищо, но когато се обърна към него, видя, че се усмихва.

— Това означава, че в момента си в овулация.

Хоуп едва се овладя да не избухне в сълзи. Седна на масата в кухнята и отпусна глава в ръцете си.

— Защо ме притискаш? — изстена тя, след това вдигна поглед с измъчено изражение. — Какво значение има? — В мига, в който зададе въпроса, разбра, че отговорът му, какъвто и да е той, ще бъде лъжа. Марк се оказа прав. Фин наистина беше патологичен лъжец.

— Какво ти става, Хоуп? — възкликна той и седна до нея. — Преди искаше бебето ни, нямахме търпение да се оженим.

Изгаряше от желание да му каже, че това е било, преди да разбере, че е лъжец.

— Просто имам нужда от време, за да премисля. Изгубих бебето ни преди пет месеца и не искам да се женя, докато бившият ми съпруг умира.

— Това са пълни глупости и ти много добре го знаеш.

Тя го погледна и усети, че трябва да му каже истината, ако не цялата, то поне част от нея.

— Понякога ми се струва, че не ми казваш всичко, Фин. Докато бях в Ню Йорк, чух разни клюки. Казаха ми, че издателят ти те съди, че няма да подновят договора ти, защото не си предал последните две книги. Какво става? Пишеше го в „Уолстрийт джърнъл“ и „Ню Йорк таймс“. Излиза, че само аз не съм знаела. Защо не ми каза? Защо ме излъга, че си подписал нов договор? — Очите ѝ бяха пълни с неизречени въпроси, но поне беше поставила началото.

Той побесня.

— Ти да не би да ми казваш всичко за работата си, Хоуп? — изрева той.

— Разбира се, че ти казвам. Казвам ти всичко, което се случва в живота ми.

— Да, защото музеите искат да излагат произведенията ти, галериите се молят за твои творби. Държавни глави искат да ги снимаш, всяко списание по света се опитва да се докопа до работата ти. Няма от какво да се срамуваш. Аз обаче имах творчески застои, затова не можах да напиша тъпите книги и докато се усетя, идиотите ме дадоха под съд за цели три милиона. Да не би да мислиш, че се гордея с това? Уплашен съм до смърт, за бога, а и защо да ти казвам? За да ме съжаляваш, за да ме зарежеш, може би, защото съм фалирал?

— Наистина ли го мислиш? — тя го погледна тъжно. — Не бих те зарязала, защото си фалирал, но имам право да знам какво става в живота ти, особено за нещо толкова важно. Не искам да чувам разни захаросани историйки, които си измислил. От теб искам да чувам единствено истината.

— Защо? За да ми натякваш или за да се перчиш какви успехи постигаш и колко пари ти е оставил съпругът ти ли? Браво на теб, но аз няма да се унижавам, за да се чувстваш ти по-добре. — Говореше ѝ като на враг и намираше оправдание за всяка своя лъжа.

— Не се перча — отвърна унило тя. — Просто искам отношенията ни да са честни. Искам да знам, че мога да ти вярвам.

Тя едва се сдържа да не признае, че е разбрала истината за детството му, но искаше преди това да научи и останалото от детектива. Всяко ново разкритие щеше да разклати сериозно лодката, може би дори щеше да я потопи. Все още не бе готова за подобна стъпка. И без това ѝ беше трудно.

— Какво значение има? Не съм те лъгал за делото. Просто не ти казах.

— Каза ми, че си подписал нов договор, а не си. Каза ми, че си написал сто страници, докато бях в Ню Йорк, а не си написал повече от десет или дванайсет. Престани да ме лъжеш, Фин. Обичам те какъвто си, дори никога да не подпишеш нов договор и да не напишеш нито една страница. Просто не ме лъжи. Притеснявам се за другите лъжи, които си ми наговорил. — Беше откровена, доколкото можеше, но не му обясни, че знае много повече от доклада на детектива. Все още не искаше да стига до края.

— Кои лъжи? — предизвика я той, вирнал брадичка.

— Не знам. Ти ми кажи. Доста си изобретателен. — Беше излъгал и за сина си, и за къщата, която се оказа, че не е негова.

— Това пък какво трябва да означава?

— Просто искам да съм сигурна, че се омъжвам за честен човек.

— Аз съм честен човек — викна той с ожесточение. — Да не би да ме наричаш лъжец? — Предизвикваше я да изрече думата, а тя едва се сдържа да не го направи, но така само щеше да влоши нещата.

— Понякога не знам нито какъв си, нито кой си. Просто не ме лъжи, Фин. Искам да ти вярвам, а не да се питам дали си ми казал истината.

— Може пък истината да не ти влиза в скапаната работа — изкрещя той и изскочи от кухнята, а минута по-късно Хоуп чу как входната врата се затръшва, как се затича надолу по стълбите и отпрашва с колата.

Излезе да се поразходи в градината, за да глътне малко чист въздух и да се успокои. Не можеше повече да мълчи и да се преструва, че вярва на всяка негова дума. Спомни си съвета на Марк и се замисли над думите му. Не беше много разумно да притиска Фин заради лъжите му, защото всеки път щеше да е същото както сега. Единственото, което искаше, бе да му вярва, да имат живот без тайни и заблуди. Все още не бе отчаяна като Марк, след като Хоуп вярваше, че

нещата могат да се променят, но без помощта на Фин, сама нямаше да успее да се справи.

Качваше се към входната врата, когато Фин се върна и слезе от колата. Стори ѝ се, че съжалява. Застана до нея и я обърна към себе си.

— Извинявай, Хоуп. Държах се като мръсник. Просто понякога се срамувам, че не се справям по-добре. Искам всичко да бъде наред, но невинаги се получава, затова се преструвам, че нищо не се е случило. Толкова ми се иска всичко да върви, че прибягвам до лъжи.

Трогната от признанието му и разкаяния му вид, тя се обнадежди, че нещата ще се променят. Опитваше се да го оправдае заради трудностите, които бе преживял през детството и младостта си. Усмихна му се, той я прегърна и целуна. Хоуп се развълнува още повече, когато забеляза сълзите в очите му. Той се разкайваше за грешките си, но това не означаваше, че няма да го стори отново, а тя искаше единствено истината.

— Обичам те, Фин — промълви тя, докато вървяха към вратата хванати за ръце. — Не е нужно да украсяваш нещата заради мен. Обичам те такъв, какъвто си, дори нещата да не са блестящи. Какво ще правиш с делото?

— Ще довърша книгите, ако мога. Последната направо ме съсипа. Месеци наред висях над нея. Агентът ми прави всичко възможно да удължи срока. Дадох ми още три месеца, но съм загубен без нов договор. Вече нямам пари, а нямам и време, дяволите да го вземат. Благодаря на Господ, че купи къщата. Ако все още бях под наем, трябваше да се изнеса и домът на предците ми щеше да попадне в чужди ръце.

Току-що ѝ каза поредната лъжа, но тя можеше да я преглътне. Ако искаше да ѝ разказва измислици за детството си, щеше да му позволи, за да запази достойнството му. Очевидно много се срамуваше от миналото, затова я лъжеше. В сравнение с нейното приказно детство в Ню Хемпшър, неговото е било наистина кошмарно. Важното бе да не я мами за настоящето. Не ѝ стана приятно, че е разорен, макар да не се изненада. Подозираше, че е така, когато разбра, че не ѝ е плащал символичния наем. Сигурна беше, че щеше да ѝ плати, ако имаше възможност. Изглежда, всичките му лъжи бяха изречени от срам.

— Поне няма да се притесняваш за парите — напомни му тихо тя. — Аз ще поема разходите. — И без това вече ги беше поела.

— А аз какво да правя? — погледна я той нещастно, когато закачвах палтата си в шкафа край хола. — Да ти искам пари дори за вестник ли? Загубен съм без договор. — Той не скри горчивината си, докато се качвах заедно по стълбите към втория етаж, но поне не й се сърдеше. Така беше малко по-добре.

— Щом довършиш книгата, ще подпишат с теб нов договор — опита се да го окуражи тя.

— Изостанал съм с две книги, Хоуп. Не с една. — Този път беше напълно откровен.

— Как се случи?

Той се усмихна мрачно и сви рамене.

— Май се забавлявах повечко, отколкото ми се полага, преди да се запозная с теб. Но пък сега имам предостатъчно време. Просто не ми се работи. Искам да бъда непрекъснато с теб.

Това й беше известно, но той бе разполагал с цели три седмици, докато тя беше в Ню Йорк, през които можеше да работи, а не беше направил нищо. Налагаше се да се стегне. Когато чистеше и подреждаше къщата, той вечно се мотаеше около нея.

— Най-добре сядай да работиш — подкани го настойчиво тя.

— Все още ли искаш да се омъжиш за мен? — попита Фин и отново я погледна като малко дете, а тя го прегърна през врата и кимна.

— Да, но също така искам да се уверя, че се държим като възрастни и сме честни един към друг, Фин. Трябва да е така, ако искаме да имаме бъдеще.

— Знам — отвърна той. У него нямаше и следа от гняв. Понякога беше толкова прекрасен, докато друг път се държеше като безумец. Не можеше да забрави обидата и болката, когато я обвини за аборта. — Какво ще кажеш да си легнем и да подремнем? — предложи той дяволито, а тя се разсмя и се затича по стълбите след него.

Миг по-късно Фин заключи вратата на стаята, прегърна я и я положи в леглото. Този следобед той не свърши никаква работа, но пък прекараха чудесно и разривът между тях бе заличен. Той не й казваше истината винаги, ала бе толкова чаровен и невероятно сексапилен.

На другия ден Фин я закара в Дъблин, за да купи нова дамаска и други неща за къщата. Почувства се виновна, че го откъсва от работата му, но Уинфред беше ужасен зад волана, а тя все още се притесняваше да шофира в Ирландия, затова Фин предложи да дойде с нея. Купиха всичко необходимо, отново бяха щастливи и Хоуп се радваше, че Фин си е върнал доброто настроение. През последните дни се държеше странно и ѝ се струваше, че пие повече от обикновено. Когато попита Катрин, прислужницата потвърди съмненията ѝ, въпреки това не му каза нищо. Знаеше, че го измъчват много проблеми — делото в Ню Йорк, двете книги, които трябваше да напише, безпаричието.

— Слушай — започна той, като пътуваха към Блесингтън. Хоуп все още имаше чувството, че гледа картичка, дори в този студен ноемврийски ден. — Ще ми бъде по-лесно и няма да се срамувам чак толкова, ако си направим обща сметка, от която да тегля, без да се налага да те питам.

Тя остана изненадана, макар предложението му да беше разумно. Само че двамата все още не бяха женени, а и молбата му беше малко нахална.

— Каква сметка? — попита предпазливо тя. — За каква сума говорим?

Тя разбираше неудобството му да ѝ иска пари всеки път и предположи, че става въпрос за няколко хиляди долара за дребни разходи. Не беше проблем, но все пак се почувства неловко. От друга страна, те бяха почти женени и се надяваше да го убеди да изчакат със сватбата до юни; не бе повдигала темата скоро, тъй като последния път той много се разстрои.

— Не знам. Вчера много мислих. Нищо прекалено — отвърна весело той. — Например два милиона. Може и пет, за да имам поле за действие и да не ти искам пари за всяка дреболия.

Хоуп реши, че се шегува и се засмя. След това забеляза изражението му и разбра, че говори напълно сериозно.

— Пет милиона? — възкликна тя. — Това някаква шега ли е? Какво толкова се каниш да купуваш? Къщата струваше милион и половина. — Беше дала парите с готовност, за да му достави радост, а се оказа, че този дом никога не е бил на семейството му.

— Именно. Така няма да се налага да те питам за всяка стотинка и да ти обяснявам за какво искам да харча. — Говореше така, сякаш

обсъждаха нещо напълно естествено, а тя го слушаше в пълно недоумение и усещаше как сърцето ѝ се свива.

— Фин, разплащателна сметка за пет милиона е пълно безумие. — Не беше ядосана, а истински шокирана. Той не се беше поколебал да ѝ поиска парите, все едно ставаше въпрос за банкнота от десет или двайсет долара, която държеше в портмонето си.

— Не и при средствата, с които ти разполагаш — изстреля Фин, без да крие раздражението си. — Какво толкова, мамка му? Да не би да се опитваш да ме контролираш, като си затвориш кесията? Пет милиона са нищо за теб.

Той дори не направи усилие да се държи прилично. Сякаш всичко между тях се беше променило. Познатото ѝ досега мило отношение бе заменено с гняв и обвинения. Този мъж бе различен от онзи Фин, в когото се беше влюбила. Напоследък я разстройваше непрекъснато, а след това бързаше отново да се прояви като влюбен. В момента обаче у него нямаше и следа от обич. Новият Фин никак не ѝ харесваше.

— Това са много пари за всеки, Фин — твърдо отвърна тя.

— Добре де, нека са четири. След като ще ти бъда съпруг, не можеш да ме ограничаваш с издръжка.

— Може би, но няма и да ти дам пет милиона, за да ги профукаш за каквото се сетиш, защото така ще се окажа без пари, също като теб. Предпочитам да плащам сметките както досега и да ти дам няколко хиляди, които ще можеш да използваш. — Повече не желаше да направи. Не искаше да го купува, но не беше и глупачка. След развода се беше научила да пази и цени парите си.

— Значи си решила да ме държиш на каишка — сопна се гневно той и се размина на косъм с един камион на пътя.

Шофирането му я плашеше. Пътят беше мокър, стъмваше се, той караше прекалено бързо и ѝ беше бесен.

— Не мога да повярвам, че искаш да ти прехвърля пет милиона долара — отвърна Хоуп, като се стараеше отчаяно да изглежда спокойна.

— Вече ти казах, че и четири може да са — отвърна той през стиснати зъби.

— Знам, че имаш финансови проблеми, но няма да стане, Фин. — Кипеше от гняв, той не просто искаше от нея да му прехвърли

парите, а направо заповядваше. — А когато се оженим, ще изготвим предбрачен договор.

Преди няколко месеца го беше споменала пред адвоката си в Ню Йорк и той вече бе подготвил копие. Беше съвсем кратък и в него пишеше, че двамата с Фин запазват правото си на собственост върху всичко, притежавано от тях преди сключването на брака. По очевидни причини не искаше да смесват имуществото си. Парите, с които разполагаше, бяха от Пол и тя ги пазеше внимателно.

— Нямах представа, че си толкова стисната — изтърси той и взе поредния завой, без да намали скорост.

Хоуп не можа да повярва на ушите си след всичко, което беше направила за него и къщата. Той, изглежда, бе забравил много бързо щедростта ѝ. Разбира се, че не беше стисната, само предпазлива, особено след като откри таланта му да ѝ замазва очите с какви ли не лъжи. Нямахше никакво намерение да предаде в ръцете му парите си, дори частица от тях. Пет милиона долара бяха пет процента от всичко, което Пол ѝ беше дал след двайсет години брак.

Останалата част от пътя изминаха в ледено мълчание, а когато той наби спирачки пред входа, тя побърза да слезе от автомобила и влезе в къщата. Беше много разстроена, а той беше бесен от отказа ѝ. Фин влетя в килера и си наля пълна чаша алкохол и когато най-сетне се качи в стаята им, вече беше пиян.

— И каква сума според теб е разумна? — изръмжа той и седна, а тя го погледна, без да крие колко е обидена.

Отношенията им бързо се влошаваха. Първо манията му тя да забременее, след това лъжите, а сега искаше огромна сума от нея. С всеки изминал ден се превръщаше в коренно различен човек, а после, най-неочаквано, се появяваше познатият ѝ любвеобилен чаровник, който се държеше прекрасно, но той изчезваше също толкова бързо и неочаквано, колкото се беше появил. Имаше нещо сюрреалистично, дори шизофренично в тези промени на настроението му и тя си спомни казаното от брат му в доклада на детектива, че бил социопат. Запита се дали наистина няма психични проблеми. Освен това си спомни, че беше чела статия за така наречените „психотични разстройства“, при които при някои хора се наблюдавали резки промени от оскърбително поведение към нежност, а жертвите били толкова объркани, че се опитвали всячески да оправят нещата. И тя се

чувстваше така в момента. Не можеше да си намери място. Манипулациите му бяха като мощна магнетична сила. Имаше чувството, че той все по-често остава без маска и тя бе изплашена до смърт. Въпреки това продължаваше да вярва, че добрият Фин ще надделее. Въпросът беше кой от двамата бе истинският. Стариият, когото познаваше, или новият? Дали не бяха и двамата?

— Няма да ти дам никакви пари, Фин — заяви спокойно тя и едва тогава забеляза, че той е донесъл бутилката скоч и си налива нова чаша.

— Нали не си въобразяваш, че ще ти се размине просто така? — изръмжа той. — Пипнала си петдесет милиона от бившия си съпруг, а аз трябва да се моля за някаква жалка сума.

Тя си мислеше, че той печели добре, но дори да не беше така, Хоуп нямаше намерение да започне да налива милиони в банковата му сметка. Не беше редно, а и тя не искаше да си купува мъж. Спомни си, че се беше оплаквал за разходите около колежа на Майкъл и се запита дали изобщо е платил нещо за сина си, или бабата и дядото на момчето се грижат и за образованието му.

— Няма какво да ми се разминава. Не искам да си купувам съпруг, нито да обърквам отношенията ни. Това, което искаш, е неразумно и просто няма да стане.

— Защо тогава не се омъжиш за Уинфред. Май ти трябва прислужник, не съпруг. Достатъчно е да му дадеш малко дребни пари, останалото ще си бъде за теб и той веднага ще се съгласи да се ожениш.

— Лягам си — каза нещастно Хоуп. — Нямам намерение да обсъждам повече този въпрос.

— Да не би да си въобразяваше, че ще се омъжиш за мен, без да изравним поне малко финансовото си състояние? Що за брак ще бъде това?

— Брак, който зависи от любовта, не от парите. И в никакъв случай не от лъжи. Останалото е въпрос на късмет. Нямам намерение да се пазаря с теб, нито да ти позволя да ме заставиш да ти дам пет милиона долара за дребни разходи. Това е отвратително, Фин.

— Разполагаш с петдесет милиона от бившия си съпруг и ги стискаш. Противна работа. За мен си гадна циция, мама ти стара.

За пръв път ѝ говореше по този начин и тя остана шокирана, а подмятането да се омъжи за Уинфред беше толкова обидно. Фин се държеше грубо и отвратително. Най-лошото беше, че бе вдигнал заплашително ръка.

Хоуп не му каза нищо повече. Обърна му гръб, влезе в спалнята и си легна. Тази вечер той не се появи повече. Тя дълго не можа да заспи и се питаше какво се случва с нея, в какво се превръща Фин, при това пред очите ѝ. Всичко между тях се разпадаше и отношенията им се влошаваха с всеки изминал ден. Вече не вярваше, че ще успее да опази връзката им. Имаше чувството, че сърцето ѝ се къса.

17.

От деня, в който Фин ѝ поиска пари, животът ѝ се превърна в ад. Напрежението между двамата бе непоносимо, непрекъснато се караха, той пиеше все повече, а разговорите им се въртяха все около едно и също. Фин продължаваше да иска четири или пет милиона долара от нея в брой и не търпеше никакви въпроси. Говореше за още повече, когато се оженят. Поискана отново да отидат при специалистката по ин витро, а тя твърдо отказа.

Единственото, което я задържаше, бяха прекрасните спомени за предишния любвеобилен Фин. Струваше ѝ се, че той си е изгубил ума, че е попаднала в някакъв кошмар и чака той да се събуди и отново да се превърне в себе си. Само че засега не се получаваше.

Състоянието му се влошаваше, а тя продължаваше да се залъгва, че отново ще стане мъжът, в когото се беше влюбила. Имаше дни, в които се питаше дали човекът, когото познаваше през първите единайсет месеца от връзката им, е бил реален. Около Деня на благодарността започна да се пита дали изобщо е съществувал. Може би мъжът, когото бе познавала и обичала, беше просто маската, наложена от Фин, за да я привлече и дали сегашният Фин не е истинският. Вече не знаеше какво да мисли. Беше объркана, неуверена и нещастна. Положението не се променяше от седмици.

В Деня на благодарността тя приготви традиционната пуйка, но вечерята се провали, тъй като той започна поредната разправия. Отново подхвана противния разговор за парите, които искаше и смяташе, че му се полагат. Тя не издържа и стана от масата, без да довърши вечерята си. Усети как ѝ прилошава, докато го слушаше да мърмори, след това да фучи и накрая да сипе грозни обиди.

През нощта вече си мислеше, че е най-добре да си събере багажа и да се прибере, когато Фин се превърна в познатия ѝ любящ мъж. Не спомена нищо за парите, благодари ѝ за прекрасната вечеря, каза ѝ колко много я обича, беше нежен и мил, и двамата се любиха за пръв

път от много дни насам. Тя се почувства като хваната в капан, не знаеше на какво да вярва, нямаше представа кое е истина и кое лъжа.

Той се събуди посред нощ и започна нова кавга по вече познатия въпрос. Най-сетне тя заспа. На сутринта Фин ѝ донесе закуска в леглото и отново беше внимателният, обаятелен мъж, изпълнен с любов. Хоуп имаше чувството, че тя губи разума си, не той. Единият от двамата беше луд, ала тя нямаше представа кой е. Когато спомена, че я е събудил през нощта, за да се скара с нея, той твърдеше, че не било вярно, а тя се почувства още по-объркана и се запита дали не е сънувала. Може би тя полудяваше. Имаше нужда да поговори с някого, да се опита да си обясни какво става, ала не знаеше с кого. В Ирландия нямаше приятели, а не искаше да безпокои Марк, нито пък ѝ беше удобно да потърси адвоката, който той ѝ препоръча, тъй като не го познаваше. Пол пък беше тежко болен. Оставаше само Фин, а той бе започнал да я убеждава, че се държи странно.

Единственото, което я спаси, беше, че в понеделник, непосредствено след Деня на благодарността, ѝ позвъни лекарят на Пол. Бившият ѝ съпруг бил развил пневмония и се страхували, че това е краят, затова, ако Хоуп искала да го види, трябвало да дойде в Бостън час по-скоро. Без да каже и дума на Фин след телефонния разговор, тя събра малко багаж и бе готова да тръгне, когато той се прибра от селото, стиснал плик покупки от железарията и сапуна за пране, за който го беше помолила Катрин. Беше купил и цветя за Хоуп.

Той остана изненадан, като я видя облечена да затваря куфара си.
— Къде отиваш? — не скри паниката си той и тя му каза за Пол.

Личеше ѝ, че е разстроена, той я прегърна и я попита дали иска да я придружи. Предпочиташе да е сама, но също така не искаше и да го обиди, като откаже.

— Няма проблем, но е по-добре да отида само аз — отвърна тъжно тя. — Мисля, че това е краят.

Лекарят ѝ го беше казал по телефона. Страхуваха се от този момент години наред, бяха го очаквали, но това не правеше нещата по-малко болезнени. Последното, което искаше Хоуп, бе Фин да замине с нея. Трябваше да се откъсне от него и да се опита да премисли какво ѝ се случва, кой е той. Беше обзета от страх и съмнения. Фин или я обвиняваше в нещо, или не криеше обожанието си към нея, вечер я целуваше ненаситно, а после посред нощ я будеше, за да иска пари, и

на следващия ден твърдеше, че тя го била събудила. Хоуп не беше сигурна, но имаше чувството, че той се опитва да я манипулира и донякъде успяваше, тъй като се чувстваше напълно объркана. Затова пък Фин изглеждаше съвсем добре, като човек без никакви грижи.

Той я откара до летището, тя го целуна и се затича към самолета. Седна на мястото си в първа класа и изпита такова облекчение, задето се откъсва от него, че не се сдържа и избухна в сълзи. Спа неспокойно по време на полета и се събуди замаяна, когато кацнаха на летище „Логан“ в Бостън. Имаше чувството, че животът ѝ с Фин е станал сюрреалистичен.

Лекарят на Пол я чакаше в болницата, беше му звъннала по пътя, да го предупреди, че идва. Хоуп замръзна, когато видя Пол. За краткото време от последната им среща, той се беше стопил. Очите му бяха хлътнали, скулите му се очертаваха под мъртвешки бледата кожа. Бяха му сложили кислородна маска и първоначално не бе сигурна дали той я позна, но след това кимна и затвори бавно очи, сякаш облекчен, че е дошла.

През следващите два дни тя не се отдели от него. Веднъж позвъни на Фин и обясни, че не може да говори от стаята на Пол, а той отвърна, че разбира, беше мил и състрадателен, което ѝ се стори много странно. Напоследък се държеше с нея безобразно зле, а след това се превръщаше в истинско съкровище. Трудно ѝ беше да разговаря с него, защото никога не знаеше какво ще се случи в следващия момент, в какво ще я обвини, какъв повод за кавга ще намери.

Обади се на Марк, съобщи му, че е в Бостън и обеща да го държи в течение. На третия ден Пол издъхна тихо, а Хоуп, обляна в сълзи, шепнеше, че го обича и го молеше да се грижи за Мими. Тя остана до него още дълго, държеше ръката му, след това излезе безшумно, съкрушена от смъртта му.

Пол бе оставил много точни инструкции. Държеше да бъде кремиран и погребан при дъщеря им в Ню Хемпшър, където бяха и родителите на Хоуп. Всичко бе организирано за два дни и когато видя праха му, положен до този на Мими, на Хоуп ѝ се стори, че това е краят. Никога през живота си не бе изпитвала подобна самота. Сега вече не ѝ оставаше никой, освен Фин. Когато разговаряха по телефона след смъртта на Пол, той се държа чудесно, а тя все се питаше колко ли време ще продължи това.

Върна се от Ню Хемпшър в Бостън с взета под наем кола, а след това взе самолет до Ню Йорк и се прибра в апартамента си. Имаше чувството, че настъпва краят на света ѝ, и остана затворена в мансардата дни наред. Почти не се хранеше. Искеше единствено да мисли над случилото се, да разбере какво точно е означавал за нея Пол. Трудно ѝ беше да приеме, че вече го няма.

Срещна се с адвокатите на Пол. Бяха обявили яхтата му за продажба и делата му бяха наред. Тя нямаше какво да прави. След това отиде да види Марк в офиса му. Изглеждаше напълно изтощена.

— Моите съболезнования, Хоуп. — Той знаеше колко ѝ е трудно. Знаеше какво беше Пол за нея. Секретарката му ѝ наля чаша чай и двамата седнаха, за да поговорят. — Как върви в Ирландия?

Тя не отговори веднага, след това го погледна особено.

— Честно казано, не знам. Объркана съм. Понякога се държи прекрасно, а след това става нетърпимо противен, после пак прелива от обич. Втълпява ми, че съм луда, и вече не съм сигурна дали аз съм лудата, или той. Буди ме нощем, за да се скара с мен, а на следващия ден твърди, че не било вярно. Просто не знам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Наистина не знам какво става. Та той беше най-хубавото, което ми се беше случвало, а сега имам чувството, че съм впримчена в някакъв кошмар и дори не съм сигурна чий е този кошмар — негов или мой.

Онова, което тя описа, се стори ужасяващо на Марк и той се притесни и уплаши.

— Той е луд, Хоуп. Не виждам друго обяснение. Струва ми се, че брат му е бил прав и наистина е социопат. Мисля, че трябва да се махнеш оттам, а най-добре е никога да не се връщаш.

— Не знам. Ще помисля, докато съм тук. Когато се държи добре с мен, се чувствам като глупачка, задето съм се притеснявала. След това се започва отново и аз изпадам в паника. Напоследък ми иска пари.

Той се разтревожи още повече.

— Колко?

— Искат да му прехвърлят пет милиона.

Марк побесня.

— Изобщо не е луд. Той е истинско лайно. Целта му са парите ти, Хоуп. — Вече бе напълно сигурен.

— Целта му е да ме побърка — прошепна тя, — и имам чувството, че успява.

— Сигурно иска да те убеди, че е така. Не се връщай. Ако все пак решиш да заминеш, първо се свържи с адвокатата в Дъблин, за да има човек, на когото да разчиташ.

— Добре — обеща тя, — но ще остана тук няколко дни.

Все още беше твърде разстроена от смъртта на Пол и нямаше желание да се връща. А и в Ню Йорк се чувстваше по-добре. Умът ѝ се проясняваше с всеки изминал ден, а ефектът на объркването, в което се опитваше да я омотае Фин, намаляваше. Той ѝ звънеше често, но тя рядко отговаряше. След това я разпитваше къде е ходила и с кого е била. Обикновено му казваше, че е спяла, а понякога просто оставяше мобилния в апартамента и излизаше.

Марк ѝ звънна два дни по-късно. Беше мрачен, когато предложи да отскочи до тях, за да се видят. Тя го покани и половин час по-късно той пристигна, стиснал куфарче в ръка. Частният детектив му бил донесъл окончателния си доклад и Марк го носеше. Подаде ѝ го, без да каже и дума, и зачака тя да го прочете. Докладът беше дълъг и подробен, и Хоуп направо се вкамени. По-голямата част беше абсолютно различна от онова, което твърдеше Фин, а за някои неща дори не беше чувала.

Докладът продължаваше оттам, откъдето бе приключил предишният, след детството и младостта му, първите места, на които бе работил, и се прехвърляше на брака му с майката на Майкъл. Оказа се, че наистина е била манекенка, макар и не особено успешна, омъжила се за Фин на двайсет и една, а той бил на двайсет. Говорело се, че били диви купонджии, друсали се, пиянствали, тя забременяла и те се оженили пет месеца, преди да се роди Майкъл. В доклада пишеше, че са се разделяли няколко пъти, изневерявали си, въпреки това отново се събирали, а една нощ, на връщане от парти в Лонг Айленд, на магистралата станала тежка катастрофа. Пияният Фин бил зад волана. Автомобилът им бил ударен от камион и съпругата му била тежко ранена. Шофьорът на камиона загинал. На мястото на катастрофата имало свидетел, а шофьорът на друг автомобил повикал щатската полиция и помолил спешно да бъде изпратена линейка. От магистралната полиция открили Фин в съзнание, без сериозни наранявания, пиян, но не неадекватен, въпреки това не успял да обясни

защо не е отишъл до телефонната кабина, за да позвъни за помощ. Не можело да се отрече, че бил в шок, дезориентиран след удара в главата. Катастрофата станала цял половин час, преди да мине друг автомобил, и съдебните лекари стигнали до заключението, че ако е била извикана помощ по-рано, съпругата му щяла да оживее. Той обаче не направил абсолютно никакъв опит да я спаси.

Следователите разбрали, че бракът им бил разклатен. Фин искал развод, а тя отказвала да му даде. Полицаяте дори се питали дали той не е предизвикал катастрофата, но така или иначе истината била, че я е оставил да умре. Срещу него било повдигнато официално обвинение, той получил условна присъда и пет години изпитателен срок, шофьорската книжка му била отнета за непредумишленото убийство на шофьора на камиона. Смъртта на съпругата му била определена като нещастен случай.

Частният детектив се бе свързал със семейството на покойната съпруга на Фин в Калифорния, които все още вярвали, че Фин нарочно е убил дъщеря им, с надеждата да наследи парите ѝ. Баща ѝ бил богат брокер в Сан Франциско и двамата със съпругата му отгледали внука си, който по онова време бил на седем. Твърдели, че Фин отказал да се грижи за момчето. Разказали на детектива, че до постъпването на Майкъл в колеж, Фин го бил виждал точно два пъти, след това се срещали още няколко пъти, но бащата не играел почти никаква роля в живота на внука им. Според тях, той му оказвал неблагоприятно влияние и бил опасен човек. След смъртта на дъщеря им се опитал да ги изнудва за пари, като заплашвал, че ще разкрие как тя се наливала с алкохол, как се тъпчела с наркотици и водела неморален начин на живот. Те съобщили за опитите за изнудване в полицията, но така и не повдигнали официално обвинение. Единственото им желание било да изчезне от живота им и живота на внука им.

Знаели, че е постигнал по-късно успехи като писател. Били убедени, че той е виновен за смъртта на дъщеря им и повтаряли, че бил човек без капка съвест, чиято единствена цел била да се докопа до чуждите пари и се интересувал само от себе си. Разказвали, че в началото твърдял, че много обича дъщеря им, че бил невероятен чаровник, освен това плакал безутешно на погребението ѝ. Според доклада на лекаря, тя имала минимален шанс да оживее, въпреки че била в кома и с тежки наранявания.

Хоуп усети как я втриса, докато четеше доклада. Смъртта на съпругата му е била нещастна случайност, ала той не беше направил нищо, за да ѝ помогне. Следваха още страници за жени, с които е имал връзка. Имаше и отделна страница, посветена на домогванията му до имуществото на покойната си съпруга, как съдил родителите ѝ за издръжка, въпреки че те отглеждали детето му. Усилията му да изкопчи пари от тях, както по съдебен път, така и по други начини, пропаднали. Много грозно от негова страна, но това в никакъв случай не го превръщаше в убиец. Фин беше най-обикновен мошеник, който отчаяно се опитваше да си осигури пари. Не спрял дотук, а направил всичко възможно да получи парите, които момчето му наследило от майка си, но родителите ѝ успели да се справят и в този случай. Хоуп се запита дали Майкъл знае всичко това. Момчето беше наясно, че баща му е лъжец, но се оказваше, че положението е много по-зле. Той бе напълно неморален тип.

Фин бе излизал с няколко изключително богати жени и общото мнение беше, че са му давали пари, правели са му подаръци. Финансовото му състояние е било доста разклатено през годините, независимо от литературните му успехи, тъй като апетитът му за пари бил забележителен. Имаше още една страница, посветена на делото, започнато от издателя му, както и на други дела, повдигнати срещу него, повечето приключили безславно. Едно от тях бе възбудено от жена, с която той живял, и тя повдигнала обвинение за психически тормоз, но изгубила. Пред Хоуп се разкриваше мъж, който използваше жените, а всички, с които детективът бе разговарял, твърдяха, че е патологичен лъжец. Две от тях го определили като социопат, неназован източник от издателството заявил, че според целия екип на Фин не можело нито да се вярва, нито да се разчита, че нито уважавал правилата, нито се съобразявал с тях. Всички, включително бившите му тъща и тъст потвърждаваха, че бил очарователен, но до един твърдяха, че е напълно безскрупулен, опасен, тласкан напред от алчност, човек, който не би се спрял пред нищо, за да постигне целите си. В доклада нямаше нито една добра дума за него, освен че бил чаровник, ставаше ясно, че методът му е бил един и същ — неизменно мил и внимателен в началото, а накрая ставал арогантен и жесток. Така бе действал и с Хоуп, но досега се беше надявала да не е истина. Сега,

след като докладът беше пред нея, не можеше повече да отрича очевидното.

Хоуп се отпусна на канапето и след като прочете доклада, погледна Марк. В написаното не беше включена историята с момичето, за което Фин ѝ беше разказал, че се самоубила. Значи индиректно той беше причинил смъртта на две жени. Хоуп неочаквано си припомни въпроса му, когато откри снимката на Одра. Той я беше попитал дали би извършила самоубийство, сякаш това бе нещо като похвала за уменията му. Сега вече откриваше скрито значение във въпроса. Забеляза, че се е разтреперила, докато се опитваше да осмисли прочетеното. Беше ужасно, че всички тези страховити истории и подробности от живота му са останали забравени, че не се е вдигнал шум. Детективът бе положил много труд, за да ги изрови.

— Не е добре, нали? — отбеляза притеснено Марк.

— Никак — потвърди тя.

Както твърдяха и останалите, той беше чаровен, невероятно любвеобилен, поне в началото, но почти всички изтъкваха, че е опасен.

— Какво да правя? — изстена тя, загледана през прозореца, замислена за Фин, тъй като цялото ѝ сърце жадуваше да се върне онзи мъж, когото бе обикнала в началото.

— Според мен, не трябва да се връщаш — отговори бързо Марк, а тя мълча дълго, припомняйки си собственото си объркване, докато беше в Ирландия.

Зачуди се, дали той не се опитва да я тласне към самоубийство, но не и преди да получи петте милиона долара. Ако се омъжеше за него, той щеше да наследи още по-голяма сума. Ако имаше дете от нея, можеше да я изцежда цял живот, не само нея, но и детето.

— А аз мисля, че трябва да се върна и да изясня нещата. Поне за себе се.

В него сякаш се бяха вселили двама души. В единия тя се беше влюбила, а всичко за другия бе описано в доклада. Запита се дали родителите на покойната му съпруга не го обвиняват, защото не могат да приемат смъртта на дъщеря си и им е по-лесно, когато има върху кого да стоварят вината.

Искаше ѝ се да вярва в това и се бореше със себе си. Опита се да подложи всяко твърдение под съмнение, но бе много трудно, след като прочете доклада.

— Щяхме да се женим, и заради мен самата трябва да открия какво в отношенията ни е било истинско.

— Ами ако те убие? — попита направо Марк.

— Няма. Той не е убил жена си. Било е нещастен случай. Така е записано и в доклада на полицията, и в заключението на съдебния лекар. Според мен целта му е да измъкне от мен колкото може повече пари. — Това беше грозно, но въпреки това, все още ѝ се искаше да повярва, че той я обича. — Ще се обадя на адвоката ти в Дъблин, за да имам човек, на когото да разчитам там.

Сега вече се чувстваше много самотна в Ирландия и нито можеше да има доверие на Фин, нито да му се осланя. Който и да беше той, част от него бе приютила истинско зло. Странното беше, че дори след разобличителните разкрития в доклада, Хоуп не се страхуваше от него, защото знаеше, че в него има и много добро. Все още беше убедена в това. Но имаше голяма възможност Фин да е психически обременен. Тъкмо затова пишеше подобни книги, затова въвеждаше мрачните герои, които живееха в мислите му и в действителност бяха частици от него, онези частици, които той криеше и не показваше.

— Ще се справя. Трябва да разбере как стоят нещата и да оправя кашата — увери тя Марк, подаде му доклада и му благодари. — Ще ти звънна, преди да замина. — Искаше да остане сама, за да се отдаде на мъката си по мъжа, когото обичаше, който по всяка вероятност не съществуваше и никога не беше съществувал.

След като Марк си тръгна, ѝ се стори, че тишината в мансардата е оглушителна. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към прекрасните месеци с Фин, когато му бе вярвала напълно, когато го беше обичала от цялото си сърце и всичко ѝ се беше струвало съвсем истинско. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Беше трудно да повярва и още по-трудно да приеме, че всичко е било лъжа. Красивите моменти, споделени с него, щяха да си останат прекрасен сън. Нищо повече. Сънят обаче неочаквано се беше превърнал в кошмар. Тя вече нямаше представа какъв е Фин — дали добрият човек, в когото се беше влюбила, или използвачът и измамникът от доклада? Знаеше единствено, че трябва да се върне, да се изправи пред него и да разбере истината.

18.

Хоуп едва дочака да стане четири сутринта, за да позвъни в Дъблин. Държеше листчето с номера в разтрепераната си ръка. Обади се рецепционистка и остави Хоуп на изчакване, а след това я прехвърли на секретарка. Хоуп обясни, че звъни от Ню Йорк и е твърде късно, за да ѝ върне адвокатът обаждането, след това най-неочаквано Робърт Бартлет се обади. Говореше с американски акцент, гласът му беше приятен. Марк Уебър му бил изпратил имейл, също и шефът на нюйоркския офис. „Джохансън, Стърн и Гродник“ бяха американска правна фирма с клонове по цял свят. Робърт Бартлет бил управител и партньор в нюйоркския офис, когато му предложили да поеме дъблинския офис, защото главният партньор неочаквано починал от рак. Годишите престой в Дъблин му харесали и му беше мъчно, че след няколко месеца трябвало да се върне в Ню Йорк, защото в Ирландия се чувствал чудесно.

Не беше запознат с естеството на проблема, но беше разбрал, че Хоуп е важен клиент на фирмата. Също така знаеше колко е часът в Ню Йорк и макар двамата да не се познаваха, той долови напрежението в гласа ѝ, когато тя се представи.

— Знам коя сте, госпожо Дън — увери я той, когато тя понечи да обясни. — С какво мога да ви помогна? В Ню Йорк е посред нощ — отбеляза той.

Стори ѝ се приятен, спокоен човек, с изненадващо младежки глас.

— Имам лични затруднения — започна бавно тя.

Дори нямаше представа какво точно иска от него, нито пък как да постъпи, почувства се нелепо, че иска съвет от напълно непознат. Знаеше, че има нужда от помощ, че ще ѝ се наложи да се обърне към някого за подкрепа, въпреки това не знаеше какво точно очаква. Той не беше нито бодигард, нито психолог, и се почувства глупаво, че го е потърсила. Имаше нужда от доверен човек в Дъблин, не искаше да се връща, без да има сигурност, а нямаше към кого друг да се обърне.

— Не знам каква помощ очаквам и дали ще ми се наложи да я поискам. Агентът ми Марк Уебър прецени, че трябва да ви се обадя.

След като прочете доклада на детектива, бе убедена, че се нуждае от човек, на когото да разчита, ако възникнеха някакви усложнения от законово естество заради връзката ѝ с Фин. Надяваше се нещата да се поуспокоят, но можеше и да не се получи. Ако можеше да съди по прочетеното, едва ли отношенията им щяха да се подобрят.

— Разбира се. Готов съм да помогна с каквото мога, госпожо Дън. — Гласът му звучеше интелигентно и благосклонно, той ѝ се стори много търпелив.

Беше ѝ неудобно да му обяснява, да не би да излезе, че иска съвет за любовния си живот, и може би това бе самата истина. Тук не ставаше дума единствено за любов, а за реална заплаха. Всичко зависеше от това, какъв е в действителност Фин, какво означава тя за него, колко отчаян или нечестен е. Очевидно беше притиснат финансово. Въпросът бе колко зле е положението. Може пък любовта им да бе истинска, за разлика от ужасиите от доклада. Може той наистина да я обичаше. Как само ѝ се искаше да е така. Сега обаче я разкъсваха колебания и преценката ѝ не беше точна.

— Срам ме е да ви разкажа. Май съм се забъркала в ужасна каша — въздъхна тя и си пое решително дъх.

В Ню Йорк беше нощ, апартаментът ѝ беше потънал в сенки, беше време, когато всичко ти изглежда по-страшно, опасностите надвисват, а страховете се изострят. На сутринта призраците щяха да изчезнат отново.

— През последната година имах връзка с един човек. Той живее в Ирландия, в къща между Блесингтън и Ръсбъро, има още една в Лондон. Известен писател е, книгите му са бестселъри, но в момента е закъсал както професионално, така и финансово. Миналата година му правих фотосесия в Лондон, след това излязохме веднъж, после той дойде да ме види в Ню Йорк. Честно казано, омая ме. Остана с мен няколко седмици и оттогава сме почти непрекъснато заедно, живеем в дома ту на единия, ту на другия. Аз имам апартамент в Ню Йорк и вила на Кейп Код. Навсякъде сме заедно, въпреки че напоследък съм почти непрекъснато в Ирландия. Там живее в къща, за която ми каза, че била негова, но открих, че не е, оказа се, че я ползва под наем.

Робърт Бартлет възкликваше тихо, със съчувствие, докато тя разказваше, и същевременно си водеше бележки, щяха да са му нужни, когато по-късно започнеха да обсъждат подробностите.

— Разбрах, че живее под наем, а ми беше казал, че притежава къщата — повтори тя след кратко мълчание. — Твърдеше, че била на дедите му, че я бил откупил преди две години. Оказа се лъжа и той ми обясни, че го е било срам да си признае. Всъщност, по това време открих три значителни лъжи. Случи се след девет месеца съвършена връзка. Никога дотогава не бях изпитвала подобно щастие, а той беше най-нежният мъж на света, но ето че най-неочаквано, девет месеца по-късно, се появиха три големи лъжи — завърши тъжно тя.

— Как ги открихте? — прекъсна я Бартлет, заинтригуван от историята. Тя беше интелигентна жена, не наивно момиче, утвърдена в артистичните среди, затова се досети, че след като е повярвала на лъжите му, той е бил изключително убедителен, а и отначало тя не е имала причина да се съмнява в него.

— Лъжите изникнаха от нищото. Той ми каза, че бил вдовец, че бил отгледал и възпитал сина си сам. Майкъл дойде на гости в Ирландия и тогава разбрах, че не е живял с баща си, както твърдеше Фин. Казва се Фин О'Нийл, между другото.

Бартлет познаваше постиженията му на литературната сцена, както и повечето хора, но не каза нищо. Беше известен писател, не по-малко прочут от нея. Тя не бе прибрала някой бездомник от улицата. За нея връзката бе между хора, равни по успехи, така че в началото всичко е вървяло гладко.

— Както и да е, синът му ми обясни, че е расъл при баба си и дядо си по майчина линия в Калифорния и почти не се е виждал с баща си, а и сега се срещат рядко. Баща му обаче ми беше разказал нещо различно. Попитах го и Фин с неудобство потвърди, че не бил отгледал сина си. Не призна обаче, че двамата са почти непознати. Освен това ми каза, че двамата със съпругата му не са се разбирали, когато тя е загинала, че рано или късно са щели да се разведат. Тя е починала, когато синът им бил на седем. Ще ви разкажа и за нея, но по-нататък.

Преди няколко месеца открих, че къщата е под наем. Той продължи да твърди, че това бил домът на дедите му по майчина линия

и аз му вярвах, но се оказа, че това са бабини деветини. Извинявам се — смути се тя, а той се усмихна.

— Няма проблем. Чувал съм такива изрази и преди. Не че ги използвам, но разбрах накъде биете.

И двамата се засмяха. Тя го харесваше. Изглежда, адвокатът я слушаше внимателно, въпреки че историята звучеше шантаво.

— Каза, че се срамувал и от това, че трябвало да плаща наем. По онова време вече бяхме решили да се оженим, затова миналия април купих къщата. — В мига, в който го изрече, се почувства глупаво.

— Като подарък ли? На негово име ли я купихте? — Той зададе въпроса без намек за укор или критика.

— Като бъдещ подарък. На мое име е, но щях да му я подаря като сватбен дар. Сега той ми плаща символичен наем — двеста долара на месец, колкото да бъде всичко законно. Платих милион и половина и приблизително същата сума за възстановяване, както и още един милион за мебели. — Едва сега си даде сметка каква огромна сума беше вложила в къщата и макар технически да беше нейна, тя правеше всичко заради него. — След като я купихме, я включих в завещанието си. След смъртта ми, ако се оженим, тя остава негова, без каквито и да било уговорки, или ще бъде предадена на попечителски фонд за децата ни, ако имаме деца.

— Той знае ли всичко това?

— Не помня дали съм му казала. Май веднъж му споменах, може би дори два пъти, че ще му я оставя. По онова време мислех, че става въпрос за дома на семейството му. Преди няколко седмици обаче открих, че предците му никога не са я притежавали. Това беше поредната лъжа, сред многото други. Дори вдигна скандал, защото се срамувал, че знам, че не можел да си я позволи и затова я бил взел под наем. Аз пък повярвах на онова, което ми казваше.

— Не забравяйте, че е блестящ писател. — Дотук беше на нейна страна във всяко отношение.

— Освен това му казах, че бившият ми съпруг ме е осигурил при развода. Не исках да имаме тайни. Фин попита за каква сума става въпрос, тогава научи, че разполагам с петдесет милиона и ще получа още толкова след смъртта на бившия си съпруг.

— Да се надяваме, че ще бъде жив и здрав още дълги години — отвърна любезно адвокатът и тя замълча и притаи дъх.

— Почина тази седмица. Беше тежко болен през последните единайсет години. Затова се разведе с мен, за да не страдам заедно с него, но ето че аз все пак го преживях.

— Моите съболезнования. Нека изясня. Значи ще получите още петдесет милиона от покойния си съпруг, извинете, искам да кажа, състоянието на съпруга ви. Нали така?

— Точно така. — Той подсвирна впечатлено и тя се усмихна. — Беше много богат. Той продаде акциите си от фирма производителка на хирургически инструменти и взе крупна сума. Така че Фин знае какво притежавам и какво ще получа.

— Някога искал ли ви е пари?

Не че имаше нужда. Той се беше уредил добре, след като тя му беше купила къщата и бе обещала да я прехвърли на негово име, когато се оженят или при смъртта ѝ. И в двата случая той печелеше.

— Да, наскоро — призна тя. — Настоя да му открия банкова сметка с пет милиона долара, без да задавам въпроси. Каза, че щял да има нужда от още, след като се оженим. Това се случи миналия месец. Дотогава не беше споменавал за пари. В момента има финансови затруднения, третата лъжа, която много ме притесни. Похвали ми се, че е подписал нов договор за голяма сума с издателя си. Дори излязохме, за да празнуваме. Оказа се обаче, че не е предал две книги на издателството, те са прекратили договора с него и го съдят за близо три милиона долара.

— Да не би да е поискал парите, за да се разплати с тях, нещо като заем?

— Не — отвърна тя след кратко мълчание. — Просто ги поиска за лични нужди, при това сумата е много по-голяма от онази, за която го съди издателството. Иска два милиона повече. Не знам как ще завърши делото. Той се опитва да ги бави, но в момента никой в този бизнес не желае да чуе за него. Освен това твърди, че нямал никакви пари, нито цент. Не можел обаче да ме моли за издръжка. Предложих да му открия сметка за дребни разходи, а и без това плащам всички сметки, така че той не харчи за абсолютно нищо. Само че иска да му прехвърля пет милиона, без да питам защо. Трябвало да бъдат най-обикновен подарък. Намекна, че след като се оженим, съм длъжна да му дам още.

— И кога трябваше да е сватбата? — Надяваше се да не е скоро.

— Планирахме да бъде през октомври. — Не му каза за бебето, което изгуби през юни. Не беше негова работа, според нея нямаше връзка със случая, а и споменът все още ѝ се струваше болезнен. — После я отложихме за края на месеца, за Нова година, но скоро му казах, че искам да изчакаме до юни. Той побесня.

— Сигурно — отвърна Робърт Бартлет, без да крие тревогата си. Чутото не му хареса и като се замисли, му се стори още по-притеснително. — Той ще спечели много от брак с вас, госпожо Дън. Къща, дори няколко, пари, стабилен доход, уважение. Очевидно сте мила, изключително щедра и сте била готова да продължите по същия начин, а той има добра представа за финансовото ви състояние и знае в какво се цели.

— Моля ви, наричайте ме Хоуп. Да, така е — съгласи се тя, седнала в тъмния си апартамент. Фин много добре знаеше с какво разполага тя и какво искаше да измъкне от нея. Може би всичко.

— Каза, че ти плащаш сметките. Той дава ли някакви пари за домакинството?

— Абсолютно никакви.

— А някога давал ли е?

— Не бих казала. Харчи за вестници, от време навреме се отбива в железарския магазин. Обикновено записва покупките на моя сметка. — „Браво, направо страхотно. Добре се е уредил“, помисли си Бартлет, но премълча. — Трябваше да плаща символичен наем, но и това не прави. Подписахме договора за наем, за да спася гордостта му. — Бартлет вече знаеше, че Фин не знае какво е гордост, само алчност. — Освен това много настояваше да имаме бебе. Беше готов да го направим ин витро и дори ме заведе на специалист в Лондон.

— Получи ли се? — Този път Бартлет ѝ се стори притеснен.

— Не... всъщност да, но направих спонтанен аборт. Той обаче настояваше да пробваме отново, докато аз предпочитах да не бързаме, а сега вече съм категорична, че трябва да изчакам.

— Моля те, Хоуп, не го прави. Ако имате дете, този тип ще впие нокти или в теб, или в детето, при това завинаги. Той много добре знае какво прави.

— Опитал се е да постъпи по същия начин със семейството на бившата си съпруга и дори да сложи ръка върху наследството на сина

си, когато съпругата му загинала. Не съм сигурна, че момчето знае тези подробности, но ми се струва, че никой не му е казал.

— Нека поговорим за бебето, стига да нямаш нищо против.

Колкото повече разговаряше с него, толкова повече той ѝ допаднаше. Направи ѝ впечатление на свестен, земен човек. Осъзна, че го използва за слушател, докато се опитваше да осмисли всичко, което ѝ се беше случило.

— Няма проблем. Преди време открих снимката на жена, с която е излизал на млади години. Каза, че тя се самоубила, когато била бременна от него, и после ме попита дали аз бих посегнала на живота си. Останах с чувството, че го смята за ласкателно, още повече че тя много го е обичала.

Робърт Бартлет слушаше мълчаливо, без да признае, че започва да се плаши. Цялата история му се струваше колкото опасна, толкова и позната. Та тя рисуваше портрета на истински социопат. Хоуп бе идеалната жертва, съвсем сама с него в Ирландия, не можеше да разчита на близки и приятели, беше влюбена в него, имаше пари, при това много пари, и зависеше от него, а положението щеше да се влоши, ако се оженеха. Робърт се радваше, че Хоуп го е потърсила. Попита я дали има деца. Последва ново кратко мълчание.

— Имах дъщеря, която почина преди четири години от менингит. Учеше в „Дартмът“.

— Моите съболезнования. — Каза го искрено и тя остана трогната. — Не мога да си представя нищо по-лошо. Най-много се страхувам от подобно нещо. Имам две деца, учат в колеж. Като знам, че ще излизат, не мога да си намеря място.

— Знам как е — отвърна тихо тя.

Робърт Бартлет разбра, че тя няма и деца, които да се интересуват от онова, което се случва, да я предупредят и предпазят. Хоуп беше идеалната мишена за всеки социопат, самотна жена, без близки, без човек, който да я защитава, освен това разполагаше с много пари. Най-лошото бе, че тя явно още обичаше Фин, дори и сега. Изглежда и тя не можеше да повярва, говореше така, сякаш се опитваше да подреди парченцата като пъзел и може би очакваше да я успокои и да ѝ каже, че няма от какво да се притеснява, само че той не можеше да направи подобно нещо. Положението ѝ беше лошо и страшно. В нея прозираше невинност, която го уплаши още повече.

След всичко, което чу, му стана ясно, че я грози огромна опасност. Фин О'Нийл наистина беше манипулатор и измамник. Самоубийството на гаджето от младежките му години го разтревожи, както и фактът, че О'Нийл настояваше тя да забременее. Това поне означаваше, че не иска тя да умре. В момента тя му беше по-полезна жива, омъжена за него и бременна. Ако не му създаваше неприятности, ако не пречеше на плановете му, всичко щеше да бъде наред, но в момента тя правеше тъкмо обратното. Беше отложила сватбата, беше отказала да му даде пари и не искаше да забременее. За него това бяха съществени спънки и напълно объркваха плана му. Всичко това означаваше, че трябва да се постараете, за да я убеди в добрите си намерения, а ако не успеете, Хоуп щеше да е в голяма опасност. Бартлет беше наясно, че най-страшното при социопатите е, умението им да принудят жертвите да се самоунищожат, за да не им се налага на тях да вършат мръсната работа, както се бе случило с предишната приятелка на Фин. Засега Хоуп беше с ума си. Наистина се радваше, че му се е обадила, че агентът ѝ е дал номера му. Досега не се беше сблъсквал с такъв случай, а пък Фин май беше истински професионалист в тази игра. Беше невероятно добър.

— Тези лъжи открих сама — продължи Хоуп. — Последната, за делото и договора с издателството, много ме притесни. И тогава ми каза, че го било срам да си признае, защото аз съм постигала само успехи. Винаги използва едно и също извинение. Истината е, че той просто лъже. До миналия юни, когато изгубих бебето, отношенията ни бяха наред. Тогава той ме обвини, че аз съм виновна за спонтанния аборт, и заяви, че не съм се пазела. Държа се отвратително, беше много разочарован и изключително ядосан. Искаше да забременея веднага. Лекарката ме предупреди да изчакам, защото едва не умрях.

Бартлет се намръщи, докато слушаше.

— Преди това се държеше чудесно, много се радваше за бебето. Не се наложи да прибегнем до ин витро, просто стана. Знаех, че съм в овулация, той ме напи и правихме секс, без да се пазим. Той много добре знаеше какво прави. — Бартлет вече бе убеден, че е станало точно така. — Получи се. Както ти казах, първите шест месеца се държа чудесно, а през лятото, след като изгубих бебето, всичко бе отново наред. Напоследък, през повечето време ми е ядосан. Понякога отново се държи прекрасно, след това става зъл. Пие много повече,

отколкото преди. Според мен стресът от делото му влияе, а и е изпаднал в творческа криза. Ядоса се и когато отложих сватбата. Сега се караме непрекъснато, той все иска нещо от мен и през повечето време отношенията ни са обтегнати. Понякога настроението му се мени толкова неочаквано, ту е лошо, ту е добро, после пак се цупи. Много съм объркана. Преди седмица, когато заминах от Дъблин, просто не знаех какво да мисля. Освен това непрекъснато ми повтаря, че полудявам. Бях започнала да му вярвам.

— Това е целта му. Да му повярваш. От разговора с теб, Хоуп, ми е ясно, че не си луда, но съм сигурен, че той има психически отклонения. Не съм психиатър, но той е типичен социопат. Това е много опасно, особено когато се опитва да ти промие мозъка и да те обърка. Кога ти поиска парите?

— Преди няколко седмици. Поиска ги направо, а аз отказах и оттогава не спираме да се караме. Бях притеснена, затова, когато дойдох в Ню Йорк по работа, накарах агента си да намери частен детектив. — Тя въздъхна отново и му разказа какво е пишело в доклада. — И брат му мисли, че е социопат. Оказа се, че и твърдението му, че бил единствено дете не е вярно. Имал е трима братя. Майка му е била прислужница, а не аристократка, баща му загинал по време на свада в някакъв бар, не е бил лекар. Нищо от онова, което ми е разказвал, не е истина. Тогава разбрах, че къщата в Ирландия никога не е била на семейството му. А всички, които го познават, потвърждават, че е патологичен лъжец. — Той вече бе разбрал, че е така от разказа й. — Вчера получих останалата част от доклада и в нея няма нищо обнадеждаващо. Съпругата му е загинала в катастрофа. Той е шофирал пиян, а на мен ми каза, че тя е била сама в колата, когато е катастрофирала. В доклада на полицията е отбелязано, че е бил с нея и съпругата му е била жива. Фин получил сътресение, не позвънил за помощ и тя починала. В интерес на истината, медицинското заключение е, че тя е щяла да умре, даже да е повикал помощ. — Дори сега тя се опитваше да оправдае Фин. Според Робърт Бартлет това беше лош знак. Очевидно все още бе влюбена в него и отказваше да приеме новата информация. — Получил е условна присъда за непредумишлено убийство и пет години изпитателен срок, задето е убил другия шофьор — продължи тя. — Има още истории. Родителите на съпругата му мислят, че той е искал тя да умре, за да получи парите

й. Опитал се е да вземе онова, което тя е оставила на сина им. А сега се опитва да се добере до моите пари. Индиректно е отговорен за смъртта на две жени — жена му в катастрофата и самоубийството на някогашната му приятелка. Лъгал ме е за всичко. Просто не знам как да му вярвам. — Гласът ѝ потрепери.

Робърт Бартлет щеше да остане потресен, ако не бе чувал подобна история и преди и не знаеше как действат социопатите и какво причиняват на жертвите си. Объркването, което създаваха, и противоречието между добре пресметнатата им жестокост и вниманието, умението да прелъстяват и нараняват, парализираше набелязания обект, който гореше от желание да повярва, че хубавото е истина, а лошото най-обикновена грешка. Можеше да каже на Хоуп, че всичко е добре замислено. Тя вече се пробуждаше и започваше да разбира какво представлява Фин, макар да ѝ беше трудно да го приеме, след като бе изпитала любовта и нежността му.

— Не искам да станеш следващата му жертва — заяви настойчиво Робърт.

Тя вече бе станала негова жертва в много отношения и той се страхуваше, че ако го ядоса или вече не му е нужна, Фин може да посегне на живота ѝ, да я тласне към самоубийство или да предизвика някакъв нещастен случай.

— И аз не искам. Затова ти се обадох — призна съкрушено Хоуп.

— Онова, което е било в началото, когато се е държал съвършено, се нарича „отразяване“ — социопатът „отразява“ всичките ти нужди и желания. По-късно, значително по-късно, истината излиза наяве — обясни Робърт. — Какво ще правиш, Хоуп? — попита тихо той.

Беше му мъчно за нея, защото разбираше по-добре от всички, колко трудно е да се изправиш пред подобен проблем и да предприемеш нещо.

— Не знам — въздъхна тя. — Знам, че ще ти се стори истинска лудост, но девет месеца беше прекрасно, а сега ми се струпа всичко това. Никой не е бил толкова мил с мен, никой не ме е обичал толкова много. Искам да се върна към началото. — Бе все едно да се опитва да извади „Титаник“ и тя започваше да се осъзнава, но отчаяно се бе вкопчила в спомените и не искаше да повярва, защото копнееше Фин да докаже на всички, че грешат. Искаше ѝ се никога да не бе

получавала доклада и да може да вярва в мечтата. Искаше, но не биваше да си го позволява. Същевременно чувстваше, че е длъжна да се върне и да се убеди. Всеки би помислил, че е полудяла, всеки, освен Робърт Бартлет. Какъв късмет имаше, че го откри.

— Няма да стане, Хоуп — внимателно заговори той. — Мъжът, когото си опознала в началото, в когото си се влюбила, не съществува. Истинският е чудовище, безсърдечно, безсъвместно. Може и да греша, може да се окаже, че е човек с проблеми, но ми се струва, че и двамата знаем истината. Отначало се е преструвал, за да те впечатли. Сега играта е приключила. Вече навлизаме в трето действие, където мръсникът подготвя окончателния си удар. — Това бе залегнало в сюжетите на всичко, написано от Фин. — Можеш да се върнеш при Фин, за да се увериш, никой не може да те спре, но да знаеш, че се излагаш на огромен риск. Подчертавам, огромен. Ако се върнеш, трябва да си готова да се спасяваш бързо, и щом ти замирише на опасност, да бягаш като вятъра. Няма никакъв смисъл да се опитваш да разговаряш с него разумно. Обикновено не го споделям, но на теб ще кажа — това вече съм го преживял. Бях женен за ирландка, най-красивата жена, която можеш да си представиш и най-милата. Вярвах на всяка нейна дума и казаното от нея много приличаше на онова, което ти е наговорил Фин. Детството ѝ било нещастно, родителите ѝ били пияници, тя се озовавала в приемни домове, където хората ѝ причинявали ужасни неща. Имаше ангелско лице, но сърцето ѝ бе достойно за дявол. Защиствах я по обвинение в непредумишлено убийство непосредствено след като завърших право. По онова време не се съмнявах, че е невинна. Беше убила гаджето си и твърдеше, че той се опитал да я изнасили, и ми даде доказателства, които подкрепяха думите ѝ. Повярвах ѝ и я измъкнах. Днес обаче знам, че ми е наговорила куп лъжи. Накрая ме изостави, взе всичките ми пари и ми разби сърцето, когато взе и децата със себе си. Ожених се за нея веднага след делото.

По-късно се опита да ме убие. Появи се през нощта и ме наръга, като се постара да нагласи нещата така, сякаш ме е нападнал крадец, но аз знаех, че е била тя. Въпреки това се връщах при нея два пъти, опитвах се да оправя отношенията ни, затварях си очите за всичко, което вече знаех. Обичах я, бях обсебен от нея и единственото ми желание беше да спася брака ни и да запазя децата. Накрая тя ги

отвлече в Ирландия, случи се преди седем години. Като по чудо от фирмата търсеха човек, който да оглави офиса в Дъблин, затова приех поста, без да се замисля, само и само да съм по-близо до дъщерите си. Тя е много умна и хитра, но поне децата ми са добре. Преди два месеца по-малката постъпи в колеж в Щатите, а през пролетта аз се връщам в Ню Йорк. След мен Нула се омъжи още два пъти, и двата пъти за пари; единият от съпрузите ѝ почина преди две години, взел лекарство, към което имал силна алергия. Тя му го дала, но успяла да убеди съдията, че няма вина. Наследи всичките му пари. Сигурно ще постъпи по същия начин и със сегашния си съпруг или с някой друг. Тя няма никаква съвест. Мястото ѝ е в затвора, но не знам дали някога ще я вкарат там. Състоянието ѝ е такова, че е готова да прекрачи всяка граница, и изпитва дълбока нужда да накара света да преживее онова, което ѝ е сторено на нея. Никой не е в безопасност.

Така че имам добра представа на какво си се натъкнала и мисля, че знам какво изпитваш. На мен ми бяха необходими години, докато разбера, че добрата Нула е чисто и просто маска, която си слага заради мен, но пък беше толкова убедителна, че наистина ѝ вярвах, въпреки че ми пробутваше какви ли не лъжи и вършеше всякакви гадости. Накрая децата се пренесоха при мен, което никак не я притеснява. Хората като нея не са добри родители. Децата им се превръщат или в помощници в престъпленията им, или в жертви. Сега вече дори не се вижда с момичетата и изобщо не се интересува от тях. Заета е да харчи парите на покойния си съпруг, онзи, когото е убила, като му е дала грешния антибиотик. Сърцето му просто е спряло, а тя много добре е знаела, че ще стане точно така, и е изчакала цял час, преди да извика парамедиците, защото била „безкрайно разстроена“. Твърди, че била заспала и не е чула предсмъртните му вопли. Повярвали са ѝ. Никой не е проливал толкова сълзи, колкото проля тя по време на разследването. Беше неутешима. След това се омъжи за адвоката си и в най-скоро време ще направи същото, ако не с него, то с някой друг. Всеки мъж, когото е напускала, с изключение на мъртвите, трудно са я прежалили. Включително и аз.

Трябваша ми години, за да преодолеея мъката и да престане да ме боли. Преди това се връщах поне сто пъти, все едно си просех лошото ѝ отношение. И го получих. Ако решиш да обърнеш лодката назад, независимо от доказателствата, никой не е в състояние да те спре. Ти

си живяла в рая в продължение на девет месеца, а след това си прочела доклада на частния детектив и си разбрала какво е мнението на хората, които го познават. Ако обаче решиш да се върнеш, Хоуп, бъди умна. Набележи ли те такъв човек, единственият ти шанс е да избягаш далече. Това е най-добрият съвет, който мога да ти дам. Ако се върнеш отново при него, бъди готова, слушай внимателно всяка дума, която изрича, и ако ти се случи нещо притеснително или те уплаши, довери се на себе си и бягай. Бягай бързо. Дори не си опаковай багажа.

Това бе най-добрият съвет, който можеше да ѝ даде, тъй като беше преживял същия кошмар. Хоуп беше потресена. Разказът му бе ужасяващ, но лъжите на Фин бяха не по-малко страшни.

— Той е единственият, когото имам — прошепна тя, — а беше толкова добър с мен. От семейството ми беше останал само Пол, а сега и него го няма, няма я и дъщеря ми. — Тя се разплака.

— Тези хора действат така. Разчитат на невинността, на самотата на набелязаните жертви, на уязвимостта им. Няма как да постигнат магията си, ако ги наблюдават много очи. Винаги изолират жертвите си, както той е направил с теб, за да ги обработят по-лесно. Знаел е, че имаш единствено бившия си съпруг, но той не е можел да те спаси, защото е бил тежко болен. Затова те е отвел в Ирландия, където нямаш семейство, близки, приятели и никой няма да те потърси. Ти си била идеалната жертва. Не го забравяй, когато се върнеш. Кога смяташ да пътуваш?

Не я попита дали е решила, а кога, защото бе убеден, че ще се върне. И той бе отказвал да повярва, и той се беше надявал и бе наясно, че тя все още не е готова да се откаже. Трябваше ѝ нова доза от Фин, която да я разтърси, защото доказателствата за съществуването на добрия Фин и спомените бяха изключително въздействащи. Това бе съвършен пример за когнитивен дисонанс^[1], различни доказателства, които си противоречаха — любовта, с която първоначално бе обградена жертвата, нежност, проявяваща се значително по-рядко на по-късен етап, и бруталната, безскрупулна жестокост, след като свалят маската, която след време отново налагат, за да объркат напълно жертвите си и да ги убедят, че полудяват. Много социопати са предизвиквали по този начин самоубийства, когато напълно нормални хора са се опитвали да си обяснят какво им се случва и са били изтласкани до ръба. Той не искаше това да се случи с Хоуп.

Единствената му цел беше да я опази жива, да ѝ помогне да се отдръпне, когато е готова. Знаеше отлично, че само човек, преживял същото, можеше да я разбере.

Хоуп остана силно впечатлена от историята на Робърт, от готовността, с която сподели личната си трагедия, от честността му, от проявеното състрадание към дилемата ѝ и любовта ѝ към Фин. Трудно ѝ беше да асимилира доказателствата и противоречията между държанието му в началото на връзката, чувствата, които изпитваше, и мнението на хората за него, собствените си опасения. Та това бе класически случай на раздвоение и отказ да приемеш реалността. Никой нямаше да я разбере, ако не бе попадал на такъв кръстопът, както беше станало с Робърт. Желанието ѝ да се върне при Фин, за да разбере истината, бе напълно непонятно за Марк, например.

— Благодаря ти, че не ми каза колко неразумно постъпвам, като се връщам. Май все още се надявам, че ще започне да се държи както в началото.

— Не ни е лесно да се откажем от надеждите, когато става въпрос за чувства. А старият Фин сигурно ще се появява от време на време или по за няколко часа. Просто няма да се задържа дълго, защото това е преструвка, начин да получи онова, към което се стреми. Ако обаче му се изпречиш на пътя или не му осигуриш желаното, да знаеш, че те чакат беди, защото той ще те порази като светкавица. За щастие, най-лошото, което ще направи, е да те уплаши до смърт. Не му позволявай да стига по-далече.

Сега това бе единствената му цел. Нейната все още бе надеждата да открие същия Фин, когото бе обичала, че всичко е било само лош сън и любовта им е жива. Робърт беше наясно, че това няма да се случи, но Хоуп трябваше да се убеди сама. Тя бе класическата жертва на социопат — самотна, объркана, неспособна да повярва, изпълнена с надежда, готова да отрече очевидното.

— Хайде да се видим, преди да заминеш за Ръсбъро. Отбий се в офиса ми, като кацнеш в Дъблин. Ще ти дам всичките си телефонни номера, ще прием по чаша кафе, след това се връщаш при Джак Изкормвача. — Той се шегуваше и тя се разсмя. Образът, който той обрисуваше беше страшничък, и тя се почувства глупаво, но той бе напълно прав. — Бих ти дошъл на гости в къщата, но предполагам, че

така ще ти докарам неприятности. Повечето социопати са невероятно ревниви.

— И той е много ревнив. Непрекъснато ме обвинява, че флиртувам с някого, дори със сервитьорите в ресторантите.

— Всичко се връзва. Жена ми ме обвиняваше, че спя със секретарките си, с бавачката, с жени, които дори не познавах, докато най-сетне ме обвини, че спя с други мъже. Непрекъснато се защитавах и се опитвах да я убедя, че не е вярно. Показа се, че тя е тази, която ми изневерява.

— Според мен Фин не ми изневерява — отвърна убедено Хоуп. — Затова пък ме обвинява, че спя с кого ли не от селото, включително с работниците.

— Постарай се да не го ядосваш и да го предпазиш от вълнения. Знам, че ще ти бъде много трудно. Те почти никога нямат основание за обвинения, освен ако жертвата не им даде повод.

Тя обаче не беше от типа жени, които създават неприятности. Беше открита и честна, след разговора им се почувства много по-добре, а съмненията, че полудява, се бяха стопили.

— Предполагам, че поводът ще бъдат парите. Това е основната му цел, също и сватбата, може би дори бебето.

Не ѝ каза, че повечето социопати са изключително сексуални. Нула бе най-добрата партньорка в леглото, която някога бе имал. Това бе един от многобройните начини, по които контролираха жертвите си. Бившата му съпруга чукаше мъжете до полуда, до такава степен, че те нямаха представа какво се случва чак до фаталния край. Той поне беше успял да ѝ се изплъзне. Бяха го спасили добрият терапевт и собственият му здрав разум. Въпреки че все още беше влюбена във Фин и не се разделяше с илюзията, Хоуп му се струваше умна жена. Сигурно ѝ бе непосилно трудно да преглътне истината, затова подлагаше новите факти на съмнение, както често се случваше с жертвите. Не го правеше от глупост, просто се бе вкопчила в надеждата, тласкана от наивност, вяра и любов, макар и напълно незаслужени.

Докато разговаряше с него, Хоуп реши да тръгне на следващия ден, да вземе нощен полет и да кацне в Дъблин на сутринта. Много ѝ се искаше да се види с Робърт Бартлет, преди да се върне в къщата.

Така щеше да е по-спокойна. Разбраха се да се срещнат в офиса му в десет часа.

— Добре, ще освободя цялата си сутрин — увери я той. След това се сети за нещо друго. — Какво ще правиш с къщата, след като всичко свърши? — Не ставаше дума за развод, където трябваше да се уговаря издръжка.

— Не знам. Все още не съм мислила, а и не мога да реша. — Тя продължаваше да се надява, че няма да се стигне дотам, но също така си даваше сметка, че е напълно възможно да се случи, и се налагаше да обмисли вариантите. — Мога да я запазя и да му я давам под наем, не че ми се иска, защото така ще останем свързани. От друга страна, струва ми се нечовешко просто да го изхвърля.

Робърт знаеше, че Фин заслужава точно това, но Хоуп определено не беше готова. Все още ѝ се искаше да не се стига до подобна развръзка, но Робърт бе длъжен да повдигне въпроса.

— Не се притеснявай за това сега. Порадвай се на Ню Йорк, а вдругиден ще се видим.

Тя му благодари отново и затвори. В шест и трийсет най-сетне си легна, много по-спокойна от месеци. Поне сега имаше на кого да разчита в Ирландия, освен това Робърт Бартлет знаеше какво преживява, а и онова, което той беше изтърпял от съпругата си, беше значително по-тежко. Хоуп добре разбираше, че Фин цял живот беше измислял лъжи и бе виновен за смъртта на две жени. Тъжното бе, че макар вече да знаеше истината, тя продължаваше да го обича. Беше повярвала на мъжа, за когото се представяше в началото, и ѝ беше безкрайно трудно да се откаже от мечтата. Откакто Пол почина, притегателната му сила бе станала още по-силна. Фин наистина беше единственият ѝ близък човек, затова раздялата с него беше толкова мъчителна. Щеше да остане съвсем сама за пръв път в живота си.

Фин ѝ звъня два пъти същата сутрин, докато тя спеше. Хоуп погледна номера на екранчето на мобилния, обърна му гръб и не вдигна. Нямахте да предупреди Фин, че се прибира в Ирландия, и щеше да го изненада. Преди това обаче имаше нужда да прекара няколко часа с Бартлет в Дъблин.

[1] Състояние, характерно със сблъсък в съзнанието на индивида между неговите знания, убеждения, нагласи и новопостъпила

информация, която им противоречи. — Б.пр. [↑](#)

19.

В нощта, когато отпътува, в Ню Йорк валеше сняг и самолетът ѝ остана на пистата цели четири часа, докато бурята поутихна. Найсетне излетяха, но вятърът беше насрещен и често попадаха на въздушни течения и ями. Последва ново забавяне, докато свалят багажа от самолета, и вместо да пристигне в офиса на Робърт Бартлет в десет сутринта, Хоуп отиде чак в два и половина, уморена, с измачкани дрехи и разрошена коса.

— Много се извинявам! — започна тя, когато той стана, за да я посрещне.

Беше висок, слаб, представителен мъж с прошарена пясъчноруса коса, зелени очи и трапчинка на брадичката, която изпъкваше при всяка усмивка, а той често се усмихваше. Имаше приятно излъчване и се държеше топло и приятелски. Предложи ѝ чай, след като тя се настани на един от удобните фотьойли в кабинета му. Фирмата бе разположена в малка сграда с историческо значение в югоизточната част на Дъблин, на Мериън Скуеър, близо до колежа „Тринити“, заобиколена от очарователни къщи в грегориански стил и огромен парк. Подовете на офиса бяха неравни, на прозорците им липсваше симетрия, но отвсякъде лъхаше уют. Нямахше нищо общо с изискания, минималистично обзаведен офис в Ню Йорк. На Робърт тук му харесваше много повече и почти съжаляваше, че ще се връща. След като беше прекарал седем години в Дъблин, тук се чувстваше като у дома, също и децата му. Той обаче предпочиташе да бъде близо до момичетата, които учеха в колежи от Бръшляновата лига^[1] на източното крайбрежие, въпреки че едната бе решила да се върне в Ирландия, като завърши.

Двамата с Хоуп обсъждаха часове наред капризите на Фин, лъжите, които беше наговорил, и надеждата ѝ по някакъв начин, може би вълшебен, нещата да се променят. Робърт знаеше, че няма смисъл да спори с нея, но непрекъснато ѝ напомняше за доказателствата, с които разполагаше, за грубото и дори жестоко отношение на Фин. Той

отлично разбираше колко трудно човек се отказва от мечтите си и се надяваше Фин да не ѝ стори нещо ужасно. Напомняше ѝ непрекъснато да се довери на инстинктите си и да напусне къщата веднага, ако прецени, че я грози опасност. Имаше чувството, че не ѝ го е казал достатъчно пъти. Това бе особено важно и накрая тя му обеща да избяга, ако се почувства застрашена, макар да не вярваше, че Фин би я наранил физически. Напоследък се опитваше да я тормози психически. Тя все още не му беше казала, че се връща, и нямаше намерение да споменава, че е прекарала цял един ден в Дъблин с адвокат.

Когато приключиха разговора, беше станало пет и Робърт я посъветва да не се връща в Блэкстън Хаус толкова късно. Трябваше да наеме автомобил, което щеше да отнеме време, след това я чакаше път, а тя му беше казала, че се притеснява да шофира в Ирландия, а по тъмно щеше да ѝ бъде още по-трудно. Освен това рискуваше, когато пристигне, Фин да е изпаднал в лошо настроение или пък да е пиян. Уинфред и Катрин сигурно щяха да са се върнали в селото, където живееха. Според него беше по-добре да не пътува сега. Предложи ѝ да отседне в хотел в Дъблин и да тръгне по светло на следващия ден. Тя помисли и се съгласи. Нямаше търпение да се види с Фин, макар да беше неспокойна, но ако се прибереше толкова късно и той беше пиян, бе все едно сама да влезе в бърлогата на звяра. Не беше разумно, затова се съгласи да остане.

Робърт предложи хотел, който тя познаваше, и секретарката му ѝ направи резервация. Хотелът беше най-хубавият в Дъблин. Тъй като той се канеше да си тръгва, предложи да не търси такси, а да я откара, за да не носи сама багажа, и тя прие с облекчение. Разговорът с него ѝ беше много приятен, въпреки че темата бе мъчителна. Онова, което се случваше в живота ѝ, ѝ носеше разочарование и болка. Беше ѝ трудно да обясни защо все още е влюбена във Фин, още по-малко да допусне, че мъжът, когото бе опознала, не съществува. Трудно ѝ беше да приеме ужасните неща, които говореха за него, и все още изпитваше известни съмнения. Когато помоли за частен детектив, не бе и предполагала, че ще стигне до толкова грозни факти. Сега трябваше да реши какво да прави. Наученото обаче не бе променило чувствата ѝ към него и затова я болеше така много. Проблемът ѝ се струваше неразрешим. Днес Робърт я бе успокоил, че всичко ще си дойде на място от само себе си. Същото би казал и наставникът ѝ в Индия или пък любимият ѝ монах

в Тибет. Докато стигнат в хотела, тя разказваше за пътешествията си. Робърт беше много впечатлен и заинтригуван.

Когато пристигнаха, портиерът пое багажа ѝ, а Робърт се обърна усмихнат към нея. Знаеше колко ѝ е трудно, че няма търпение да види Фин. Хоуп нямаше представа какво да очаква, нито пък в какво настроение ще го завари. Дали щеше да я посрещне добрият или злият Фин, старият или новият, и откровено сподели колко е напрегната, особено след многобройните му предупреждения за онова, което предстоеше.

— Искаш ли да вечеряме заедно? Да изядем по една пица? Да отидем в някой пъб? Недалеч има и един приличен китайски ресторант, много хубав индийски, стига да обичаш люто. Утре имам дело, а ти сигурно ще искаш да тръгнеш рано, така че можем да похапнем набързо. Какво ще кажеш да те взема след час? Живея на няколко пресечки.

Идеята ѝ допадна. Робърт ѝ харесваше, а тя бе потисната от всички мисли, които се въртяха в главата ѝ. Никак не ѝ се искаше да вечеря сама в стаята си, нито да излиза сама в Дъблин, а предложението му я изкуши. Той бе свестен човек, а Марк ѝ беше казал, че е много добър юрист. Досега съветите му ѝ бяха допаднали, макар повечето да нямаха нищо общо със закона, но при създалата се ситуация така беше по-добре.

— С удоволствие — отвърна Хоуп. Изглеждаше много уморена.

— Супер. Сложи си дънките и след час ще бъда при теб.

Тя се регистрира, настани се в стаята си, която се оказа малка, елегантна и чиста. Отпусна се на леглото за няколко минути, преди да си вземе душ, да обуе дънките и да се среши. Той се върна точно след час, както бе обещал. Докато го поглеждаше по пътя към ресторанта, ѝ беше трудно да си представи, че е попаднал в ноктите на злата Нула или че е бил влюбен в нея. Той даваше вид на улегнал, разумен човек. Носеше изтъркани дънки, пуловер и граховозелено палто. Изглеждаше по-млад, отколкото в костюм. Предположи, че е приблизително на възрастта на Фин, близо до нейната. Каза, че бил роден в Калифорния, в Сан Франциско. Учил в „Станфорд“, след това в правния факултет на „Йейл“. Тя му разказа, че баща ѝ е преподавал в „Дартмът“ и той се разсмя и обясни, че е играл в отбора по футбол на „Станфорд“ и колко горди били, когато ги биели. Според него отборът на „Дартмът“ бил

много силен. Играл и хоккей като аматьор, докато бил в „Йейл“, и все още изглеждаше стегнат и атлетичен, макар да твърдеше, че отдавна е загубил форма. Обичал да кара кьнки с момичетата, които били в спортните отбори на колегите си. Нямаше търпение да се видят по Коледа. Щели да прекарат празниците в Ню Йорк, в „Пиер“, и той щял да започне да си търси апартамент, тъй като през март или април се връщал в Щатите.

Хоуп нямаше представа къде ще бъде тогава. Или в Ню Йорк с разбито сърце, или все още в Ирландия, където всичко щеше да е наред и тя щеше да е щастливо омъжена за Фин. Не скри надеждата си, а Робърт кимна мълчаливо. Беше казал предостатъчно по телефона и следобеда. Хоуп разполагаше с цялата необходима информация и той се надяваше, че когато е готова, ще я използва. Повече от това той не можеше да направи, освен при нужда да бъде на разположение. Беше й дал номерата и в офиса, и у дома, и на мобилния телефон. Накара я да обещае, че ще му позвъни, че няма да се притеснява, ако има нужда от съвет или помощ, независимо от часа.

Кърито се оказа фантастично и двамата отново заговориха за пътешествията й. Той бе очарован от разказите й, от работата й и призна, че никога не е пътувал до толкова екзотични места. Посещавал само Европа и скандинавските страни, в повечето случаи по работа. Приличаше на типичен съпруг, завършил университет от Бръшляновата лига, само че в очите му имаше повече доброта, отколкото при мнозина.

Приключиха с вечерята рано и той я върна в хотела, пожела й късмет на следващия ден, да си почине и да се наспи.

— Вече не си сама. На един час път съм. Ако възникне проблем, веднага ми звъни и аз ще ти помогна на минутата или пък ще се обадя в полицията. Ако ли не, просто избягай.

Тя се усмихна. Сякаш се подготвяше за война. Не вярваше Фин да й посегне, нито пък да я застраши по някакъв начин. Щеше да я тормози, да спори с нея, да пие прекалено, след това да припадне, но по-зле нямаше да стане. Вече го познаваше добре и увери Робърт, че нямало да се стигне до физическо насилие и че съпругата му била изключение.

Не беше за вярване, но Хоуп спа добре. Беше спокойна, чувстваше се в безопасност, защото вече имаше приятел в Дъблин.

След казаното от Робърт вече не се чувстваше толкова самотна и позвъни в офиса му, преди да напусне стаята, и остави съобщение, в което благодари за вечерята. Тръгна от хотела в девет, за да вземе автомобил под наем. Искаше до девет и трийсет да потегли за Ръсбъро. Когато пътуваше със самолет, обикновено се прибираха около единайсет и тя бе решила да каже на Фин, че е пристигнала същата сутрин и не го е предупредила, за да го изненада. Предишната вечер му изпрати любовен есемес, но той не отговори. Надяваше се да е седнал да пише. Нямахше намерение да му казва, че е спала в Дъблин, за да не провокира подозренията и ревността му.

Изглеждаше свежа и отпочинала, докато шофираше към Блесингтън, след това и към Ръсбъро. Пристигна точно в единайсет без десет. Навън, в леденостудения декемврийски ден, не се мяркаше никой, земята беше покрита със сняг.

Тя остави багажа в колата, качи се по предното стълбище и видя Уинфред още с влизането. Той докосна уважително чело, усмихна се широко и ѝ помогна да внесе багажа, а тя хукна нагоре към спалнята. Бе обзета от нетърпение да види Фин. Сякаш ужасните неща, казани от хората, бяха заличени. Обичаше го толкова много, че твърденията в доклада на частния детектив просто не можеха да бъдат истина. Всичко беше грешка, със сигурност ставаше въпрос за някаква грешка.

Влезе на пръсти в стаята им и отвори вратата. Вътре цареше мрак, той спеше, а на пода до леглото беше захвърлена празна бутилка от скоч. Ето защо не беше отговорил на есемеса ѝ от снощи. Очевидно е бил пиан.

Тя се плъзна в леглото до него, остана загледана дълго в красивото лице и любовта отново я завладя. След това го целуна нежно. Попадна във вълшебната му мрежа в мига, в който го видя. Той не помръдна, тя го целуна втори път и едва тогава отвори очи, видя я, стресна се, а в следващия миг грейна и я привлече в прегръдката си. От него лъхаше на скоч, докато я целуваше, но това нямаше значение. Миришеше на бъчва и тя започна да се притеснява за него, но не каза и дума. Запита се как върви писането му и дали е напреднал по двата ръкописа, които дължеше на издателството. Ако не ги предадеше, те щяха да продължат да го съдят, а тя не искаше да се случи това.

— Ти откъде се взе? — произнесе той с бавна, сънена усмивка и се протегна.

— Върнах се при теб — отрони нежно Хоуп, а той я прегърна и я привлече до себе си и в същия момент всички добри съвети бяха забравени, точно както бе предполагал Робърт Бартлет. Той обаче знаеше, че тя ще си ги припомни, когато имаше нужда, в подходящия момент.

— Защо не ми звънна? Щях да дойда да те посрещна — попита той и започна да сваля дрехите ѝ, а тя не се възпротиви.

— Исках да те изненадам — отвърна мило тя и Фин забрави всичко.

Имаше изненада за нея, но това не бе никаква изненада. Сексуалният им живот беше фантастичен от самото начало и това бе част от удоволствието да бъде с него. Беше неустоим, макар Хоуп да знаеше, че отново попада под влияние на чара му. Няколко минути покъсно двамата се любеха страстно, ненаситно, сякаш светът около тях всеки момент щеше да свърши.

Станаха чак следобед, изкъпаха се, облякоха се и той я прегърна. Отново се държеше божествено. Не можеше да повярва, че ще я излъже отново, че е способен да я нарани.

— Да знаеш само колко ми липсваше — въздъхна той и тя усети, че ѝ казва истината.

Говореше от сърце. Беше открила под леглото пет празни бутилки от скоч. Бе давил в алкохол мъката си, докато я е нямало, или може би страховете си. Понякога се държеше като дете.

— И ти ми липсваше — отвърна тихо тя.

Слязоха заедно и излязоха на разходка, преди да мръкне. Валеше сняг и наоколо бе красиво като във вълшебна приказка. Щяха да прекарат Коледа сами, защото Майкъл заминаваше за Аспен с приятели. А Хоуп си нямаше вече никого, освен Фин.

— Мъчно ми е, че се наложи да преживееш онова, което се случи с Пол. Сигурно ти е било много трудно.

Той ѝ се стори изпълнен със съчувствие и тя кимна. По време на разходката се държаха за ръце. Хоуп се опита да не мисли за бившия си съпруг от страх да не изпадне в паника, че вече го няма. След това той зададе въпрос, който я накара да замръзне. Не бе възможно да е толкова безчувствен.

— Какво ще стане с парите му?

— Какво имаш предвид? — погледна го стреснато тя.

— Сети се сама... Ще ти ги дадат ли, или ще трябва да чакаш, докато продадат акциите му или нещо подобно?

— Странен въпрос. Какво значение има? Необходимо е време, докато се уреди всичко около имуществото му. Месеци, дори година. Не знам колко точно, а и не ме интересува. — Не разбираше защо пита. Не разчитаха на наследството от Пол. Хоуп разполагаше с предостатъчно от парите, получени при развода, а Фин го знаеше много добре. — Той ми липсва — промълви тъжно тя, за да промени темата. Интересът, който той проявяваше към парите ѝ, а сега и към тези на Пол, я притесни и отново я върна към реалността.

— Знам — отвърна той със съчувствие, прегърна я през раменете и я привлече до себе си. — Сега вече си съвсем сама — продължи той и Хоуп си помисли, че беше жестоко да го изтъква, като знаеше колко много тя страда. — Имаш единствено мен. — Тя кимна, замълча и се запита накъде водеше разговора. — Аз имам теб, а ти мен. Това е. — Спомни си за старата му теория за сливането. От доста време не я беше споменавал.

— Ти имаш Майкъл — напомни му тя.

Следващите му думи обаче я поразиха като удар в слънчевия сплит с жестокостта си.

— А Мими вече я няма — продължи тихо той, докато тя се опитваше да си поеме дъх и да се овладее. Напоследък използваше всеки случай, за да я извади от равновесие, да я накара да се чувства неуверена, да я нарани, при това в неочакван момент, по особено болезнен начин. — Значи оставам единствено аз — натърти.

Хоуп не отговори и двамата продължиха да вървят през сипещия се сняг. Той бе успял да ѝ внуши усещане за самота. Стана ѝ още потъжно. Скоро след това поеха обратно към къщата. Той не спираше да ѝ напомня, че сега вече зависи от него, че без него ще остане съвсем сама. Замисли се за Робърт и за многобройните му предупреждения. Бяха се разбрали той да не ѝ звъни, да не би Фин да се ядоса. Ако тя преценеше, че има нужда от Робърт, знаеше къде да го намери. Беше прибрала листчето с номерата в чантата си.

Двамата с Фин сготвиха вечеря заедно и той се качи в кабинета си, за да поработи, докато тя сложи масата. Изражението му беше странно, когато се върна в мрачната кухня в приземието, която скоро

щяха да ремонтират. През повечето време използваха бокса на първия етаж, но не и тази вечер.

Тъкмо сядаха на масата в кухнята, обикновено използвана от прислугата, когато Фин се обърна към нея с необичаен блясък в очите и тя се запита дали е пил след разходката, или може би преди това. Напоследък пиеше прекалено много. По-рано не беше така. Запита се дали делото не го напряга.

— Къде беше снощи? — подметна невинно той.

— В самолета. Защо? — Усети как сърцето ѝ ускорява ритъма си и го изгледа безизразно, докато му сипваше макарони от огромна тенджерата.

— Сигурна ли си? — той впи поглед в очите ѝ.

— Разбира се. Стига глупости. Къде да бъда? Пристигнах днес сутринта. — Тя бодна хапка, а той подхвърли паспорта ѝ и някакъв бележник до чинията.

— Нима? Отседнала си в хотел в Дъблин. Открих бележника в чантата ти, докато търсех нещо. Звъннах да проверя. Била си там снощи. Печатът в паспорта доказва, че си пристигнала в Ирландия вчера, не днес.

След това извади листа с номерата на Робърт. Там пишеше единствено „Робърт“, без фамилия. Фин бе първокласен детектив. Хоуп имаше чувството, че ще получи сърдечен удар. Беше толкова трудно да обясни. Сутринта взе бележника от бюрото в хотела, без дори да се замисли, а ето че Фин го беше открил. Дори не ѝ хрумна да го попита защо е ровил в чантата ѝ. Започна да изпада в паника. Щеше да ѝ бъде много трудно да обясни какво е правила в Дъблин.

Нямаше избор, освен да му каже истината. Досега не го беше лъгала. Това бе първата ѝ лъжа.

— Точно така. Пристигнах вчера. Исках да прекарам една вечер сама в Дъблин. Освен това се срещнах с представител от нюйоркската адвокатска кантора. Те ме посъветваха да се срещна с тукашен адвокат за данъците, за жителството и за къщата. Видяхме се, след това се настаних в хотел и на сутринта се прибрах. Това е. Извинявай, че не ти казах. — Тя го погледна жално.

Нямаше никакво намерение да признае, че е вечеряла с Робърт, защото Фин нямаше да ѝ повярва, че вечерята е била напълно невинна и щеше да изпадне в ярост от ревност. Той никога не вярваше. Хоуп се

стараеше да се владее, въпреки това изглеждаше уплашена и започваше да трепери.

— Ами този Робърт?

— Той е адвокатът.

— И ти е дал и домашния си телефон, и номера на мобилния? Изчукала си го в хотела, нали, мръсна курво? А кого изчука в Ню Йорк? Агентът си ли? Да не би да си забърсала някой в близкия бар? Може би някой тираджия на Десето авеню, след като си го снимала. — Той знаеше, че тя ходи по такива места и сега използваше всичко срещу нея. — Снима ли му оная работа? — изсъска той и Хоуп се разплака.

Никога преди не ѝ беше говорил така вулгарно, с такава злост. Прекрачваше всички досегашни граници. Робърт я беше предупредил, че ще стане така, но тя не му беше повярвала.

— Я кажи за този Робърт. Добър ли беше? Обзалагам се, че не е бил на моето ниво.

Хоуп мълчеше. Седеше на масата като парализирана, обзета от чувство на срам. Той я караше да се чувства като уличница, макар да не бе сторила нищо лошо. Беше се срещнала с адвокат, двамата бяха вечеряли и дори не бе помисляла за нещо друго. Просто не беше такъв човек. Той обаче я обвиняваше, в очите му блестеше злоба и бълваше гадости.

— Нищо не се е случило. Фин. Просто се срещнах с адвокат. Това е.

— Защо не ми каза?

— Защото понякога моята работа си е моя.

Дори срещата да беше по работа, той щеше да настоява да отиде с нея. Не ѝ позволяваше да направи дори една крачка сама. Искаше да контролира всичко. Дори настояваше да отиде на лекар с нея, както беше станало със специалистката по ин витро. Беше обсебващ и се опитваше да я държи под око непрекъснато.

— И каква точно е тази работа? — изсумтя той и се втренчи в нея.

Този път тя разбра със сигурност, че е пил. Ако не беше пиан, значи беше луд. Може би и двете. Приличаше на ненормалник, както се беше оцъклил. Фин блъсна стола назад и го преобърна, започна да

крачи нервно из кухнята, а тя го наблюдаваше мълчаливо, за да не го ядоса повече. Не помръдваше, с надеждата той да се успокои.

— Знаеш, че не бих направила подобно нещо — отвърна тя, като се опитваше да говори спокойно.

— Нищо не знам за теб, Хоуп. А пък ти знаеш още по-малко за мен. — Това беше може би единствената истина, която той беше изричал за себе си, но начинът, по който я каза, съвсем не я успокои. — Че ти може да си някоя курветина, дете изчуква всеки срещнат, когато ме няма.

Дори Хоуп да се беше надявала да открие стария Фин при завръщането си, се оказа, че се натъква на нов Фин, още по-лош. Това бе истинският Фин.

— Хайде да се успокоим и да вечеряме. Нищо не се е случило в Дъблин. Прекарах нощта в хотела сама. Няма друго.

Тя изпъна гръб с достойнство и преди да разбере какво става, той я издърпа от стола и я блъсна силно назад. Изохка от болка, когато гръбът ѝ се удари в стената, а той приближи лице до нейното и изсъска:

— Ако изучукаш някого, Хоуп, ще те убия. Разбра ли? Ясно ли ти е? Няма да търпя. Набий си го в главата още отсега. — Тя кимна, неспособна да проговори. Сълзите я задушаваша, ушите ѝ бучаха от удара в стената и бе сигурна, че чува как сърцето ѝ се разбива на милион късчета. — Отговори ми! Разбра ли?

— Да — прошепна тя.

Беше сигурна, че той е пиан, иначе нямаше да се държи по този начин. Дори да беше така, трябваше да вземат някакви мерки. Поточно той. Наистина беше подложен на огромен стрес заради делото и книгите, които трябваше да напише. Очевидно това го бе тласнало на ръба, а сега той се опитваше да повлече и нея.

След това Фин я бутна на стола и я наблюдава злобно, докато тя едва преглъщаше вечерята си. За първи път виждаше подобно изражение в очите му. Никога досега не се беше държал толкова грубо и заплашително и докато побутваше храната в чинията и се преструваше, че яде, ѝ мина през ума, че освен тях двамата, в къщата няма никого. Вечер Уинфред и Катрин се прибираха и тя оставаше с него съвсем сама чак до сутринта. Досега този факт не я бе притеснявал, но ето че за пръв път я обземаше паника.

До края на вечерята нямаше повече яростни изблици. Той не ѝ каза и дума. Дръпна листчето с номерата на Робърт и го накъса, след това го пъхна в джоба на дънките си, за да не може тя да ги вземе обратно. Остави бележника и паспорта ѝ на масата. След това, без да каже и дума, излезе от стаята и я остави да прибере чиниите. Хоуп седя на масата дълго, по бузите ѝ се стичаха сълзи и едва успяваше да потисне риданията си. Нямаше си никого друг, освен него. Нямаше към кого да се обърне, никой не я обичаше. След смъртта на Пол тя се чувстваше като сираче от приказка, в която красивият принц се беше превърнал в подивял звяр.

Отне ѝ цял час, докато се успокои и почисти кухнята. През повечето време плака, страхуваше се да се качи в спалнята, но знаеше, че трябва. Когато се поуспокои, си даде сметка, че нощта, прекарана в Дъблин, изглежда подозрително отстрани. Листчето с номерата на Робърт също изглеждаше подозрително. Трябваше да му каже кога пристига, но в такъв случай нямаше да може да се срещне с Робърт. Беше постъпила правилно, че е премълчала. Вече имаше към кого да се обърне за помощ, ако се стигне дотам. Той поне беше наблизо. Едновременно с това разбираше защо Фин е разстроен и така се ядоса — беше изчезнала за един ден и го излъга. Макар всичко да бе напълно невинно, тя изпитваше угризения и в някои отношения не го винеше.

Страхуваше се да се качи при него и с изненада откри, че той беше седнал на леглото в спалнята и я очакваше. Стори ѝ се спокоен, сякаш сцената в кухнята не се беше случила. Беше ужасно, че менеше така рязко настроенията си. Първо кипеше от ярост, след това седеше най-спокойно на леглото и ѝ се усмихваше. Не беше сигурна дали той е лудият, или тя, затова остана загледана в него в продължение на цяла минута, без да има представа какво да каже.

— Лягай си, Хоуп — подхвърли Фин, сякаш бяха прекарали приятна вечер.

Вечерта беше кошмарна, а той се държеше така, все едно нищо не се е случило. Доплака ѝ се.

Отпусна се предпазливо в леглото, след като си изми зъбите и си облече нощницата. Погледна към него уплашено, като към отровна змия, която се канеше да я ухапе.

— Всичко е наред — успокои я той и я прегърна. Беше дори по-зле, отколкото да ѝ се сърди. Тя бе много объркана, изпълнена със

страх за онова, което предстоеше. — Мислех си — заяви небрежно той, — да не отлагаме повече и да се оженим следващата седмица. Няма защо да чакаме. И без това сватбата ни няма да бъде каквато трябва, няма да идват хора откъде ли не. Не ми се чака повече. Двамата с теб сме сами на този свят, Хоуп. Ако нещо стане с някого от нас, както току-що се случи на Пол, трябва да сме женени. Никой не иска да умре сам.

— Пол беше тежко болен, при това отдавна. А и аз бях до него — отвърна зададено тя.

— Ако на някого от нас му се случи нещастие, другият няма да може да вземе решение. Ти нямаш нито деца, нито семейство. Майкъл не е до мен. Имаме се само един друг. — Тази вечер повтаряше все това, за да подчертае колко самотна е тя и да ѝ напомни, че може да разчита единствено на него. — Ще съм по-спокоен, ако сме обвързани. Можем да си направим парти по-късно — в Лондон, Ню Йорк или на Кейп Код. Крайно време е, Хоуп, мина цяла година. Възрастни хора сме. Обичаме се. Знаем какво искаме. Няма смисъл да отлагаме. Освен това трябва отново да започнем да правим бебе — усмихна се той.

Сякаш сцената в кухнята не се беше случила. Само преди час той я заплашваше и я блъскаше в стената, а сега искаше да се ожени след една седмица и тя да забременее. Докато го слушаше, Хоуп имаше чувството, че полудява.

— Минаха шест месеца, откакто изгуби бебето ни — напомни ѝ той и за пръв път не подчерта, че вината е била нейна.

Сякаш в кухнята бе изпуснал напрежението и сега се бе върнал към старото си аз. Добрият Фин беше до нея в леглото. Само че тя вече не вярваше на нито една негова дума.

Вече не беше готова да се омъжи за него, защото имаше чувството, че става въпрос единствено за пари. Ако се оженеха и след това ѝ се случеше нещо в тази изолирана къща в ирландската провинция, той щеше да наследи и нейното богатство, и богатството на Пол. Ако родеше, нямаше да може да мръдне от това място. Робърт бе изтъкнал тъкмо това, когато се видяха в офиса му, и за нея бе очевидно, че е бил прав. Само че тя нямаше желание да ядосва Фин отново, като заяви, че не е готова за брак. Поне нямаше да е тази вечер. До утре сутринта щеше да събере смелост, Уинфред и Катрин щяха да са тук и щеше да е ден. Не смееше да каже и дума, докато беше само с

него и рискуваше да побеснее, както стана в кухнята. За една вечер бе преживяла повече от достатъчно.

— Може ли да поговорим утре сутринта — предложи спокойно тя. — Изтощена съм.

След случилото се по време на вечерята имаше чувството, че я е блъснал влак. В продължение на няколко минути бе ужасена от него, но сега изглеждаше съвършено спокоен и дори изпълнен с обич, докато тя все още потръпваше и бе много напрегната. Стараеше се да се прикрие.

— За какво ще говорим? — попита той и я прегърна. — Предлагам просто да го направим. — Тя веднага усети, че това ще бъде причината за следващия разтърсващ скандал.

— Не е нужно да решаваме тази вечер, Фин — отвърна тихо тя. — Нека да поспим.

Все още беше рано, но тя нямаше сили за нищо. Беше твърде наранена, разочарована и уплашена, за да разговаря с него за каквото и да било. Единственото ѝ желание беше да се наспи или пък да умре. В този момент осъзна, че отношенията им няма да се оправят, че им предстои низ от скандали. След като той ѝ се нахвърли тази вечер, тя бе изгубила надежда, независимо, че сега се държеше мило и спокойно. А и едва ли това негово настроение щеше да се задържи дълго.

— Не ме обичаш, нали? — попита той с гласа на малко момче.

Неочаквано се превърна в обидено дете, вече не беше мъжът, от когото тя се страхуваше. Сега пък жадуваше някой да го обича. Напълно откачена работа. Той се сгуши до нея като двегодишен и отпусна глава на рамото ѝ. Тя въздъхна и го погали по косата и лицето.

Обичаше го, но ненормалните промени в настроението му я смазваха. Той остана притиснат до нея, тя угаси лампата и след малко Фин свали нощницата ѝ и поиска да я люби. Тя бе твърде разстроена и изтощена, нямаше желание за ласки, но се страхуваше, че ако го отблъсне, той ще започне нов скандал. А Фин бе толкова опитен в леглото, че тялото ѝ откликна след минута, въпреки че умът ѝ нашепваше да го отблъсне, а сърцето ѝ бе напълно объркано. Тялото ѝ неочаквано го пожела. Фин я люби толкова нежно и страстно, че ѝ беше трудно да повярва, че е със същия мъж, който я нападна преди няколко часа.

След като се любиха, тя лежа будна часове наред. Най-сетне, призори, напълно изтощена, тя заспа. Плака тихо през нощта, обзета от чувство на празнота. Той я убиваше бавно и постепенно, но тя все още не го знаеше.

[1] Едни от най-престижните университети в САЩ, сред които са „Харвард“, „Принстън“, „Йейл“, „Корнел“ и др. — Б.пр. ↑

20.

Фин беше станал, когато Хоуп се събуди. Надигна се от леглото безсилна, смазана, а настроението ѝ беше мрачно като времето навън. Изглеждаше уморена и бледа, като седнаха да закусват. Той пък беше пълен с енергия, весел и я увери, че много се радва, че се е върнала. Стори ѝ се, че говори искрено, но вече не знаеше на какво да вярва.

Тя отпиваше предпазливо чай, когато Фин заговори отново за сватбата. Предложи да поговорят с викария в селото, а после заяви, че трябвало да отидат до посолството в Дъблин, за да вземат разрешително за нея за сватба в Ирландия. Той имаше ирландско гражданство, но не и тя. Беше побързал да се обади в посолството, за да разбере каква е процедурата. Тя вече бе взела решение, че няма да се омъжи за него, и трябваше да му каже.

Остави чашата и го погледна.

— Не мога — заговори с усилие, тъй като нямаше сили да обяснява причините. — Пол почина току-що. Не искам да започвам нов живот след нещо толкова тъжно.

За нея обяснението беше напълно смислено, но не и за него.

— Бяхте разведени, не си вдовица — ядоса се той. — А и на кого му пука?

— На мен — промълви Хоуп.

— Има ли причина, поради която не искаш да се омъжиш за мен? — изстреля обидено той.

Причините се трупаха непрекъснато, но тя нямаше никакво желание да ги обсъжда с него. Многобройните му лъжи, докладът на частния детектив, двете жени, чиято смърт той бе предизвикал, макар и индиректно, непрекъснатите му претенции за пари, а и снощната случка, когато ѝ посегна. Предостатъчно причини, над които трябваше да помисли сериозно, преди да се омъжи за него или пък изобщо да не го прави. Тогава защо живееше с Фин? Нещата между тях съвсем не бяха както едно време, дори когато напоследък полагаше усилия да се

държи добре. Във всеки един момент се усещаше, че нещо не е наред. Между тях не вървеше повече от месец, откакто ѝ поиска парите.

— Не е толкова просто — отвърна спокойно тя. — Трябва да изготвим предбрачен договор, да подпишем някои документи, да говорим с адвокати. Вече им споменах, но ще бъдат необходими повече от ден-два. Освен това искам да се омъжа в Ню Йорк.

— Добре — съгласи се най-неочаквано той и за частица от секундата тя изпита облекчение. Оказа се по-лесно, отколкото беше предполагала. — Тогава какво ще кажеш да откриеш сметката, за която говорихме? Тогава вече можем да се оженим през лятото. — Пак старата песен.

— За какво става въпрос, Фин? — Тя много добре помнеше за каква сума става въпрос, но се питаше дали нещо не се е променило.

— Бях ти казал, че ще се съглася на четири милиона, въпреки че предпочитам да са пет. Само че това беше, преди Пол да умре. Като знам колко пари ще ти остави, смятам, че трябва да са десет.

Хоуп въздъхна. Разговорът я изтощаваше, беше напълно безсмислен или пък напротив, напълно смислен. Може би още открай време е ставало въпрос за пари. Имаше чувството, че се бори за живота си от събуждането чак докато си легнеше отново.

— Знам, че все още не си получила парите на Пол. Затова ще се примиря с пет сега и още пет, когато получиш наследството.

За него това бе напълно разумно. Каза го така, сякаш я молеше да се отбие до железарския магазин или да го абонира за някое списание. Държеше се, все едно това беше нейно задължение, което не подлежеше на коментар, и бе сигурен, че тя ще изпълни желанието му.

— Значи искаш пет сега и пет по-късно — повтори тя като робот. — И какво ще се разберем за след брака? — Каза си, че е по-добре да е наясно с нещата още отсега, вместо той непрекъснато да ѝ сервира по нещо ново.

— Ще накарам моя адвокат да поговори с твоя. Според мен някаква годишна сума няма да е зле, може би и бонус, когато се оженим — усмихна се широко той. — Доколкото знам, хората напоследък договарят предварително и разводите, в случай че се стигне дотам, издръжката и разпределяне на имуществото. — Беше очевидно, че така го устройва, че нито за миг не му минава през ум, че се държи безобразно и възмутително. — Нека бъдем реалисти, Хоуп.

Аз съм много по-известен от теб, друг като мен няма да намериш, така че си струва парите, които ще платиш. На твоята възраст мъже като мен не се появяват току-така. Може да се окажа последният влак за теб. Не го забравяй.

Думите му я слисаха. За пръв път повдигаше въпроса за славата и омаловажаваше нейните постижения. Беше ѝ трудно да го преглътне, но реши, че е най-разумно да не го обсъжда.

— Доста скъпичка договорка — подхвърли тихо тя и си наля нова чаша чай, все още изумена от поведението му.

— Струвам си, не мислиш ли? — ухили се Фин, наведе се напред и я целуна, а Хоуп го погледна с насълзени очи.

Той беше напълно луд. Вече беше абсолютно сигурна.

— Да не би нещо да не е наред? — Той забеляза изражението ѝ, отпуснатите рамене и се намръщи.

— Много е потискащо да говорим за пари, вместо за любов и годините, които ще прекараме заедно; да обсъждаме условията на предбрачен договор и развод. На мен ми прилича на сделка.

— Тогава да се оженим и да не подписваме предбрачен договор — предложи с готовност той.

Тя не можеше да си позволи подобно нещо. Разполагаше с огромно богатство, докато Фин беше потънал в дългове и сметки и беше по средата на дело. Не можеше да постъпи толкова безотговорно. Без предбрачен договор тя щеше да е напълно уязвима във финансово отношение и той го знаеше. Догади ѝ се от разговора. В никакъв случай нямаше да се омъжи за Фин. Той обаче беше в много добро настроение. Мислеше, че тя се е хванала в капана му.

Накрая, за да го успокои, Хоуп обеща да помисли и да му съобщи решението си. Не искаше да си навлича гнева му, като му каже, че няма начин да получи парите, които иска, още по-малко да му плати, за да се ожени за нея. Цял ден мисли над абсурдните му изисквания, докато подбираше снимки, отиде до офиса на „Федекс“, а после се разходи сама в гората. Видя Фин късно следобед. Той се държеше като влюбен, както едно време. Лошото бе, че Хоуп вече не знаеше дали става въпрос за любов или пари и никога нямаше да разбере. Онова, което искаше, беше обидно и неестествено. Опитваше се да запази спокойствие, но ѝ ставаше все по-трудно да се бори непрекъснато с него. Той все се хващаше за нещо — дали че тя трябвало да

забременее, дали да се оженят, или да му прехвърли пет милиона долара, за да има пари за харчене. Хоуп се отчайваше все повече. Мечтата за обич и доверие, която бе споделяла с него, се разпаднаше пред очите ѝ. Дватамата се прехвърляха от една болезнена тема на друга, без да стигат до решение. Сега вече всичко се въртеше около парите и той я накара да му докаже любовта си, като прехвърли пет милиона в сметката му. Това бе твърде много любов. А той какво се канеше да ѝ даде в замяна? Дори Хоуп усещаше, че се опитва да я измами. Не само това, оплиташе я методично в мрежа от лъжи. Той беше паякът, а тя жертвата.

Същата вечер Фин я покани на вечеря в Блесингтън. Тя прие, за да се поразсее и да се отърси от отчаянието, и този път той не повдигна нито един от проблемните въпроси. Не заговори нито за пари, нито за бебе, нито за сватба. Първоначално тя беше потисната, след това с изненада установи, че прекарват приятно както в началото на връзката, и надеждата отново избуя. Сега непрекъснато се луташе между отчаяние и надежда. Ала след всеки път, когато той я повалеше, ѝ ставаше по-трудно да се изправи. Откакто Пол почина, непрекъснато се чувстваше уморена и Фин постепенно взимаше надмощие.

Като по чудо през следващите няколко дни, тъкмо когато бе изгубила надежда, отношенията им потръгнаха отново. Фин беше в добро настроение, пишеше, а тя започна да подготвя нов албум със снимки от Ирландия и се зае отново с къщата. Започваше да се чувства както през първите дни, когато се занимаваше с подредбата ѝ. Стараеше се да не мисли за възмутителните неща, които той ѝ беше казал, и за парите, които искаше. Имаше нужда от тази почивка. Точно тогава по „Федекс“ пристигна писмо от Ню Йорк. Тя го отнесе на Фин и му го остави, а когато той излезе от кабинета си, приличаше на буреносен облак.

— Лоши новини ли? — попита притеснено тя. Ако можеше да съди по изражението му, едва ли ставаше въпрос за нещо хубаво.

— Съобщават ми, че даже да предам книгата, няма да я публикуват. Решили са да ме съдят до дупка. Маmicата им. А книгата е една от най-хубавите ми досега.

— Значи някой друг ще я издаде и ще ти плати дори повече. — Тя се опитваше да го окуражи, въпреки че той беше побеснял.

— Благодаря ти, госпожо Слънчице. Искат си парите, а аз вече съм похарчил аванса.

Хоуп отпусна ръка на рамото му, докато той си наливаше чист скоч и отпиваше дълга глътка. След това очевидно се почувства по-добре.

— Искаш ли да помоля Марк Уебър да се заеме, може да стигне до някаква договорка.

Фин я погледна вбесен.

— Що просто не им напишеш чек, мътните те взели?

На нея не ѝ хареса как той се обръща към нея, но не каза и дума, тъй като нямаше намерение да започва да се държи като него. Не искаше да се карат.

— Защото един добър адвокат ще стигне до споразумение, а след това ще решим как да постъпим.

Опитваше се да му даде увереност, без да поема отговорност. Напоследък не разбираше накъде вървят отношенията им. Все още хранеше надежда, но надеждата я навестяваше все по-рядко. Нещата не вървяха добре, беше ѝ ясно, че той е тласкан единствено от алчност, че се старае да се добере до парите ѝ и да скрие старите си лъжи. Както се казваше в Библията, къщата им бе построена върху пясък.

— Да не би да се опитваш да ми пробуташ кралското си „ние“? — просъска той с разкривено лице. — Няма ли най-накрая да платиш, за да ми махнат примката от врата? Трябват ми пари. Искам собствена сметка, при това незабавно. — Това вече ѝ беше ясно. Та нали той го повтаряше от седмици.

— Не знаем от колко пари имаш нужда — отвърна тихо тя. Винаги притихваше, когато бе разстроена, разгневена или уплашена.

— Не е там работата. Ако искаш да ме задържиш, не искам да ти давам каквито и да било обяснения. Колко харча, за какво ги харча и кога, си е моя работа, не твоя. — Хем искаше парите ѝ, хем твърдеше, че не било нейна работа къде отиват тези пари. Догади ѝ се. — Нека бъдем честни, Хоуп. Ти си на четирийсет и пет, не на дваайсет и две. Красива си, но четирийсет и пет не е нито дваайсет и пет, нито дори трийсет. Нямах нито един жив роднина, нито близък, нито родители, нито дори братовчеди, дори детето ти е мъртво и единственият човек, с когото имаше нещо общо, беше бившият ти съпруг, който почина миналата седмица. Кой според теб ще бъде до теб, ако ти се случи

нещо, ако се разболееш? Какво ще стане, ако аз те зарежа или пък си намеря някоя двайсетгодишна? Какво ще стане тогава с теб? Ще се окажеш сама като кукувица, може би завинаги и един ден ще си умреш сама. Няма да е зле да си помислиш, ако не искаш да ми прехвърлиш парите, какво ще представлява животът ти след десет години или след двайсет, когато до теб няма да е никой и си съвсем сама. Та както казах, няма да е зле да помислиш как да ме накараш да остана до теб.

Хоуп го слушаше и имаше чувството, че понася удар след удар.

— Това да не би да е обяснение в любов?

— Може и да е.

— Откъде да знам, че след като открия сметките със сумите, които искаш, ти ще останеш с мен? Да предположим, че ти дам пет или десет милиона и колкото пожелаеш, след като се оженим и точно тогава ти срещнеш съвършената двайсетгодишна.

— Добър въпрос — усмихна се той. Изглеждаше така, сякаш се наслаждава на всеки миг. — Плащаш и рискуваш. Ако не ми прехвърлиш парите, когато съвършената двайсетгодишна се появи, особено ако е наследница или дебютантка, познай тогава кой няма да виси до смъртния ти одър на стари години.

Тя не можеше да си представи той да е до нея, независимо от обстоятелствата, а и разговорът бе изключително противен. Беше разстроена както никога досега.

— Значи ми предлагаш да те купя, както се купува застрахователна полица за старини.

— Може и така да се каже. Помисли обаче колко облагодетелствана ще бъдеш и от какво си се възползвала досега. Секс по всяко време, по всяка вероятност и бебе, може би дори две, ако се погрижиш за себе си. Освен това си прекарваме твърде добре.

— Странно — отвърна тя и виолетовите ѝ очи заблестяха, — не спомена за любов нито веднъж. Да не би тя да влиза в сметката?

Никой не я бе обиждал толкова жестоко. Излизаше, че трябва да си купи мъж. Ако искаше Фин, начинът беше един и тя трябваше да плати исканата цена.

След тези думи Фин пристъпи към нея и я прегърна. Беше забелязал изражението ѝ.

— Знаеш, че те обичам, миличка. Просто трябва да се подсигурия. Не съм дете, а и не разполагам с пари като теб. В живота ми няма Пол.

И в нейния живот вече нямаше Пол. Но той не беше изкарал цяло състояние, за да може Фин да го профука или да си купува разни блондинки и никой да не го притеснява, като задава въпроси. Фактът, че Фин беше поискал толкова пари, трябваше да ѝ е достатъчен, за да го отблъсне. Само че тя все още не беше предприела нищо. Трябваше да обмисли всичко много добре и да скъса с него, ала все още не се решаваше. Чувстваше се смазана и парализирана от обидите му.

— Ще си помисля — отвърна мрачно тя в опит да си осигури малко време и да го накара да се успокои, — и ще ти кажа утре.

Много добре знаеше, че ако не даде парите на Фин, това ще сложи край на отношенията им. Беше потресена от онова, което той каза, от завоалираните му заплахи да я изостави заради по-млада жена, да я уплаши със старостта, да ѝ напомни, че няма да има кой да я погледне, ако се разболе. Беше ли готова тя да остане завинаги сама? Чувстваше се между чука и наковалнята. Дали да сложи край на връзката, или да търпи. Вместо да ѝ каже, че я обича и иска да бъде с нея завинаги, той даваше да се разбере, че ако не получи от нея няколко милиона долара, рано или късно, щом се появи някоя по-подходяща, ще отлети, затова тя трябваше да помисли и ако разбираше кое е най-добро за нея да направи необходимото, за да не се окаже сама. Посланието беше пределно ясно. Тя обаче нямаше никакво желание да си купува съпруг, но не можеше и да го изгуби. Обикаляше из къщата като зомби, нещастна и объркана.

Фин беше в чудесно настроение целия следобед. Беше казал каквото имаше да казва и мислеше, че тя е приела думите му както трябва. Той обаче не познаваше Хоуп толкова добре, колкото си мислеше. Тя беше потисната и ядосана през целия ден, докато чистеше и лъскаше баните на втория етаж, за да не мисли за мъчителното положение, в което се беше озовала. Фин се държеше като влюбен. Тя се замисли какъв ще бъде животът ѝ, ако избере да плати цената му. Той винаги ли щеше да се държи с нея добре, или отначало щеше да бъде любвеобилен и мил, а после да я ревнува и да я заплашва, когато и колкото пожелае, да поиска още пари, след като пропилее петте или десетте милиона долара и му се прииска сметката му да е отново пълна, отново без каквито и да било въпроси. Нямаше представа какво ще стане, ако решеше подобно нещо, за което той настояваше. Ако някой ѝ беше казал, че ще обмисля дали да му даде парите, тя щеше да

заяви, че е ненормален. Единственото ѝ желание беше да си върне стария Фин, но дори тя беше наясно, че не може да си го купи.

Разговорът я беше разстроил и следобеда отиде на разходка сама, за да си проясни мислите. Фин я видя, че излиза, и прецени, че е най-добре да я остави сама да вземе решение. Не че имаше избор, поне според него. Той бе напълно сигурен в себе си и вярваше, че е успял да я впримчи. Притежаваше усет и уменията да манипулира както всички социопати, точно както Робърт ѝ беше казал. Фин бе напълно убеден, че Хоуп го обича и ще плати, за да не го изгуби и да остане сама. За него отговорът бе ясен и той бе сигурен, че тя вижда нещата по абсолютно същия начин. Той се чувстваше все по-самоуверен, още повече, че беше заявил намеренията си пределно ясно. Беше преценил, че ѝ трябва един мъничък тласък, за да си спомни какво бъдеще я чака. Освен ако не гореше от желание да остане самотна старица в някой старчески дом. Фин вярваше, че той е по-добрият избор и че тя нямаше друга алтернатива. Можеше да му роди деца. Едва не нарече себе си „осеменител“, докато разговаряха, но реши, че рискува да я стресне. Останалото мина, както го беше предвидил. Той бе напълно убеден, че заслужава всяко пени, което ѝ беше поискал. Хоуп не се съмняваше в това. За него всяка изречена дума имаше смисъл и той предполагаше, че тя ще подходи към въпроса разумно, тъй като се страхуваше. Беше доволен, във възторг от себе си, когато седна на бюрото, загледан в нея, докато тя се отдалечаваше към хълмовете. Той обаче не видя реките от сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

Преди вечеря Хоуп се отпусна във ваната силно депресирана. Той беше посял семенцата на мрачните мисли за онова, което я чакаше в бъдещето без него. Прав беше. Тя си нямаше никого на този свят, освен Фин. Ако го напуснеше, може би щеше да намери друг, но поне в момента това ѝ се струваше немислимо. Обичаше го, чувствата ѝ не се бяха променили през последната година и дори по едно време ѝ се искаше да се омъжи за него и да му роди дете. Сега обаче тези възможности не я блазнаха. Единственото ѝ желание беше отново да се почувства нормална и животът ѝ да стане спокоен и уравновесен.

В живота ѝ нямаше друг, освен Фин. Най-тъжното беше, че го обичаше, макар да разбираше, че той вижда в нея кокошка, снасяща златни яйца. Прекалено много пари трябваше да плати на мъж, който не криеше, че я иска само заради финансовите облаги. Тя пък искаше

единствено обич. Хоуп вече не вярваше, че Фин може да ѝ я даде. Той просто не познаваше това чувство. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Трябваше ли да е толкова трудно, защо се получи така? Знаеше, че рано или късно трябва да вземе решение. Не можеше да протака безкрайно дълго.

Реши да се понагласи и облече красива рокля за вечеря. Сложи високи токчета, сплете косата си, избра подходящи обеци и грим и когато слезе на първия етаж, където Катрин им беше оставила поднос с чай, Фин я погледна и подсвирна. Привлече я до себе си, целуна я и я погледна влюбено. Но вече не можеше да я заблуди, не му вярваше за нищо. Колко тъжно.

Решиха да изядат сандвичите на Катрин с кана чай, вместо вечеря. Фин започна оживено да ѝ разказва за новата книга — втората от договора — която бе започнал да обмисля следобеда. Заяви, че почти бил приключил с първата, но тя не му повярва, защото най-вероятно отново си измисляше.

Докато дояждаха сандвичите, той започна да ѝ разказва. Съдържанието на книгата беше за младоженци, купили замък във Франция. Жената била американка, а главният герой французин, много красив мъж, по-стар от нея. Фин обясни, че бил мрачен тип, който вече имал две съпруги, починали при неизяснени обстоятелства. Най-голямото желание на героя било да има дете. Сюжетът ѝ звучеше познато, но Хоуп реши, че много скоро той ще се отплесне към любимите си призраци и убийства, хора, оковани в подземия, и тела, заровени в гората. Много пъти се беше питала как измисля тези истории, за които критиците от години твърдяха, че били продукт на болен мозък, същевременно гениален. Отначало той изглеждаше напълно нормален за всеки, който познаваше сюжетите на книгите му. Сега обаче тя не беше сигурна.

— После какво става? — попита тя, обзета от непреодолимо любопитство. Поне нямаше да говорят за пари и тя се чувстваше облекчена.

— Тя забременява, така че бъдещето ѝ е подсигурено, поне докато задържи детето. Тя е богата наследница, а баща ѝ го отвличат по-нататък в книгата. — Хоуп се усмихна. Историята се очертаваше изключително заплетена. — Оказва се, че жената и брат ѝ са крали пари от бащата години наред. Съпругът ѝ открива истината и започва

да я изнудва, като иска десет милиона долара. Тя говори с брат си и двамата решават, че няма да му дадат парите. — След тези думи се усмихна криво на Хоуп и я целуна по врата.

— И после? — попита тя и усети как по гърба ѝ плъзна студена тръпка, предизвикана от целувката му.

— Той я убива — отвърна Фин със задоволство. — Първо убива нея. След това убива и бебето.

Тя потръпна.

— Ужас. Как е възможно да пишеш подобни неща? — Тя го погледна неодобрително, а Фин не скри колко се забавлява. — Как я убива? Всъщност, питам се искам ли да знам.

Някои от книгите му бяха пълни с кървища и неподозирани перверзни. Бяха въздействащи, но от някои подробности ѝ прилошаваше. Проучванията му бяха изключително внимателни.

— Много ясно. Той използва отрова, която не може да бъде открита. След това наследява цялото ѝ богатство. Не, първо нейната половина, а след това убива и брат ѝ. Когато по-късно бащата е отвлечен, героят не плаща откуп, защото старият се е държал гадно с него. Затова оставя похитителите да го убият. И така, постепенно той избива цялото семейство и си осигурява всичките им пари. Добро постижение за бедно момче от Марсилия, нали? Дори успява да си купи титлата, която върви с шатото.

Разказът ѝ заприлича на типичната фантазия на Фин, с елементи от ранните му лъжи за къщата.

— И накрая сам ли остава? — попита невинно Хоуп.

Сюжетът ѝ се стори безкрайно откачен, но напълно в стила му.

— Не, разбира се. Той се жени за младо момиче от селото, в което е влюбен. Тя е на двайсет и една, а той на петдесет. Какво ще кажеш? — Той изглеждаше изключително доволен от себе си.

— Страховита история — насили се да се усмихне тя и се замисли за обратите, които той ѝ описа. — Според мен убийството на бременната жена е прекалено и може да постресне читателите. Повечето хора са изключително чувствителни към тези въпроси.

— Тя не му е платила парите — отсече Фин и я погледна право в очите, без да трепне. — Братът е бил готов да ги даде, но тя го е убедила да не го прави. Накрая той пак получава парите, при това всичките, не само нейния дял, ами много повече, отколкото е очаквал.

Поуката е, че е трябвало да му платят, когато са могли, преди да ги избие всичките. — Много беше добър в сложните многопластови истории за психологически тормоз, ужасяващи убийства и отмъщение.

Хоуп го погледна в очите.

— Според теб това справедливо ли е?

— И още как. Тя има предостатъчно пари, защо са й толкова, след като той не притежава нищо? Накрая той е отмъстен и получава всичко.

— И доста трупове, скрити в мазето.

— А, не — рече обидено той. — Всички са били погребани. Дори полицията не би заподозряла, че са убити. Всъщност, заподозрели са, но не могат нищо да докажат. Има един умен френски инспектор, но накрая Франсоа убива и него. Франсоа е главният ми герой. Инспекторът се казва Робер. Него го погребва в гората и никой не успява да го открие.

Щом произнесе името на инспектора, Хоуп започна да се досеща. Не бе случайност, че богатата съпруга е била убита, че бедното момче печели накрая, че инспекторът се казва като адвоката, чието име Фин беше открил на листчето в чантата ѝ, когато се върна от Дъблин. Частите на пъзела започваха да се подреждат и тя разбра, че това е заплаха.

Вдигна очи към Фин.

— За мен предназначена ли е някаква поука? — Не трепна, когато погледите им се срещнаха. Той сви рамене и се разсмя.

— Това пък откъде дойде?

— Част от историята ми се струва твърде позната.

— Всички писатели черпят вдъхновение от истинския живот, дори да не си признават. Има и много разлики. Той убива бременната си съпруга, а ти не си бременна. Нямах брат. Нямах и баща. Съвсем сама си. Щеше да е много по-страшно, но пък читателят щеше да се отегчи. Има нужда от пластове, завои, от повече хора, за да се получи добър роман. Стори ми се интересно какво ѝ се случва, когато решава да не му даде нищо. Това е най-обикновено доказателство, че няма смисъл да си стискаш парите. Не можеш да ги отнесеш в гроба.

Думите му бяха зловещи, след като знаеше в какво положение се намира, но той говореше с усмивка и очевидно ѝ се подиграваше. Посланието му обаче беше ясно. Плащай или умираш.

Той не каза нищо повече, а тя пренесе чиниите в мивката, като се стараеше да се държи нормално. Заговориха за Коледа, тъй като дотогава оставаха две седмици. Хоуп каза, че на следващия ден иска да отиде до Ръсбъро, за да купи елха, но Фин я спря, защото предпочитал той сам да отсече. Имал брадва в конюшната, което ѝ се стори още позловещо. Разказът му я беше притеснил и тя подозираше, че тъкмо това е била целта му. Предишната вечер ѝ беше напомнил, че е съвсем сама на този свят. Сега пък ѝ разказа сюжета на новата си книга за мъж, който убива съпругата си, когато тя отказва да сподели с него богатството си. Посланието му бе пределно ясно. Усети как настръхва. Същата вечер, след като си легнаха и започнаха да четат един до друг, двамата се преструваха, че всичко е напълно нормално, а Хоуп не промълви и дума. Мислеше над разказа му и не можеше да се съсредоточи в книгата. Запита се дали да не избяга, както я беше посъветвал Робърт, или да плати на Фин и да се предаде. Ако не му платеше — той беше прав — щеше да остане сама завинаги. Ако пък му платеше, какво ли я очакваше? Пак ли щеше да започне да се държи мило. Пак ли щеше да се укроти? Може би ако му дадеше парите, отношенията им щяха да станат каквито бяха в началото и двамата щяха да спрат да се карат. Фин беше прав. Тя нямаше друг близък на света. Тази мисъл никак не ѝ хареса, но може би нямаше друг избор. Почувства се притисната в тъгла, повалена, хваната в капан. Беше ѝ омръзнало да плува срещу течението. Имаше чувството, че се дави. Фин беше прекалено силен и тя не можеше да се пребори с него. Той се опитваше да я обърка, да съсипе ума ѝ и тя усещаше, че почти беше успял. Значи все пак печелеше.

— Какво ще кажеш за сюжета на новия ми роман? — попита я Фин, когато тя остави книгата и престана да се преструва, че чете.

Погледна го с угаснали очи.

— Честно казано, не ми хареса особено. Разбрах посланието. Щеше да ми хареса повече, ако останалите герои се обединят и убият бедняка от Марсилия. Тогава не бих се чувствала толкова застрашена. — Погледна го отново.

— Няма да стане така — отвърна веднага той. — Много по-умен е от нас. — И много по-склонен да поема рискове и да прекрачва границите.

— Ще ти дам парите, ако това искаше да ме попиташ — заяви направо тя.

Вече нямаше никакви илюзии. Важното сега беше да оцелее. Той я беше победил и тя усещаше как всичките ѝ чувства умират.

— Сигурен бях — ухили се той. — Взе добро решение. — След това се приближи до нея и я целуна нежно по устните. Тя не откликна. За пръв път откакто се бяха запознали, докосването му ѝ беше противно. — Ще те направя щастлива, Хоуп. Обещавам. — Тя вече не вярваше и не се интересуваше. Беше решила да продаде душата си и го знаеше. Само че прецени, че е по-зле да остане сам-сама на света. — Обичам те — прошепна доволно той. Тя не повярва и на тези негови думи. Много добре знаеше какво е направил. Беше я подложил на тормоз и беше постигнал своето. — Ти не ме ли обичаш? — Отново ѝ говореше с глас на малко момченце и на нея ѝ стана неприятно, дори ѝ се прииска той да я убие. Беше толкова по-лесно.

— Да, обичам те — отвърна неубедително тя.

Фин не знаеше какво означава тази дума. Нямаше как да избяга от онова, което вече бе научила, или от намеците му по време на вечерята.

— Ако искаш, можем да се оженим следващата седмица, стига в посолството да подготвят документите. Ще звънна на адвоката в Дъблин за предбрачния договор. — Тя говореше като робот и се чувстваше като труп.

— Не ставай лоша — предупреди я той.

Тя кимна. Сега вече той командваше. Беше съвсем сама с него в къщата. Навън виеше леденостуден вятър, през нощта се очакваше снежна виелица. Нищо не я интересуваше. Всичко си беше дошло на мястото. Тази вечер той уби нещо у нея — надеждата да бъде обичана. В момента си беше купила присъствието му, не сърцето му. Единственото сърце, което кървеше, беше нейното, непоправимо разбито.

— Ще си родим прекрасни бебчета, обещавам. Ще прекараме медения месец в Лондон и ще отидем на лекар.

— Не ни трябва лекар — опита се да се противопостави тя.

— Ако ти направи инжекции, може да родиш близнаци или дори тризнаци. — Наситеносините му очи заблестяха при тази мисъл.

Хоуп се уплаши отново. Беше ѝ трудно, когато раждаше Мими, защото беше дребна жена, а мисълта за близнаци или тризнаци я ужаси и тя погледна Фин. Сега вече той ѝ беше длъжник. Беше продала душата си на дявола, защото той бе въплъщение на дявола.

— А той щеше ли да я убие, ако беше бременна с близнаци? — попита тя, присвила очи.

Фин се ухили.

— В никакъв случай. Нямахте да я убие, ако му беше дала парите.

Хоуп кимна и не каза нищо, а след малко Фин пожела да я люби и тя му позволи. Вятърът навън виеше, а тя лежеше, без да помръдва, остави го да прави каквото иска, дори неща, които не му беше позволявала никога досега и някои дори ѝ харесаха. Той беше във възторг от онова, което ставаше помежду им, жаждата му за кръв беше задоволена и сега имаше нужда от тялото ѝ. Тя най-сетне се беше предала и това усили още повече сексуалното му желание. Облада я няколко пъти. Сега вече я притежаваше напълно. Точно както бе искал от самото начало, Хоуп беше изцяло негова.

21.

Събуди се в пет сутринта, когато вятърът блъсна клон на дърво в прозореца. Беше се разразила буря. Фин не бе чул нищо, а Хоуп имаше чувството, че някой е изтръгнал сърцето и дробовете ѝ. Разсъни се веднага и си спомни случилото се предишната вечер. Спомни си всичко, преповтори всяка дума, чу отново всеки звук, долови всеки нюанс в историята на Фин за младата съпруга и бедняка. Сега вече намеците ѝ се струваха прозрачни, осъзна какво е направила и какво ѝ беше причинил той предишната вечер, как си беше поиграл с ума ѝ, не само с тялото ѝ. Буквално беше промил мозъка ѝ. Всяка клетка от тялото ѝ тръпнеше. Беше продала душата си на дявола или по-точно казано, щеше да му я предаде в най-скоро време. Той пък спеше до нея, изтощен от креватната акробатика, която изпълняваше допреди два часа. Хоуп бе все още протъркана и знаеше, че ще я боли дни наред. Неочаквано тя разбра, че макар да е лошо да остане сама на старини, подобен тормоз бе много по-ужасен. Онова, с което се беше съгласила, преживяното през изминалите няколко месеца бе по-страшно дори от смъртта. Снощи си беше купила билет за ада и изведнъж си припомни предупрежденията на Робърт Бартлет... „довери се на инстинктите си... когато усетиш... бягай, Хоуп, бягай... бягай далече...“

Измъкна се бавно и предпазливо от леглото. Имаше нужда да отиде до тоалетната, но не смееше. Напипа бельото си на пода, роклята, която той беше разкъсал снощи, пуловера на Фин, не успя да намери обувките си, но пък откри чантата и се измъкна боса през откритата врата с надеждата тя да не изскърца, ала вятърът и воят на бурята бяха толкова силни, че прикриваха всичко останало. Тя дори не погледна назад от страх да не го види застанал на вратата, но никой не я спря. Фин спеше дълбоко и нямаше да помръдне часове наред. Тя откри палто на една закачалка до задната врата и ботушите, които обуваше в градината. Отключи вратата и затича в нощта, поемайки си дълбоки глътки леден въздух. Измръзна веднага и ѝ беше трудно да тича с гумените ботуши, но нямаше значение. Правеше тъкмо това,

което Робърт я беше посъветвал, тичаше, за да се спаси... тичаше към свободата... В мига, в който се събуди, разбра, че ако не избяга, той ще я убие. Снощи го беше казал ясно, а сега вече не се съмняваше в думите му. Две жени бяха мъртви заради него, вече беше сигурна, и не искаше да е третата. Дори да останеше сама завинаги, нямаше значение. Най-важното бе да се махне.

Вървя много километри през бурята, снегът засипваше раменете ѝ, краката ѝ замръзнаха, но тя не спираше. Косата ѝ бе сплъстена, кичурите полепнаха по лицето ѝ. Подмина къщи и църкви, ферми и обори, куче я залая яростно. Тичаше, после забавяше крачка, препъваше се в мрака, но поне никой не я следваше. Нямаше представа кое време е, но беше още тъмно, когато пристигна пред пъба в Блесингтън. Беше затворен, но зад него имаше барака за дърва. Тя влезе и затвори вратата. По пътя насам не срещна други хора, въпреки това очакваше Фин да отвори със замах вратата, да я завлече в къщата и да я убие. Трепереше цялата, но не само от студа и бурята. Знаеше, че се е изтръгнала от челюстите на смъртта с помощта на съдбата и спомена за предупрежденията на Робърт. Бръкна в чантата и откря вратата, за да влиза светлина от уличната лампа. Откри малкото листче, което търсеше. Фин беше скъсал листчето, което Робърт Бартлет беше написал, но другото, което Марк ѝ беше дал в Ню Йорк още стоеше в портфейла ѝ. С разтреперани, премръзнали ръце тя намери мобилния си телефон, набра номера на Робърт и се заслуша как звъни. Когато отговори, звучеше сънен, а зъбите ѝ тракаха толкова силно, че той дори не я позна, като чу гласа ѝ.

— Кой е — кресна той.

Вятърът виеше ужасно и той се уплаши, че е някое от децата му. В Ирландия беше малко след шест сутринта, а на източното крайбрежие на Щатите, където бяха момичетата, минаваше един след полунощ.

— Обажда се Хоуп — повтори тя. Една успя да изрече собственото си име, бяха ѝ останали сили колкото да шепти. — Избягах... — промълви тя с усилие, а Робърт веднага се разсъни и разбра кой се обажда. Тя говореше така, сякаш беше в шок.

— Къде си? Кажи? Ще дойда възможно най-скоро. — Молеше се Фин да не я открие пръв.

— П-п-пъб „У-уайт Х-хорс“ в Б-б-блесингтън, южния край на г-градчето. В бараката за дърва съм — успя, тракайки със зъби, да обясни тя и се разплака.

— Стой там, Хоуп. Всичко е наред. Няма страшно. Идвам.

Той скочи от леглото, навлече бързо дрехите си и пет минути по-късно летеше с колата към нея по хлъзгавите, безлюдни пътища. Единствената му мисъл бе, че тя е в същото състояние, в което беше и той в нощта, когато Нула го наръга с нож. То бе последната капка, той никога повече не се върна, но знаеше, че други при подобни обстоятелства, дори по-лоши, са се връщали. Молеше се Хоуп да не е ранена. Поне беше жива.

Пътищата бяха заледени и му отне към час да пристигне в Блесингтън. Вече беше седем сутринта и от небето се процеждаше сивкава светлина. Продължаваше да вали сняг, като стигна южния край на града и започна да обикаля, за да открие пъб „Уайт Хорс“. Когато най-сетне го намери, слезе от колата, заобиколи и видя бараката. Надяваше се тя все още да е там. Фин да не я е открил. Отиде до вратата на навеса, отвори бавно, но вътре, изглежда нямаше никого, след това сведе поглед и я видя свита на пода, мокра, тънката рокля беше залепнала за краката ѝ, а очите ѝ бяха пълни с ужас. Тя не се надигна, когато го видя, продължи да клечи, без да откъсва очи от него. Той се наведе бавно и внимателно ѝ помогна да се изправи. Хоуп се разрида. Не можеше дори да говори, докато той я загръщаше с палтото си и я водеше към колата. Беше премръзнала до кости.

Продължаваше да хлипа, когато час по-късно влязоха в Дъблин. На връщане караше много по-бавно. Той се колебаеше дали да я отведе в болница за преглед, или у дома, където да я настане пред камината и да я увие в топло одеяло. Тя все още трепереше и не бе промълвила и дума. Робърт нямаше представа какво се е случило, нито какво ѝ е сторил Фин, но поне на пръв поглед не се виждаха други наранявания, освен психическите. Знаеше, че ще ѝ бъде необходимо много време, докато раните заздравеят и се възстанови. На него му бяха нужни няколко години.

Попита я дали иска да отидат в болница и тя поклати глава. Заведе я вкъщи и когато пристигнаха, я съблече внимателно, сякаш беше една от дъщерите му. Докато я разтриваше с кърпи, тя не спря да плаче, след това ѝ даде една от пижамите си, уви я в одеяло и я накара

да легне в леглото му. По-късно повика лекар, за да я прегледа. Тя продължаваше да гледа с разширени от ужас очи, но беше спряла да плаче. Единственото, което каза на Робърт, когато лекарят си тръгна, беше: „Не му позволявай да ме намери“.

— Няма — обеща той.

Тя беше оставила всичко в къщата, точно както я беше посъветвал Робърт. Беше избягала, без да се обръща назад, защото бе убедена, че ако останеше, рано или късно щеше да умре.

Робърт изчака до следващия ден, за да поговорят, и тя му разказа какво се беше случило. Предаде му всяка казана от Фин дума: как настоявал да получи парите и ѝ описвал сюжета на новия си роман, а Робърт веднага разбра подтекста. Фин почти беше успял да получи онова, което искаше, но кокошката, която снасяше златни яйца, беше избягала през нощта. Фин бе започнал да звъни на мобилния ѝ няколко часа, след като тя изчезна. Бурята го беше събудила и тъй като не успя да я намери, а тя не отговаряше на мобилния си телефон, той започна да ѝ изпраща есемеси. Повтаряше, че ще я открие, че иска да се прибере, отначало пишеше, че я обича, а по-късно, когато тя не отговори, в съобщенията се появиха завоалирани заплахи. Хоуп не отговаряше и най-сетне Робърт взе телефона ѝ. Тя се разтреперваше всеки път, когато пристигнеше нов есемес. Робърт ѝ отстъпи спалнята си и се премести да спи на канапето.

На втория ден от бягството я попита къде иска да отиде, какво възнамерява да прави с къщата. Тя мисли дълго. Все още обичаше онзи Фин, когото опозна в началото и знаеше, че чувствата няма да изчезнат още дълго. Краят все още не бе настъпил. Едва ли някога щеше да престане да обича мъжа, в когото беше влюбена през първите девет месеца, но демонът, който го беше изместил, едва не открадна душата ѝ и щеше да ѝ струва живота. Сега вече бе убедена.

— Не знам какво да правя с къщата — отвърна тъжно тя.

В момента ѝ беше трудно да взема важни решения. Все още бе потресена от случилото се.

Робърт я погледна. Тя имаше нужда от водач през тъмния лес, който пресичаше.

— Той е заплашил да те убие. Това не е никакъв сюжет, а най-обикновено послание.

— Знам — кимна тя със сълзи в очите. — Той е убил и бебето на нещастната жена, за да може да се докопа да парите ѝ. — Говореше за тях, сякаш бяха истински хора, вместо алегория за нея самата.

— Ще му дам трийсет дни да си събере багажа и да се изнесе. Хора като него никога не падат по гръб. Те лъжат непрекъснато, прецакват който им попадне и докато се усетиш, са се изнесли някъде другаде — обясни Робърт. Сигурен беше, че Фин ще постъпи по абсолютно същия начин. — Ще издържиш ли? Трийсет дни, за да може той да премисли какво да прави и да се изнесе? — Робърт предпочиташе да го изхвърли след двацет и четири часа, но знаеше, че Хоуп ще бъде подложена на твърде голям стрес.

— Добре — съгласи се тя.

— През седмицата ще отида и ще ти събера багажа.

— Ами ако те проследи тук? — попита Хоуп и очите ѝ отново се замъглиха от страх.

Робърт се замисли над думите ѝ. Хоуп знаеше, че той няма нито името на Робърт, нито номерата му, защото бе скъсал листчето и го беше изхвърлил. Въпреки това продължаваше да ѝ изпраща есемеси, а Робърт не ѝ беше върнал телефона.

Даде ѝ го по-късно и я видя да чете заканителните съобщения от Фин, а когато най-сетне изключи апарата, се разплака. Беше ужасно, че се опитваше да пречупи по този начин друго човешко същество. Беше преживял същата агония, когато най-сетне напусна съпругата си. Нямаше друг избор. Тези хора бяха отвлечени от извънземни по някое време през младостта им, бяха се превърнали в машини с изкривено мислене, върнати отново на земята, за да съсипят живота и на други. Те нямаха нито съвест, нито сърце, а съзнанието им беше изкривено.

Хоуп се страхуваше, че Фин ще дойде в Дъблин, за да я намери, и Робърт бе наясно, че това е напълно възможно. Социопатът, тръгнал да преследва жертвата си, не знаеше граници. Затова помоли Робърт да ѝ купи някакви дрехи и му даде размерите си. Той се върна с достатъчно дрехи за няколко дни. Тя все още не беше решила къде да отиде. Фин можеше да я потърси и в Ню Йорк, и на Кейп Код. Като нищо щеше да се качи на самолет, за да я последва. А пък есемесите му ставаха все по-отчаяни и се лутаха между заплашителни и преизпълнени с обич. Когато социопатът изпуснеше жертвата си, той започваше да я търси като обладан, за да може отново да я измъчва.

Робърт бе станал свидетел как става. Съпругата му беше изпадала в подобно отчаяние и накрая я напусна завинаги. Искаше това да е последният път и за Хоуп и тя го увери, че повече няма да се върне при Фин. Каквото и да изпитваше към него, знаеше, че няма избор. Едва бе успяла да се измъкне жива. Ако той не я беше убил, тя сама щеше да отнеме живота си, сигурна бе. Спомни си, че си бе мислила за това, и знаеше, че му е предала душата си, че бе готова да посрещне смъртта, за да се намери спокойствие и облекчение.

Робърт ѝ носеше храна, защото тя се страхуваше да излезе от къщата. Седяха в кухнята му и вечеряха, когато той тихо я попита дали е мислила какво ще прави. Днес ѝ беше хрумнала идея, тъй като все още нямаше желание да се връща в Ню Йорк или Кейп Код. Нямаше желание да се крие в някой непознат град, а и нямаше представа колко време Фин ще я търси и докъде ще стигне отчаянието му. Тя не искаше да се подлага на изкушението да го вижда отново. Всеки път, когато прочетеше есемесите му, преливащи от любов, чиято цел беше да я върнат обратно, сърцето ѝ се свиваше и плачеше. Тя обаче знаеше, че онзи Фин, който ги пише, не е същият, когото щеше да открие, когато се върнеше. Маската беше свалена завинаги и тя бе убедена, че твърденията на старите му познати, че е опасен човек, се оказваха истина.

Помоли секретарката на Робърт да ѝ направи резервация за Ню Делхи. Това беше единственото място, на което искаше да отиде, защото знаеше, че там ще открие отново душата си, както и предишния път. Искаше ѝ се да се скрие, но също така имаше нужда да се съвземе. Всеки път, когато чуеше звъна на телефона, се разтреперваше, а сърцето ѝ се свиваше всеки път, когато Робърт се прибираше. Беше ужасена, че може да е Фин.

Резервацията ѝ беше за следващата вечер, два дни след като избяга в Блесингтън рано сутринта. Докато слушаше Хоуп да разказва за ашрама, Робърт се съгласи, че идеята е чудесна. Искаше тя да е максимално далече от Фин. Имаше намерение лично да отиде до Блекстън Хаус след заминаването ѝ и да връчи на Фин документите за напускане на чуждата собственост. Даваха му трийсет дни да се изнесе. След като Хоуп помисли, помоли адвокатата да продаде къщата. Не желаше да вижда това място никога повече, тъй като беше

неразривно свързано с Фин. Знаеше, че трябва да приключи с тази глава от живота си завинаги.

В деня, след като замина за Ню Делхи, тя позвъни на Марк Уебър в Ню Йорк и му каза какво се беше случило. Той я попита дали се е свързала с Робърт Бартлет и тя му обясни, че е отседнала в дома му и той много ѝ е помогнал. Не спомена нищо за миналото му и че съпругата му е била социопат. Марк остана доволен, че е в добри ръце. Каза му, че се връща в ашрам „Сивананда“ в Ришикеш, където бе живяла и преди, и той намери идеята чудесна. Там беше направила най-прекрасните снимки в кариерата си и се беше възстановила. Помоли я да поддържа връзка с него и тя обеща.

След това цялата разтреперана, позвъни на Фин. Трябваше да приключи с всичко това, не можеше да си тръгне, без да му каже и дума, най-малкото, че още го обича и съжалява, че не могат да се видят отново. Така беше справедливо. Само че Фин не знаеше какво означава справедливост.

— Заради парите е, нали? — тросна се той, когато му се обади.

— Не, заради всичко останало е — рече тя нещастно. Когато чу гласа му, усети как сърцето ѝ се къса и ѝ напомни мъката, която беше преживяла в ръцете му. — Просто не вървеше. Не можех да направя онова, което ти искаше. Историята ти онази вечер ме изплаши. — Намерението му бе да я притисне, за да изкопчи от нея онова, което искаше.

— Какви ги приказваш? Това беше просто сюжет за книга, за бога. Много добре знаеше. Какво, мама му стара, ти е влязло в главата?

В главата ѝ беше влязло да се спаси. Знаеше го тогава, осъзна го и сега, след като чу познатия глас и тона му.

— Не беше просто сюжет, а заплаха — отвърна по-самоуверено тя.

— Ти си ненормална. Уплашена параноичка и невротична. Ще си кукуваш сама — заплаши я той.

— Може и така да е — въздъхна Хоуп. — Съжалявам — продължи и той долови нещо в гласа ѝ, което му се стори интересно. Познаваше я добре. Нали така постигаше онова, което желаше, като опознаваше слабостите на хората и си играеше с тях. Сега тя бе готова да се извини.

— Какво смяташ да правиш с къщата?

— Имаш трийсет дни — обясни задавено тя. — След това ще я продам.

Нямаше друг избор, освен ако той не решише да я купи, но Хоуп знаеше, че не можеше да си я позволи. Плановете му да ѝ изцеди парите бяха отишли по дяволите. Беше си показал рогата твърде рано и я беше притиснал прекалено настървено. Бе толкова сигурен в себе си, че бе издал макиавелистичните си намерения.

— Извинявай, Фин — рече отново тя, а отговорът му беше от две думи.

— Ти, мръснице! — изсъска той и затвори.

Тези думи бяха последният му дар за нея и така ѝ беше по-лесно да се откъсне от него.

Същата вечер Робърт я закара на летището и тя му благодари за пореден път за всичко, което беше направил, включително, че ѝ беше отстъпил леглото си и ѝ беше дал безценни съвети.

— Беше ми приятно, Хоуп — рече той и я погледна с обич.

Беше свестен човек и добър приятел. Никога нямаше да забрави как я завари в бараката за дърва в Блесингтън, а пък тя никога нямаше да забрави изражението на топлите му очи.

— Надявам се някой ден да се видим отново. Може би когато и двамата се върнем в Ню Йорк. Колко време ще останеш в Индия?

— Колкото се налага. Миналия път ми трябваха шест месеца. Този път може да остана повече, може и по-малко.

В момента нямаше никакво желание да се връща. Нямаше желание да стъпва отново в Ирландия до края на живота си. Страхуваше се, че ще има кошмари години наред.

— Знам, че ще се справиш.

Според него тя беше постигнала забележителен напредък след бягството от Фин. Вече започваше да се отърсва от съсипаната жена, която откри преди два дни. Тя беше по-силна, отколкото си мислеше, освен това беше преживяла и по-лоши неща. Влюбването в социопат бе нещо, което човек никога не забравяше, стига да имаше късмета да оцелее. Най-страшното бе, че тези хора изглеждаха съвсем нормални, понякога самите те се държаха така, сякаш им е нанесена смъртна обида, ала когато някой им протегнеше ръка, за да им помогне да се изправят, те повличаха набелязаната жертва в блатото и я удавяха. Инстинктите им на убиец не можеха да бъдат заличени. Робърт беше

доволен, че тя заминаваше далече, а мястото, което му описа, изглеждаше истински рай. Надяваше се там да намери спокойствие.

Двамата се прегърнаха, преди тя да мине през митницата с малката си чанта, пълна с дрехите, които ѝ беше купил.

— Пази се, Хоуп — рече той и се почувства така, сякаш изпращаше една от дъщерите си на лагер.

Благодари му отново и когато Робърт си тръгна, осъзна, че каквото и да ѝ се случи, тя ще се справи. Хоуп притежаваше дух и искрица, които дори човек като Фин О'Нийл не беше в състояние да унищожи.

Робърт се върна вкъщи, седна пред камината и се замисли и за нея, и за онова, което беше преживял със собствената си съпруга. По същото време самолетът на Хоуп излетя и се отправи към Ню Делхи. Тя затвори очи, отпусна глава назад и благодари на Господ, че е в безопасност. След това се запита колко време ще ѝ отнеме, докато престане да обича Фин. Отговор на този въпрос нямаше, но знаеше, че един ден и това ще стане. Стюардесата ѝ подаде вестник и Хоуп го взе и погледна датата. Същия ден ставаше година, откакто се бяха запознали. Всичко бе започнало точно преди една година, а сега вече бе свършено. Имаше някаква симетрия, кръгът се бе затворил също като сапунено мехурче, полетяло към небето. Съвместният ѝ живот с Фин бе приключил. Отначало беше красиво, а после стана ужасно. Тя вдигна поглед към небето, докато се издигаха над облаците над Дъблин. Там, горе, блестяха звезди. Когато ги погледна, осъзна, че колкото и съсипана да се чувстваше, душата ѝ се беше върнала на мястото си, обратно в тялото ѝ, и един ден отново щеше да е цяла.

22.

Хаосът на летище „Ню Делхи“ се стори очарователен на Хоуп. Огледа жените в пъстри сарита, някои от тях с бинди^[1]. Шумовете, миризмите и ярките цветове около нея бяха тъкмо онова, от което се нуждаеше далече от Ирландия.

Секретарката на Робърт беше наела автомобил и шофьор и тя пътува удобно трите часа до Ришикеш. След това поеха по тесен път към ашрама, където беше живяла половин година. Сякаш се върна у дома. Беше поискала малка самостоятелна стая и помоли да прекара известно време със свамиджи^[2] и монасите, за да продължи духовното търсене, което бе започнала преди. Ашрам „Сивананда“ беше свято място.

Усети как душата ѝ запява, щом видя река Ганг и полите на Хималаите, където ашрамът беше кацнал кротко, като птица в гнездо. В мига, в който Хоуп слезе от автомобила, ѝ се стори, че всичко случило се през последната година избледнява, погълнато от мъглата. Последния път, когато дойде тук, беше съсипана заради смъртта на Мими, смазана след развода с Пол. Като напускаше Дъблин, имаше чувството, че никога няма да се съвземе, но в мига, в който влезе в ашрама, лошото сякаш я напусна и истинската ѝ същност лумна като ярък пламък. Беше дошла на правилното място.

Минаха покрай няколко древни храма на път към ашрама и самото ѝ присъствие тук бе достатъчно, за да я излекува. Същата вечер се подложи на пост, за да се пречисти, рано сутринта направи йога, а по-късно, докато стоеше на брега на реката, нареди на сърцето си да пусне Фин да си отиде. Отпрати го с много обич и молитви по течението на свещената река Ганг. Освободи го. На следващия ден стори същото и с Пол и страхът от самотата си отиде.

Срещаше се с любимия си наставник всяка сутрин след медитацията и йогата. Всеки ден ставаше в зори, а наставникът ѝ се усмихна, когато му разказа колко отчаяна е била. Увери я, че това е бил безценен дар, благодарение на който ще бъде по-силна. Хоуп знаеше,

че той е прав, и му вярваше. Прекарваше с него колкото време той позволяваше и все не можеше да се насити на мъдростта му.

— Учителю, мъжът, когото обичах, беше крайно нечестен — обясни му тя един ден.

От сутринта не бе спряла да мисли за Фин. Вече бе януари. Християнските празници бяха дошли и отминали и тази година нямаха почти никакво значение за нея. Беше доволна, че не ѝ се налага да ги празнува, и беше навлязла със спокойно съзнание в януари. Вече бе цял месец в ашрама.

— Ако е бил нечестен, значи ти си получила безценен урок — отвърна свамиджи, след като мисли дълго. — Ставаме по-добри хора отпреди, когато онези, които обичаме, ни нараняват. Така се сдобиваме със сила, а когато му простиш, ще заличиш белезите.

Тя знаеше, че белезите не са заличени, нито пък съжаленията. Част от нея все още го обичаше. Най-трудно ѝ беше да загърби спомените от началото. Беше по-склонна да забрави болката.

— Трябва да му благодариш за болката, да благодариш с чувство, искрено, защото той ти е направил безценен дар — повтори свамиджи.

На Хоуп ѝ беше трудно да възприеме нещата по този начин, но се надяваше, че рано или късно ще се получи.

Мислеше много и за Пол. Той ѝ липсваше, липсваха ѝ разговорите с него. Той бе винаги в нея, в миналото, заедно с дъщеря им, която отдавна вече се беше превърнала в скъп спомен.

Хоуп се разхождаше по хълмовете. Медитираше по два пъти на ден. Молеше се заедно с монасите и другите пребиваващи. В края на февруари беше по-ведра откогато и да било. Нямаше никакви контакти с външния свят, но той никак не ѝ липсваше.

Изненада се, когато през март ѝ се обади Робърт Бартлет. Адвокатът се извини, че ѝ звъни в ашрама. Заради разговора с него я повикаха в голямата канцелария. Ставаше въпрос за къщата в Ирландия. Получили предложение за същата сума, която тя беше платила, това означаваше, че всички подобрения, които беше направила, си оставаха за нейна сметка. Купувачите били готови да вземат мебелите, ако цената била подходяща. Той ѝ обясни, че младата двойка била влюбена в имението и смятали да се преместят от Щатите. Той бил архитект, а тя художничка и имали три малки деца, така че домът бил съвършен за тях. Хоуп им пожела щастие и си каза, че

загубата няма никакво значение. Искаше да се отърве от къщата и се радваше, че ще попадне у когото трябва. Робърт обясни, че Фин бил напуснал непосредствено след Коледа и щял да се премести да живее във Франция. Някой щял да му даде шато под наем в Перигор.

— Имаше ли неприятности с него? — попита предпазливо тя.

Не беше сигурна дали иска да научи. Беше прекарала толкова време в опити да го прогони от съзнанието си, че не възнамеряваше да мисли повече за Фин, да не би отново да излее отровата си в нея. Беше положила огромни усилия да излекува раните си и нямаше желание мислите за него да ги отворят отново. Всичко свързано с Фин О'Нийл бе отрова.

— Не, нямаше проблем. Държа се надутото, арогантно, но се махна. Няма значение. Ти как си? — Изпита истинско удоволствие да чуе гласа ѝ.

Мислеше за Хоуп често от деня, в който я качи на самолета за Индия. Тя изглеждаше толкова дребна и крехка, толкова смела. Робърт искрено ѝ се възхищаваше. Беше избягала, за да се спаси, и не беше взела абсолютно нищо, а той много добре знаеше, че за подобна постъпка се искаше огромен кураж.

— Добре. — Тя му се стори щастлива и свободна. — Тук е невероятно красиво. Не искам да се връщам. Искан ми се да остана завинаги.

— Сигурно е красиво — рече замислено той.

— Наистина е прекрасно. — Тя се усмихна и погледна през прозореца към хълмовете около тях и ѝ се прииска да може да му ги покаже.

Тук бе много далече от Дъблин, град, който се надяваше да не види никога повече заради грозните спомени. Изпита облекчение, че той ще продаде къщата. Робърт ѝ каза, че новите собственици щели да задържат Уинфред и Катрин и тя се зарадва. Докато беше в ашрама, написа писма и на двамата, за да им благодари, да се сбогува с тях. Продължаваше да им плаща, чак до продажбата на къщата.

— Кога заминаваш от Дъблин? — попита го тя.

Беше ѝ много приятно да разговаря с него. Той се беше появил в необичайно време и беше спасил живота ѝ с мъдрите си съвети. Той бе нейният свамиджи в Дъблин. Тази мисъл я накара да се усмихне.

— След две седмици ще заведе момичета в Ямайка за пролетната им ваканция, след това се връщам в Ню Йорк и започвам да се настанявам. Дъблин ще ми липсва. Ти едва ли имаш добри спомени, но на мен ми беше приятно да работя там и се чувствах като у дома.

— Както аз се чувствам тук.

— Ами ти кога ще се върнеш? — поинтересува се той.

— Още не знам. Непрекъснато отказвам поръчки. Марк вече ми се сърди, но не бързам да се връщам. Може би през лятото. Тук сезонът на мусоните започва през юли и не е много приятно. Може да отида на Кейп. — Беше му разказала за къщата си там.

— През лятото ще бъдем на Мартас Винярд. Искаш ли да дойдем с яхтата да те видим?

— Много ще ми бъде приятно.

Той ѝ разказа за момичетата. Едната беше танцьорка, също като Мими, докато другата искаше да стане лекарка. Спомняше си разговорите за тях през обърканите дни, преди да замине за Ню Делхи. Сега вече те ѝ изглеждаха сюрреалистични. Единственото, което ѝ се струваше истинско, беше началото на връзката ѝ с Фин. Прекрасният сън обаче се беше превърнал в кошмар. Запита се коя ли ще бъде следващата му жертва, дали ще я улови в мрежите си в Перигор или някъде другаде.

Робърт обеща да я държи в течение на продажбата. Седмица по-късно получи факс. Къщата беше продадена на предложената цена. Блэкстън Хаус вече не беше нейна. Тя изпита огромно облекчение. Последната ѝ връзка с Ирландия и Фин О'Нийл беше прекъсната. Най-сетне беше свободна.

Хоуп остана в ашрама почти до края на юни. Сезонът на мусоните приближаваше и тя се наслаждаваше на последните си дни, сякаш бяха неповторим дар. Този път попътува с останалите посетители на ашрама и откри невероятно красиви места. Разходи се с лодка по река Ганг. Беше се къпала във водите на свещената река много пъти, за да се пречисти, и беше направила забележителни снимки на розовите и оранжеви цветя в ашрама и покрай реката. През последните месеци се обличаше в сарита, които ѝ отиваха, а тъй като беше с гарвановочерна коса, приличаше на истинска индийка. Наставникът ѝ

беше сложил бинди и тя много я обичаше. Тук се чувстваше като у дома си. Тъгата я притисна дни, преди да замине, и в последния ден прекара много часове с любимия си свамиджи. Сякаш искаше да попие знанията и добротата му и да ги отнесе със себе си.

— Ще се върнеш, Хоуп — рече мъдро той.

Надяваше се да е прав. Цели шест месеца това бе мястото, в което бе намерила изцеление, а времето бе отлетяло неусетно.

В утрото преди заминаването тя се моли дълго, още преди изгрева на слънцето, и медитира. Знаеше, че оставя част от душата си тук, но се надяваше, че е открила новото у себе си. Наставникът ѝ се беше оказал прав — белезите изчезнаха дори по-бързо, отколкото тя беше очаквала. Чувстваше се по-добре, по-млада, по-мъдра и по-смирена. Идването тук я беше пречистило. Не можеше да си представи да се върне в Ню Йорк. Вече бе решила да прекара два месеца на Кейп Код, преди да се заеме отново с работа през септември.

Когато си тръгна от ашрама, минаха през съннения Ришикеш. Тя искаше да запомни всеки миг, всеки образ. Беше метнала фотоапарата през рамо, но не го използва. Искеше да се полюбува на пейзажа, който обичаше толкова много. Нямаше почти никакъв багаж, освен сарито на гърба си и другото, яркочервено, което си купи, за да облича, когато ходи на партита след завръщането си. Беше по-красиво от всички рокли, които имаше. Робърт ѝ беше изпратил фотоапарата, след като взе вещите ѝ от къщата в Ирландия. Тя го беше помолила останалото да изпрати в апартамента ѝ в Ню Йорк. Беше доволна, че докато беше в ашрама, не се налагаше да се притеснява и грижи за вещите си.

Чувстваше се лека и свободна, когато се качи на самолета в Ню Делхи. Спряха в Лондон и тя си купи няколко ненужни неща на летището. Пътуването ѝ в Индия не беше за пазаруване, а за да открие себе си и тя беше успяла. По време на полета към къщи си каза, че се чувства по-цялостна най-сетне и по-спокойна от когато и да било.

[1] Червена точка в средата на челото, където според индусите се намира третото око. — Б.пр. ↑

[2] Гуруто в ашрама. — Б.пр. ↑

23.

От Индия Хоуп отиде в Бостън. Все още не беше готова за Ню Йорк след прекрасните месеци в ашрама и Ню Делхи. Хората тук изглеждаха толкова сиви и посредствени, нямаше сарита, нито пъстроцветни дрехи, нито красиви жени. Нямаше ги и оранжевите и розови цветя. Почти всички наоколо бяха с дънки и тениски, жените с къси коси. Прииска ѝ се да си облече сарито и да си сложи бинди. Докато си наемаше автомобил на летището, пожела да се върне в Ню Делхи.

Отправи се към Кейп и щом пристигна, обиколи къщата и се замисли за времето, което беше прекарала с Фин, след това обаче се насили да прогони мислите за него.

Следобед отиде до супермаркета, за да напазарува, и купи цветя, които натопи в няколко вази. Излезе на дълга разходка по плажа и почувства тишината и спокойствието. Та нали най-страшната заплаха на Фин беше, че ако не му даде каквото иска, ще я изостави и тя ще остане съвсем сама. Ето че сега се наслаждаваше на самотата. Взе фотоапарата и продължи по плажа и нито за миг не се почувства самотна, напротив, беше щастлива и умиротворена.

Видя се със старите си приятели и отиде на пикник по случай Четвърти юли. Всяка сутрин медитираше и правеше йога и много се зарадва, когато Робърт Бартлет ѝ звънна през втората седмица на юли. Вече беше прекарала три седмици на Кейп. Преодоляла бе културния шок след престоя в Индия. Понякога вечер обличаше семпли сарита и по този начин си напомняше за ашрама и усещаше как я обзема спокойствие. Сутрин излизаше на плажа, за да прави йога.

— Как се чувстваш след връщането? — попита Робърт, когато ѝ звънна.

— Странно — призна тя и двамата се разсмяха.

— И при мен е така — въздъхна той. — Все се питам защо хората не са обути в типичните за Ирландия груби обувки, когато ходя на пазар.

— И аз така — усмихна се Хоуп. — Все се оглеждам да зърна някое сари или монах.

С учудване установи, че той вече не ѝ напомняше за лошите времена. Беше се превърнал просто в приятел и тя го покани заедно с дъщерите му на обяд през уикенда. Щяха да дойдат с яхта от Мартас Винярд и Хоуп им обясни къде да хвърлят котва. Щеше да ги чака на пристанището, а след това да ги заведе у дома, за да обядват.

Денят, в който те пристигнаха от Винярд, беше великолепен, грееше ярко слънце и тя се усмихна, когато видя дъщерите му да слизат боси от яхтата на кея. Носеха сандалите си в ръце, а Робърт бдеше над тях също като квачка над пиленца и тя се разсмя. Напомни им да се намажат с лосион против изгаряне, да си вземат шапките, да се обуят, за да не им се забие треска в стъпалата.

— Татко! — възмути се по-голямата, след като ги запозна с Хоуп.

Казваха се Аманда и Брендън. Бяха много красиви момичета и много приличаха на него.

Къщата им допадна. Усетиха спокойствието и уютата, които царяха тук. Същия следобед четиримата отидоха на дълга разходка по плажа. Двете момичета вървяха доста пред тях, а Робърт и Хоуп ги следваха.

— Дъщерите ти ми харесват — каза Хоуп.

— Добри момичета са — заяви гордо той.

Знаеше, че тя е изгубила дъщеря си, когато е била на същата възраст, и се запита дали не ѝ е трудно около тях, но тя го увери, че няма проблем, че си припомняла единствено хубавите моменти. Хоуп му се стори различна от уплашената жена, която беше спасил в Блесингтън преди седем месеца, свита в бараката за дърва зад пъба. Никой от двамата не беше забравил. Тя не помнеше някога да се е радвала повече на друг. Робърт бе толкова мил и внимателен, беше я завел в дома си, беше ѝ отстъпил леглото си и се беше преместил на канапето.

— Възстановила си се значително по-бързо от мен — прошепна той. Възхищаваше ѝ се, че е преживяла тежкия период.

— Индия ме излекува — отвърна щастливо тя.

Когато тръгнаха обратно към къщата, на него му хрумна нещо.

— Искаш ли да отплаваш за Винярд с нас? Остани няколко дни.

Тя се замисли. Нямаше друга работа и си каза, че ще ѝ бъде забавно на яхтата в тяхната компания. Вечерта щяха да пристигнат, а

след това можеше да вземе автомобил под наем и да се върне на Кейп.

— Сигурен ли си? — попита предпазливо тя.

Не искаше да се натрапва, а и знаеше колко много цени той малкото време, което прекарваше заедно с дъщерите си, тъй като през по-голямата част от годината бяха на училище. Той все повтаряше колко много му липсвали. Робърт настоя тя да тръгне с тях, а след това момичетата също я поканиха и казаха, че щяло да бъде забавно.

Робърт ѝ помогна да затвори къщата. Тя взе малко дрехи в един сак и включи алармата. Откара ги до пристанището и паркира. Беше ѝ много приятно с тях. Сякаш отново имаше семейство. Така беше свикнала да е сама, че дори не забелязваше. Сега обаче разтвори ръце, точно както я беше учил свамиджи в ашрама, и неочаквано разбра, че компанията им е безценен дар.

Помогна им да се справят с възетата и застана до Робърт, докато плаваха покрай брега. Странното бе, че в този момент се сети за Фин и грозните му заплахи колко самотна щеше да се чувства без него, че нямало да има на кого да разчита. Погледна Робърт, той ѝ се усмихна, прегърна я през раменете и тя въздъхна щастливо.

— Добре ли си? — попита я той и Хоуп кимна с усмивка.

— О, да — потвърди тя. — Много. Благодаря ти, че ме взе с вас.

И той като нея бе забелязал, че четиримата се разбират чудесно. Момичетата бърбеха оживено с Хоуп, докато плаваха към Винярд. Слънцето залязваше, когато Робърт прибра платната с помощта на Аманда. Хоуп и Брендън слязоха, за да приготвят нещо за хапване. Изживяваха един от онези свършени моменти, когато на човек му се иска времето да спре, а като се върнаха на палубата, Хоуп снима момичетата. Искаше да даде копия от снимките на Робърт, него го снима в профил, с издути зад него платна и разрошена от бриза коса. Той протегна безмълвно ръка и стисна дланта ѝ. Тя бе извървяла дълъг път, откакто я откри в онази мразовита сутрин. Погледна я с любов, а тя тихичко промълви, че наставникът ѝ е бил прав, че белезите ѝ са изчезнали.

— Благодаря ти — пришепна тя на Робърт и той кимна, усмихна ѝ се и двамата отново извърнаха очи към момичетата.

Те се смееха на някаква шега и докато ги наблюдаваха, Хоуп и Робърт също се разсмяха. В този момент всичко изглеждаше

прекрасно. Чудесен ден, съвършена вечер, подходящите хора, великолепен миг, в който усещаха, че са преродени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.